

Harlequin

Romance

Tarama Jesica Düzenleme Ser_reS

ÇAĞDAŞ AŞK ROMANLARI

GÖNÜLLER BİR OLSUN

Penny Jordan

Harlequin™

Nicola genç kızlığında yaptığı bir yanlışlığın cezasını ömür boyu çekecekti.

Jonathan'ı kıskandırmak için hiç tanımadığı biriyle yatağa girdiği o gece öylesine sarhoştu ki, bir yabancıyla aralarında neler geçtiğini bile hatırlamıyordu. Ama olayın üzerinde bıraktığı izler, onu erkeklerden kaçan soğuk ve içine kapanık bir insan yapmıştı...

225.000 TL. (KDV Dahil)

HARLEQUIN
BOOKS

BEYAZ DİZİ

BU AYIN KİTAPLARI

2 ROMAN BİR ARADA

MİLYONDA BİR-*Betty Neels*
Caroline Frisby küçük Marc'ın tedavisi için Hollanda'ya giderken, orada hayatının erkeğiyle karşılaşacaktır.

PELİKAN ADASI-*Anne Mather*
Nathan Kittrick yıllar önce terk ettiği Pelikan Adası'na dönünce güzel India eski günleri hatırlar.

GÖNÜLLER BİR OLSUN-*Penny Jordan*
Nicola on sekiz yaşındayken yapmış olduğu hatanın acısını sekiz yıl boyunca unutmamıştır.

BEBEK SAVAŞI-*Shannon Waverly*
Suzanna on dört yaşındaki bir oğlan çocuğunun velayeti için çocuğun [illegible] mücadele vermektedir.

GELECEK AYIN KİTAPLARI

2 ROMAN BİR ARADA

YUVA ÖZLEMİ-*Emma Darcy*
Nathan oğlunun velayetini alabilmek için evlenmek istiyordu. Sasha'nın ise, farklı beklentileri vardı.

ATEŞLİ KAN-*Charlotte Lamb*
Tam Nadine televizyon dünyasının hızlı temposuna uyum sağlamayı başarmışken, eski kocası huzurunu bozacaktır.

ADA ÇOCUĞU-*Roz Denny*
Sarah tek başına oğlunu büyütmeye çalışırken yaşamına yakışıklı bir adam girer.

ZARİF VE GÜZEL-*Carole Mortimer*
Sophie patronu Maximilian Grant'ı bir türlü çözememiştir. Sık sık ona kızsa da, kalbinde romantik titreşimler vardır.

Düzenleme Ser_reS

GÖNÜLLER BİR OLSUN

Penny Jordan

S Romance™

Harlequin™

HARLEQUIN YAYINCILIK LTD. ŞTİ..

Birlik Sok. Akyıldız Sitesi C Blok No: 26/4
Levent - İSTANBUL
Tel: (0212) 2785214 - (0212) 2784668

BİRİNCİ BÖLÜM

Arabasından inen Nicola, tayyörünün eteğini düzeltti.

Saat dokuza on vardı. Buna rağmen otopark neredeyse dolmuştu. Şirketin yeni sahibi o gün ilk kez gelecekti.

Satış gerçekleştiğinde tatilde olan Nicola, olanları iş arkadaşlarından öğrenmişti.

Küçük bir inşaat firmasının sahibi olan Alan Hardy oğlunun ölümüyle işe karşı ilgisini yitirmişti. Buna rağmen, şirketini o bölgenin yabancısı olan birine satacağını hiç kimse tahmin edemezdi.

Nicola kendi işinin tehlikede olmadığını biliyordu. En azından, ona böyle söylenmişti.

Sekiz yıl önce kasabaya döndüğünden beri Alan'ın asistanı olarak çalışıyordu. Son zamanlarda patronunun mutsuzluğuna rağmen, araları hep iyi olmuştu.

Çalışanlardan bazıları Nicola'yı, Alan'ın şirketi satacağını bildiği halde, kendilerinden gizlemekle suçlamıştı. Oysa onun da bu konuda bilgisi yoktu.

Üstelik bazıları gibi Alan'a öfkelenmek yerine, o ve eşi Mary için çok üzülüyordu.

Oğullarının bir trafik kazasında yaşamını yitirmesi ikisinin hayatını da mahvetmişti. Alan'ın artık işe ilgi duymaması çok doğaldı.

Nicola iç çekerek, yeni patronuyla da anlaşıp anlaşamayacağını düşündü. Aslında şirketin yönetimine bir müdür atamış ve büroya sadece haftada bir gelecek olan yeni patronuyla anlaşamaması için bir neden yoktu.

Belki de, önemli olan yeni müdürle anlaşabilmesiydi

Daha hafta sonunda, erkek arkadaşı Gordon onun çok hızlı temposunda çalışan biri için uygun bir sekreter olmadığını iddia etmişti.

Bu sözlere çok öfkelendiği halde, duygularını bastırmayı yeğlemişti. Gordon'un kadınlar konusunda eski moda fikirlere sahip olduğunu biliyordu. Nicola'ya göre bunun tek sorumlusu, annesiydi. Gordon'un annesi son derece çaresiz görünmekle birlikte, aslında çok baskın ve yönetmeyi seven bir karaktere sahipti.

Gordon ile birlikte geçirdikleri anlardan artık zevk almadığını hissetmek Nicola'yı çok üzüyordu. Oysa birbirlerini neredeyse hayatları boyunca tanıyorlardı. Son iki yıldır da, birlikte olmaya başlamışlardı.

Noel'de, Gordon nişanlanmaktan söz açmış ama Nicola bu konuyu kapamıştı.

Şimdilik, sadece, küçük bir kasabada yaşadığı için katıldığı sosyal faaliyetlerde yanında bir erkeğin olması gerektiğini düşünüyordu.

Çünkü yirmi beş ile otuz yaş arasındaki genç kadınlara kasabanın yaşlıları kuşkuyla yaklaşıyorlardı.

Eğer evlenmemişlerse veya yaşamlarından uygun biri yoksa, attıkları her adım yakından izlenirdi.

Nicola'nın kız arkadaşlarının çoğu liseden mezun olduktan sonra evlenerek birer aile kurmuştu. Aslında Nicola onlarla birlikte gezmeyi, Gordon ile birlikle olmaya tercih eder hale geliyordu.

Annesi, Gordon ile bir ömrün geçmeyeceğini düşündüğünü çok önce söylemişti. Nicola için ise, Gordon ile birlikte olmanın bazı avantajları vardı. Bu yüzden de, onunla arkadaşlık etmenin kendisi için büyük şans olduğunu düşünüyordu.

İş yerine doğru yürürken selamlaştığı erkeklerin bacaklarına nasıl baktığını görmezden geldi. Aslında giysileri gibi, Gordon ile ilişkisi de hayatının bir parçası olmuştu. Ne giyim tarzı hem de onunla ilişkisi ona zevk veriyordu. Ama asıl önemli olan, kendini emniyette hissetmekti.

İçeri girip de kapıyı kapatırken, az önce selamlaştığı erkek grubundan birinin arkasından kahkahalarla güldüğünü işitti.

Yanakları bir anda kıpkırmızı olmuştu. Onların neden güldüğünü bilmiyordu. Aslında sebep kendisi de olmayabilirdi. Yine de, kaçıp bir yere saklanmak gereğini duydu.

Aslında, gençliğinde yaptığı tek bir hatanın bedelini ömür boyu ödemesi çok saçmaydı. Kendi kendine, bir yanlış yüzünden yaşamının geri kalanını mahvetmemesi gerektiğini birçok kez telkin ettiği halde, olanları bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Bazı anlarda bu konuyu birine anlatıp rahatlama isteğine kapılsa da, bu yaşadıklarını herkesten gizlemek için bu duygusunu hep bastırmıştı. Hiç kimse-

nin, özellikle de bir erkeğin, kendisine bakıp o tip bir kadın olduğunu düşünmesine katlanamazdı.

Ofisine doğru yürürken dizlerinin titremeye başladığının farkındaydı.

Geçmiş için endişelenmenin sırası değildi. O gün çok atak, kendine güvenli ve etkileyici olması gerekiyordu. Yeni patronu hakkında öğrendiği ilk şey, onun başarılı olmayan elemanlara tahammül edemediğiydi. Anlaşılan, iş konusunda çok yüksek standartları vardı ve çalışanlarının da bunlara uymalarını bekliyordu.

Zaten yeni patron şirkete gelmeden, onun bazılarını işten çıkaracağı dedikoduları dolaşmaya başlamıştı.

Aslında Nicola şirketin pek fazla kar getirmediğini biliyordu. Üstelik çalışanlardan bazılarının, örneğin, ustabaşının, bazı yolsuzluklara göz yumduğunun da farkındaydı. Henüz işten çıkarılmamış olmalarının tek sebebi, o civarda deneyimli eleman bulmanın zor olmasındandı.

Zaten kasaba çok küçük olduğundan, rekabeti canlandıracak boyutta şirketler kurulmuyordu.

Öte yandan, kasabada pek çok değişiklik yaşanmaktaydı. Kasabaya yeni taşınanlar oluyor, gelenler ticareti canlandırıyorlardı.

Bu gelişmeleri kabul etmek istemeyen bazı kişiler, şirketin satılmasını hiç hoş karşılamamıştı.

Nicola söylentilerden, yeni patronun katı ve disiplinli biri olduğunu anlıyordu. Şirket çalışanlarından sadece birkaçı onun hakkında iyi konuşmuştu. Bunlardan biri de on sekiz yaşındaki asistanı idi. Liseden mezun olur olmaz çalışmaya başlayan Evie, Mr.

Hunt'un onun yaşındaki biri için çok yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Nicola'ya, Danny ile arkadaşlık etmese, onun peşine düşebileceğini söylerken çok ciddiydi.

Nicola bu sözler üzerine çok gülmüştü. Evie yeni patronlarını yaşlı olarak nitelendirse de, Alan'dan duyduğu kadarıyla Mr. Hunt otuz beş yaşında bile değildi.

Alan bir kez, bu kadar disiplinli ve etkili bir yöneticinin henüz otuzlarında olduğuna inanamadığını söylemişti. Eski patronuna göre, Mr. Hunt katı olmasına karşın, dar görüşlü değildi.

Bu sözleri Nicola'nın babası da doğruluyordu. Büyük bir bankanın müdürü olan babası, Mr. Hunt ile tanışmış, kızına onun çok başarılı bir iş adamı olduğunu anlatmıştı.

Mr. Hunt'un özel hayatı bir sırdı. Sadece bekar olduğu biliniyordu.

Bunu duyan evli arkadaşlarından biri, "Gordon'dan daha iyi olduğuna eminim," diyerek şaka yapmıştı. "Nicki, tatlım, Gordon'un çok sıkıcı olduğunu kabul etmelisin. Aslında, güvenilir bir ilişkinin, kişiyi sarsan ateşli bir cinsel yaşamdan daha önemli olduğunu kabul ediyorum. Ama Gordon'a da ne kadar güvenilir? Onun o annesi varken!

Nicola kendini zorlayarak bir kahkaha atmıştı. Anna'nın her zaman aklına geleni söylediğini biliyordu. Ayrıca arkadaşının onun iyiliğini düşündüğünü bildiğinden, ona kırılmamıştı.

Ama kim ne derse desin, yeni patronunun hayatına romantik bir yön katması söz konusu bile olamazdı.

Zaten onun hakkında öğrendikleri, Mr. Hunt'un sadece çok çekici ve popüler kadınlarla görüşmek isteyeceğini gösteriyordu. Oysa kendisi kesinlikle bu sınıfa dahil değildi.

Tuvalete girince aynaya kaçamak bir bakış attı. Çok uzun sayılmazdı; boyu bir altmıştı. Ama annesinden beyaz teniyle, siyah saçlarını, babasından ise menekşe gözlerini aldığı için şanslı sayılırdı.

Aslında çıkık elmacık kemikleri ve düzgün hatları, onu gören erkeklerin ona dönüp bir kez daha bakmalarına sebep oluyor[illegible]

Öte yandan, on[illegible]anıyan [illegible]kekler yüzü ve vücudu kadar davetkar o[illegible]dığını anladıkları an kendilerini çekiyorlardı.

Hatta, ona yaklaşmaya çal[illegible] da karşılık alamadıkları için Nicola'n[illegible] komplek[illegible] veya frijid olduğuna karar veriyorlardı. [illegible]nda erkekler ise, onun içine kapanık olduğunu düşünüyorlardı.

Nicola erkeklerin onun hakkındaki bu değişik fikirlerinin farkındaydı ve onların, sonuç olarak, kendisini soğuk bulmalarına memnun oluyordu.

Ama bir zamanlar her şey çok farklıydı. Bir zamanlar...

Yutkunarak, kapıyı açıp, dışarı çıktı. Saat dokuza beş vardı ve işi, geçmiş anılardan çok daha önemliydi.

O sabahı izleyen günlerde Nicola, geçmişi bu kadar çok düşünmesinin altıncı hissinin eseri olup olmadığını merak etti.

Şirket satılalı uzun bir süre olduğu halde, Alan

resmi olarak işi o sabah teslim edecekti. Firmanın yeni patronunu çalışanlara küçük bir törenle tanıştırmayı planlıyordu.

Aslında bu Nicola'nın önerisiydi. Bunu duyan Alan, bu konuda düşüneceğini söylemişti.

Nicola küçük ofisinin kapısını açıp içeri girince, Evie'nin gelmiş olduğunu gördü. "Alan az önce geldi. Pek iyi görünmüyor. Ona bir fincan kahve hazırlamayı teklif ettim, ama reddetti."

Kendisinin aksine, her zaman çok renkli giyinen ve makyaj yapan Evie'nin üzerinde desenli bir tişört ve sarı bir şort vardı. Çingene pembesi küpelerinin rengi ise, kırmızı rujunu bile bastırıyordu.

İkisinin birbirine tamamiyle zıt olduğunun farkındaydı. On sekiz yaşındaki Evie renkli bir papağanı andırırken, yirmi altı yaşında olan Nicola lacivert tayyörü, ten rengi çorapları ve ensesinde topladığı saçlarıyla çok sıkıcı görünüyordu. Kendi kendine bir sekreter böyle *görünmeli*, diye telkin ettiyse de, kendini Evie ile karşılaştırmak bütün neşesini kaçırmıştı.

"Patron henüz gelmedi. Arabasının markasını merak ediyorum. Eminim spor ve havalı bir modeldir. Dün gece buluştuğumuzda Danny, buranın biraz hareketleneceğini söyledi."

Evie'nin erkek arkadaşı Danny, şirkette marangoz olarak çalışıyordu. En az Evie kadar çalışkan olan Danny da, onun gibi renkli giyinmekten hoşlanıyordu.

Nicola az önce Evie'nin yaptığı kahveden bir fincan koyarak Alan'ın odasına yöneldi. Onu görür görmez içinin burkulduğunu hissetti. Oğlunun ölümünden sonra geçen iki yılda yaşama amacını yitirdiğini

görebiliyordu. Üstelik, onun eskisinden daha fazla içtiğinin de farkındaydı. Alan masasındaki bir çekmeceyi sürekli kilitli tutmaya başlamıştı. Nicola bazen patronunun odasına girdiğinde havada keskin bir alkol kokusu hissediyordu.

Onun için çok üzülüyordu. Yaşadığı trajediden sonra onun neler hissettiğini anlıyordu fakat onun neler hissettiğini kimsenin hissedemeyeceğini de biliyordu. Bu yüzden, onun kendini koyuvermesine zaman zaman hak veriyordu.

Çevresinde çok se[illegible], üniversiteden mezun olmak üzereyken [illegible]lihsiz b[illegible]kazada yaşamını yitirdiğinde yirmi iki y[illegible]daydı. Karşı şeride geçerek onun arabasına çarpan sü[illegible]ün sarhoş olduğunu polis raporlarından öğrenmişler[illegible]

Tabii ki, bir baba[illegible]in böyle[illegible] bir talihsizliği kabul etmek imkansızdı. [illegible] emekliye ayrılarak Tom'a bırakmaya hazırlandığı şirket artık gözünde değildi. Bunda da, da haksız sayılmazdı.

Patronuna kahvesini uzatırken, "Çalışanları saat onda toplantıya çağırdım," dedi. "İşçilerin çoğu Duke Caddesi'ndeki evde çalışıyorlar. Buraya gelmeleri uzun sürmez. Onlara öğle yemeğine erken çıkmalarını söyledim."

Duke Caddesi'nde restorasyonunu yaptıkları evin işleri geciktiği için mal sahibine tazminat olarak bir ödeme yapmaları gerekecekti.

Nicola ustabaşının bunu önemsemediğinin farkındaydı. Ama ödeme onların bu işi hiç kar etmeden tamamlamalarına sebep oluyordu. Aslında oğlunun ölümünden sonra Alan kar edip etmemekle ilgilenmemeye başlamıştı. Bu yüzden de, anlaşma yapacak-

ları zaman Nicola, üstlenecekleri işin karlı olmasına özen gösteriyor ve kontratları dikkatle gözden geçiriyordu.

Bu olayı da dikkatle incelemekte kararlıydı.

Şirket çalışanlarının tümünün toplanabileceği tek yer büyük depoydu. Son günlerde oranın düzenlenmesi için çok vakit harcamış ve bazı işlerini ihmal etmek zorunda kalmıştı.

Nicola bürosunun penceresinden bahçeyi görebiliyordu. Saat ona on kala park yerine eski bir Land Rover'in girdiğini gö[illegible]

Yeni bir müşte[illegible]e çok i[illegible]yaçları olduğu halde, patronları gelmek [illegible]reyken kimseyle ilgilenmeye vakitleri olmamıştı. Nic[illegible]n karşısına daha iyi koşullarda çıkabilmeyi isterdi.

Çok kirli olan L[illegible]d Rover'[illegible] kısa bir süre önce kaza geçirdiği belliydi. [illegible]an gelen kişi, civardaki çiftliklerden birindendi.

Cipi kapının önüne park eden sürücünün uzun boylu ve geniş omuzlu olduğunu görebiliyordu. Nicola, üzerindeki dar kot ve çizmelerin de tozlu olduğunu fark etmişti.

Yabancı başını çevirip, onun penceresine doğru baktığı an dünyası altüst oldu. Onu görünce donup kalmıştı.

Hayır!

Bu mümkün değildi; bu bir hata olmalıydı. Büyük ihtimalle yanılıyordu. Aynı kişi olamazdı.

Aradan sekiz yıl geçmişti. Üstelik onu sadece bir kez görmüştü... ama o olduğundan emindi.

Böyle bir konuda hata yapması imkansızdı, çünkü onu sadece gözleriyle değil, bütün duyularıyla ta-

nımıştı. Sanki bedeni kendisine yine ihanet ediyordu. Gözlerini kapayıp, onü esir alan anılardan kurtulmak istedi.

Sarhoş erkekler pek de düşünceli aşıklar sayılmazdı. Partnerlerinin istek ve arzularını düşünmeden, kaba ve duyarsız davranırlardı.

Ama bu adam daha fazlasını yapmiş, onu terk etmişti.

Yeniden titreyince Evie endişeyle, "İyi misin?" diye sordu. "Yüzün soldu." Evie pencereye yaklaşınca birden dikkati dağıldı. "Yeni patronumuz gelmiş! Matthew Hunt. Alan'a onun geldiğini haber versen iyi olur."

Matthew Hunt mu?

O, Matthew Hunt muydu?

Nicola dizlerinin hâlâ titrediğini hissedince, masasına dayandı.

Bu *imkansızdı*! Matthew Hunt, yeni patronu olamazdı.

Gerçekleri anladığından beri içindeki panik duygusu giderek artıyordu. Matthew Hunt da onu tanır mıydı acaba? Bir kez görüşmüşlerdi. Üstelik, o zaman Nicola'nın saçları çok uzundu. Ve perması korku filmlerindeki karakterlere benzemesine sebep olmuştu.

Gözlerini kapatarak o gece nasıl göründüğünü düşünmemeye çalıştı. Öfkeli bir anında satın aldığı elbisesi, makyajı, davranış şekli...

Nabzı normale dönmeye başlamıştı. Evie'nin, Alan'a heyecanla yeni patronun geldiğini haber verdiğini duydu. Matthew Hunt her an içeri girebilirdi. O geldiğinde, kendisinin hazırlıklı olması gerekiyordu. Mutlaka...

Derin bir nefes aldı. O sırada büronun kapısı açıldı ve Matthew Hunt içeri girdi.

Onun kendisine baktığını fark ederek, ne kadar tanıdık göründüğünü fark etmek şaşırmasına sebep olmuştu. Her zamanki gibi, etrafındakilerden çok farklı, sanki daha üstün görünüyordu.

O gece de, ilk olarak, onun bu özelliğini fark etmişti. Ve sadece bunu değil, onun yakışıklılığını ve çekiciliğini de...

"Miss Linton?"

Ona bir cevap vermesi gerektiğinin farkındaydı. Bütün gücünü toplamaya çalışmasına rağmen, titrek bir sesle, "Evet, ben Nicola Linton, Mr. Hunt." dedi.

Matthew Hunt'un gülümsemesi soğuktu. "Matthew diyebilirsin," dedi. "Böyle resmi hitapların, hem modasının geçtiğini hem de pratik olmadığını düşünüyorum."

Bu cevabın yarattığı şaşkınlık, Nicola'nın korkusunu unutmasına sebep olmuştu. Kendisini tanımadığı için de rahat bir nefes aldı.

Yine de, onun böyle soğuk davranmasından, kendisinden pek hoşlanmadığını hissetmişti. Aslında erkek çalışanların onu sevmediklerini, içine kapanıklığı ile alay ettiklerini biliyordu. Böylesi çok daha iyiydi.

Güçlükle yutkunarak, onun, patronu olduğunu düşündü. İşinden ayrılmaya da hiç niyeti yoktu ve onunla anlaşmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

İş bulmak hiç kolay değildi. Üstelik iş aramak için yeniden büyük şehre gitmeye de göze alamazdı.

Matthew Hunt'un kendisini ilk görüşte antipatik bulmasının sebebi, geçmişteki o gün olamazdı. En

azından, artık korkmasına gerek yoktu.

Bunu bilmesine karşın, hala arkasını dönüp kaçma isteğiyle savaşıyordu. Onu izleyen gözlerden uzaklaşmak istiyordu.

Göz ucuyla Alan'ın bürosundan çıktığını gördü. Onun peşinden gelen Evie de, Matthew Hunt'a sıcacık gülümsüyordu. Yeni patronun da ona karşılık verdiğini gördü.

Daha önce hiç tatmadığı bir duygunun kalbine bir bıçak gibi saplandığını hissediyordu. Her an ağlamaya başlayacağını fark edince, şaşkınlığı bir kat daha arttı. Gözyaşları... Oysa on sekiz yaşından beri hiç ağlamamıştı...

En son Evie'nin yaşındayken ağladığını düşünürken, o zamanlar sekreterinin özgüveninin yüzde birinin kendisinde olmadığını hatırladı... ne kadın olarak ne de insan olarak.

Gözlerine dolan yaşlardan kurtulmak için kirpiklerini kırpıştırırken ellerini yumruk yaptı. Böyle aptalca davrandığı için kendine öfkelenmişti.

Kendisine soğuk davranan bir erkek, Evie'ye yakın davrandığı için böyle hissetmesi çok anlamsızdı. Özellikle de söz konusu kişi, Matthew Hunt ise...

Yoksa geçmişten hiçbir şey öğrenmemiş miydi? Suçluluk duygusuyla yaşadığı yıllar ona hiçbir şey öğretmemiş miydi?

"Saat neredeyse on oldu. Katılmamız gereken bir toplantı var. Aslında toplantının mümkün olduğunca kısa sürmesini istiyorum. Bugün çok meşgulüm. Öğleden sonra şehre döneceğim."

Nicol'a sessizce kapıya doğru yürürken dizlerinin titrediğini hissediyordu. Kapıya ulaştıklarında Matt-

hew Hunt kapıyı açıp, onun geçmesini bekledi. Yanından geçerken Nicola'nın tüyleri ürpermiş, alnı terlemişti. Dönüp ona bakmamak için kendini zorlarken, Matthew Hunt'un onu tanımadığından iyice emindi.

Kapıdan çıkar çıkmaz, Evie'nin yüksek topuklarının çıkardığı sesi duyup rahat bir nefes aldı. Anlaşılan, o da arkasından çıkmıştı.

Toplantı süresince etrafında neler olup bittiğine kendini vermekte zorlanıyordu.

Matthew Hunt yeni patronuydu.

Olanlara hala inanamıyordu.

Matthew Hunt, yani patronu, onunla...

Evie belki onun[illegible]z. "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu. "Çok solgun görünüyorsun."

Nicola, "Ben iyiyim," diye gülümsedi. "Hem de çok iyi."

Akşam eve döndüğünde de, annesi aynı soruyu sordu.

Nicola ona da iyi olduğunu tekrarladı. Tabii ki, doğru söylemiyordu. Bütün gün boyunca Matthew Hunt'un onu izlediğini fark etmişti. Bu yüzden de, kendini berbat hissediyordu.

Onun konuşmalarından ve tavrından anladığı kadarıyla, Nicola'nın şirketle ilgili pek çok sorumluluğu üstlenmesinden memnun kalmadığını fark etmişti.

Nicola ona kendini ön plana çıkarmak için böyle bir yol seçmediğini, sadece Alan'a yardım edebilmek için sorumluluk üstlenmeye mecbur kaldığını anlat-

mak istiyordu. Buna rağmen, gururu susmasını emredince, sessiz kalmıştı. Gururu ve inadı...

Matthew Hunt onu bir kez yanlış anlamıştı. Aynı hatayı tekrarlayacağı belliydi.

Aslında her iki olayda da yanlış anlamaya sebep olan tarafın *kendisi* olması öfkesini azaltmıyordu.

Hafta sonuna doğru şirketin yönetimine bir müdür atanacaktı. Matthew Hunt, o ana dek Alan'ın yönetimde kalacağını söylemişti.

Mesleki açıdan Matthew Hunt'un neden çok başarılı olduğunu anlayabiliyordu. Konuşmalarından onun kararlı, aktif bir iş adamı olduğunu fark etmişti.

Nicola'nın bu kadar huzursuz olmasının sebebi onun başarısı veya azmi değildi.

Annesi, içinde fırtınalar koptuğunu anlamış olmalıydı. Onun kendisine soru sorarcasına baktığını gören Nicola, hiç oralı olmadı.

"Bu arada, seni Gordon aradı. Bu geceki programınızı iptal ettiğini sana söylememi istedi. Anladığım kadarıyla, annesinin sağlığı pek iyi değilmiş."

Annesi bu konuda bir yorum yapmasa da, Nicola onun ve babasının Gordon ile arkadaşlık etmesini onaylamadıklarının farkındaydı.

Aslında o gece tenis oynayacaklardı. Planlarının iptal olması Nicola'yı hiç rahatsız etmedi.

Annesine, "Ben de bu gece erken yatacağım," dedi. "Kendimi yorgun hissediyorum."

"Bence yürüyüşe çıkmak sana daha iyi gelecektir. Fazla uyku depresyona sebep olabilir."

Nicola annesinin bu sözleri üzerine kendini zorlayarak gülümsedi. "Belki de, haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorsun. Giderken, şu tem-

Düzenleme Ser_reS

bel köpeği de yanında götür."

Şöminenin önünde yatmakta olan labradora bakıp tekrar güldü. "Anlıyorum. Aslında yürüyüşe ihtiyacı olan ben değilim."

"Bence yürüyüş *ikinize* de iyi gelecektir."

Annesiyle yaptığı konuşmadan birkaç saat sonra manzarayı seyrederken, biraz hareketin gerçekten de iyi geldiğini düşünüyordu.

Ama ya ruhuna... b[illegible] ayaklarının dibinde yatmakta olan Honey[illegible] baktı.

O sabaha dek ola[illegible] unuttuğunu zannediyordu. Ama artık yanıldığını a[illegible]tı.

Sekiz yıl önce ailesinin kar[illegible] çıkmasına rağmen, şehre iş aramaya git[illegible]ti. Anne[illegible] le babası onun çok genç olduğunu düşünü[illegible]ı. Ama Nicola onlara on sekiz yaşına bastığına göre istediğini yapabileceğini söyleyerek, vakit kaybetmeden şehre taşınmıştı.

Çalışmaya başladığı ünlü mimarlık firmasındaki en genç eleman oydu. Diğer kızların yanında çok deneyimsiz ve sönük kaldığını düşünüyordu.

İşte, o sırada Jonathan ile tanışmıştı.

Jonathan şirketin en büyük ortağının oğluydu. Kısa bir süre sonra da, babasının yerini alacağı söyleniyordu. Yirmi altı yaşındaki delikanlı, kumral ve uzun boyluydu. Ona hayran olan Nicola, aşık olduğunu hissediyordu.

On sekiz yaşının verdiği saflıkla, onun da kendisine aşık olduğunu zannetmişti. Ama bir gün hayatının akışını değiştirecek olan bir konuşmaya istemeden kulak misafiri oldu.

O anı hatırlayınca, gözlerini kapadı. Tepeden tırnağa titriyordu.

Gözlerinin önündeki güzel manzara kaybolmuş, yerine Mathieson ve Hendry'deki tozlu posta odası belirmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

"Tabii ki, ondan hoşlanmıyorum, sevgilim. Bunu da nereden çıkardın?"

Nicola olduğu yerinde donup kaldı. Jonathan'ın sesini tanımıştı. Ama bu yumuşak ses tonunu sadece kendisiyle konuşurken kullandığını zannediyordu. Oysa, kendisinden başkasına 'sevgilim' demişti.

Posta odasının kapısında duran Jonathan'ın, onun orada bulunduğundan haberi olmadığı açıktı. Ama Susan Hodges onun hala büroda olduğunu biliyordu. Az önce Mrs. Ellis onu şirket içi yazışmaları getirmesi için gönderdiğinde, Susan da yanlarındaydı.

Susan'ın cilveli bir şekilde, "Ama sürekli onunla çıkıyordun," dediğini duydu.

"Onunla çıkmamın sebebi, senin başkasıyla görüşmendi. Düşünsene, onun kadar donuk bir kızla neden ilgileneyim? Öpüşmeyi bile bilmiyor. Senin gibi değil!"

Nicola önce bir kahkaha, ardından da ancak öpüşen iki kişinin çıkarabileceği sesler duydu.

Hem midesi bulanmış hem de öfkeden çılgına dönmüştü. O an Jonathan ile yüzleşirse, ona bir tokat atmaktan korkuyordu. Bu yüzden de, ellerini yumruk yapıp bekledi.

Jonathan'ın ondan hoşlandığına, saygı duyduğuna inanmakla aptallık etmişti...

Oysa gerçekte, o ve Susan Hodges...

Büronun sarışın bombası olan Susan her zaman dar kıyafetler giyer, sürekli kıkırdardı.

Ama biri Jonathan'ın Susan ile ilişkiye girdiğini söylese, Nicola hemen itiraz edip, onun Jonathan'ın tipi olmadığını iddia ederdi.

O an ne kadar saf olduğunu anladı.

"O halde 'Ahlak ve Prensip Güzeli'ni bu akşamki partiye götürmeyeceksin."

Bu sözler üzerine Jonathan bir kahkaha attı. "Tabii ki, hayır. Eminim, bu gece [illegible] giyecek mükemmel bir giysin vardır. Seksi ve büyüleyici bir [illegible]."

"Bekle ve gör." Susie davetkar bir ses tonuyla, "Tabii, evime gelip ne giydiğimi [illegible] önce sen görebilirsin," diye ekledi.

Daha fazla dayanamayan Nicola oradan uzaklaşırken, ikisinin de güldüğünü duyabiliyordu. Aslında o akşamki partiye Jonathan onu davet etmemişti. Ama bir süredir görüştüklerine göre, herkesin çok önem verdiği bu doğum günü partisine birlikte gideceklerini zannediyordu. Parti Jonathan'ın babasının yaş günü şerefine veriliyordu.

O gece ilk kez onun kendisini annesiyle ve babasıyla tanıştıracağını zannettiğinden, uygun bir elbise almaya karar vermişti. O hafta sonu annesiyle alışverişe giderek kapalı yakalı, lacivert kadife bir elbise almışlardı.

Artık o elbisenin içinde Jonathan'ın iddia ettiği gibi donuk ve itici görüneceğinin farkındaydı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Öfke ve üzüntüden çılgına dönmüş bir halde, herkese, özellikle de Jonathan'a kendisinin de çok seksi olabileceği-

ni kanıtlamaya karar verdi. O da, bu dünyadaki bütün Susanlar kadar çekici olabilirdi!

Geçmişe dönüp baktığında, öyle davrandığına göre gerçekten de çok üzülmüş olması gerektiğine karar verdi. Çünkü ne daha önce ne de daha sonra bu şekilde davranmıştı.

Öte yandan, Jonathan'ın onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü öğrenmenin, bulutların üzerinden yere çakılmasına [illegible] olduğunu hatırlıyordu.

Firmanın en büyü[illegible]nın ellinci doğum günü bütün çalışanlar tarafından bekle[illegible] önemli bir olaydı. Beş yıldızlı bir otelin sa[illegible]u kiralan[illegible]k özel olarak dekore edilmişti. Nicola da, duyg[illegible]lamaya çalışsa da, o partiye Jonathan ile gideceği için çok heyecanlıydı.

Tabii, Jonathan'ın ailesi de orada olacak ve kendisi onlarla tanışacaktı. Hayalinde onlarla aynı masayı bile paylaşıyordu.

Ancak, bu hayallerin ne kadar boş olduğunu artık anlamıştı. Jonathan'ı kıskandığını mı yoksa ondan nefret mi ettiğini bilemiyordu.

Tek bildiği, ona haksız olduğunu kanıtlayacağı idi.

İsterse, çok çekici olabilirdi.

O öğleden sonra bütün çalışanlara partiye hazırlanmaları için izin verilmişti. Jonathan ve Susan'ın bürodan ayrıldıklarını gördü. Hemen posta odasına dönerek yazışmaları masaya bıraktı.

Ama o sırada aklı işten çok uzaklardaydı. O öğleden

sonra neler yapacağını planlıyordu. Mesai bitince, hiç zaman kaybetmeden dışarı çıktı.

Şehrin merkezindeki ofis binasından dükkanlara ulaşmak için kısa bir süre yürümesi yeterliydi.

Bankada her zaman birikmiş parası olurdu. İşte, parasının bir kısmını harcama zamanı gelmişti.

İçindeki yakıcı duygunun onun yönlendirdiğini hissediyordu. Bu yüzden de, tereddüt etmesine fırsat kalmadan hızla bir kuaföre girdi.

Kuaför kasabadakilerden çok farklıydı. Gri ve siyah tonlarda dekore edilmiş ve duvarları, aynalarla dev boyutlarda fotoğraflarla kaplanmıştı.

Onu karşılayan kuaförlerden biri, kısa pembe saçlarıyla çok ilginç görünüyordu. Yüzünde seksi bir gülümsemesi vardı.

Nicola ona istediği saç modelini tarif edince ciddileşerek, "Emin misin?" diye sordu.

Nicola onun ne demek istediğini anlamıştı. Kuaför onun kadar sönük ve sıradan görünüşlü birinin bu kadar modern bir saç modelini kendine yakıştıramayacağını düşünüyor olmalıydı.

"Eğer yapamayacağınızı düşünüyorsanız..."

Kuaför bu sözler üzerine kaşlarını çatarak, "Yapabilirim," dedi. "Ama bu çok büyük bir değişiklik olacak. Aslında bu beni ilgilendirmez. Saçlarınız çok güzel. Gerçi, biraz eski model... düz saç artık moda değil. Yine de, perma yaptırmak çok önemli bir karar."

Nicola dişlerini sıkıyordu. Ne istediğini biliyordu ve yaptırmakta da kararlıydı. Birkaç gün önce işe giderken kuaförün vitrininde gördüğü fotoğrafı hatırladı. Resimdeki modelin bukleleri Nicola kadar saf bir genç kızda bile olduk-

ça seksi görünecekti...

"O modeli istiyorum."

Oysa üç saat sonra aynadaki görüntüsüne bakarken duyduğu pişmanlığı kelimelere dökmek imkansızdı. Kendini tanımakta zorlanıyordu.

Acaba annesiyle babası onu görse, ne derdi?

Yüzü aynada göründüğü kadar küçük müydü? Yoksa buklelerin arasında kaybolmuş gibi mi görünüyordu?

Kuaför de ona bakarken kaşlarını çatmıştı. Onun kendisini süzdüğünü görünce, sonuçtan çok memnunmuş görünmek için çaba sarf et[illegible]

Nicola vakit kayb[illegible]meden ku[illegible]örden çıkmak istiyordu. Bu yüzden de, ücreti ö[illegible]yip, kendini sokağa attı.

Hissettiği hayal kırık[illegible]utmaya çalışarak en yakındaki alışveriş merkezine gird[illegible]akyaj malzemelerinin satıldığı bölüme gid[illegible]k, neler al[illegible]k istediğini tezgahtara anlattı. Tezgahtar kız g[illegible]ısmış onu inceliyordu. Sonunda, "Evet, kesinlikle kırmızı ruj," dedi. "Üstelik bu sene açık tenlilerde çok moda. Siz de beyaz tenli olduğunuz için çok şanlısınız. Ama güzel gözlerinizi de ortaya çıkaracak bir şeyler yapmalıyız."

Yarım saat sonra tezgahtarın elinden kurtulduğunda, tuvalete koşup yüzündeki ağır makyajı yıkama isteğine kapılmıştı.

Aynaya baktığında iri gözlü, ışıltılı dudaklı, kıvırcık saçlı yaratığın kendisi olduğuna inanamıyordu.

Eve döndüğünde, saatlerce uğraştıktan sonra tezgahtar kızın yaptığına benzeyen bir makyaj yapmayı becerdi. Mavi kalemin gözlerini belirginleştirdiğini görebiliyordu. Ama ruju sürmesi gerektiğinden o kadar emin değildi.

Sonra, elbisesini giydi.

Elbisenin, aslında çok ince olan bedenini nasıl bu kadar dolgun gösterdiğini bilmiyordu. Morun ona yakışıp yakışmadığından da emin değildi.

Nihayet hazır olmuştu.

Onu partiye götürmesi için çağırdığı taksi şoförünün gözlerini ondan ayıramadığının farkındaydı. Başını dikleştirerek şoföre buz gibi bir bakış fırlattı.

Jonathan onu gördüğünde neler olacağını merak ediyordu. Demek, kendisinin sıkıcı ve sönük olduğunu düşünüyordu. Bu sözleri söylediğine çok pişman olacaktı.

Taksi şoförüne ücreti[illegible] içeri girerken iş arkadaşlarının gruplar, daha d[illegible]ötüsü çi[illegible]er, halinde geldiklerini gördü. Jonathan'a sıkıc[illegible]lmadığını kanıtlayacaksa, onun yanında da bir erkek olmalıya[illegible] kötüsü, şehirde Jonathan'dan başka bir erkek tanımıyord[illegible] Kasabadakilerin hiçbiri de onun kadar yakışı[illegible] değildi.

Jonathan o kadar yakış[illegible] kadar çekiciydi ki...

Kendi kendine öfkeyle, onun çekiciliğinin bir anlamı yok, diye düşünürken iş arkadaşlarından birinin ona doğru yürürken hayretle baktığını görmüştü.

"Nicola! Bu sen misin? Tanrım! Başındaki peruk mu? Yoksa kendi saçların mı?"

Nicola ters bir şekilde, "Perma yaptırdım," diye cevap verdi.

Zaten Lisa'yı hiç sevmezdi. O da, Susan Hodges gibi sarışındı. Onun kendisini süzdüğünü görünce, başını dikleştirerek baktı. Erkek arkadaşı da, daha önce hiç alışık olmadığı bir şekilde, Nicola'ya bakıyordu.

Bu bakışlardan çok rahatsız olmuştu. Yine de, huzursuzluğunu bastırmaya ve sadece o sabah duyduğu acımasız sözleri kendi kendine hatırlatmaya çalıştı.

Balo salonuna doğru yürümeye başladı. Annesiyle ve babasıyla sıkça bu otele gelip, yemek yediklerinden salonun yerini biliyordu.

Salondan içeri girince, gözlerini loş ışığa alıştırmaya çalıştı. Dans pistinin etrafına küçük masalar sıralanmıştı. Birinde kendi bölümünden kızların oturduğunu görerek yanlarına gitti.

Hepsi ondaki değişiklik üzerine yorumlar yaptı. Ama Nicola'ya en acı gelen, içlerinden birinin onun partiye Jonathan ile geleceğini hatırlatması oldu.

Salonun loş olması ilk kez hoşuna gidiyordu. Onun bu sözlerini duymazdan gelerek umursamazca başını çevirdi.

Ama Susie ve Jonathan salona girdiklerinde, onları umursamaması imkansızdı.

İkisinin salonu bir baştan başa geçmeleri çok uzun bir zaman almıştı. Her zamankinden yakışıklı görünen Jonathan onun bulunduğu yöne bir kez olsun bakmayınca, hayal kırıklığına uğradı. Ama Susie onu görmüş ve gözlerini hayretle açmıştı.

Başını çeviren Nicola, onun hayretle bakmasının keyfini çıkardı. Ama asıl Jonathan'ın onu görmesini istiyordu.

Gece bitmeden Jonathan'ı söyledikleri için pişman etmekte kararlıydı. Ama amacına ulaşmak için bir erkeğe ihtiyacı olduğu fikri giderek güçleniyordu. Üstelik, bu erkek sıradan biri olmamalıydı. Çok özel, çok...

Salona giren yabancıyı görünce, gözleri hayretle açılmış, nabzı hızlanmıştı.

Diğer erkek konukların aksine adam smokin giymemişti. Üzerindeki dar kot kalçalarını sarıyordu.

Masadaki diğer kızlar hayranlıkla, "Şu gelene bakın," diyerek gülüşmeye başladılar. "Kim bu? Acaba nereden geli-

yor?"

"Kim bilir? Ama böyle giyindiğine göre, uzun süre kalamayacaktır."

Elindeki tepside şampanyayla dolu kadehler taşıyan bir garson yanlarına gelmişti. Normalde içki içmeyen Nicola uzanıp bir kadeh aldı.

Şampanya boğazını yakıp, öksürmesine sebep olsa da, içine yayılan sıcaklık hoşuna gitmişti. Kadehi boşaldığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Kendine güveni artınca, Jonathan'a onun hakkında ne kadar yanıldığını kanıtlama isteği de artmıştı.

İkinci bir kadeh içki almak için ayağa kalkıp garsonun yanına giderken, dizlerinin titremeye başladığını fark ettiyse de, bunu umursamadı.

Kendi kendine böyle titremesinin tek sebebinin, heyecan olduğunu söylüyordu. Ne de olsa, hiç kimse bir kadeh şampanya ile sarhoş olamazdı.

İkinci kadehini bitirmişti ki, masadaki kızlardan biri bara gideceğini söyleyerek, ona da bir şey getirmesini isteyip istemediğini sordu.

Nicola da, onun içtiği içkinin aynısını sipariş etti. Aslında o içkinin ne olduğunu bile bilmiyordu. İçkiler geldiğinde boğazını yaka yaka, kadehindekinin tümünü içti.

Gözleriyle Jonathan ve Susie'yi ararken, onların Jonathan'ın ailesiyle birlikte oturmadıklarını gördü. Jonathan kot pantolonla gelen adamla konuşuyordu. Susie de bütün dikkatini ona yöneltmişti.

Nicola dönüp adama bir kez daha bakınca, onun Jonathan'dan çok daha yakışıklı olduğunu gördü.

Ondan çok daha erkeksi ve seksiydi. Sert göğsüne yaslanıp, kaslı kollarının arasında olmanın vereceği zevki düşü-

nünce içinin titrediğini hissetti. Daha önce hiç kimse hakkında böyle şeyler düşünmediğinden, bu duygular onu şaşırtmıştı.

Yine de, ne yaptığını bile düşünmeden ayağa kalkarak onlara doğru yürümeye başladı.

Masalarına yaklaştığında, Susie'nin Jonathan'ın kolunu sıkıca tuttuğunu fark etti. Susie bir yandan da, şaşkın bir şekilde ona bakıyordu. Jonathan da onu görmüş, hayret ve hayranlıkla bakmaya başlamıştı.

Nicola bunu fark edince, içinin titrediğini hissetti. Başını geri atarak, Susie'nin h[illegible]an yaptığı gibi davetkar bir şekilde gülümsedi. A[illegible] başını g[illegible]i atmak, midesinin bulanmasına sebep olmuş[illegible]

"Selam, Jonathan." Su[illegible]örmezden geldi.

Jonathan yanına gittiğinde a[illegible]cı, kot pantolonlu yabancının yüzünü göre[illegible]mekti.

"Dans edelim mi?"

Jonathan'ın çok şaşırdığını, Susie'nin dehşetle ona baktığını görebiliyordu. Ama ikisini de umursamadı. Jonathan'a kendisinin de çekici ve seksi olduğunu, erkekler tarafından arzulandığını kanıtlayacaktı!

Yabancının ona yüzünde garip bir ifadeyle baktığının farkındaydı. Buz gibi bakışlar gözlerinin yaşlarla dolmasına sebep olmuştu. Birden bütün çabalarına rağmen kendini yabancıya beğendiremediğini ve onun teklifini reddedeceğini anladı. Yüzü suçluluk duygusu ve utançla kızarmıştı. Elini yanağına bastırarak geri gitmeye çalıştı. Ama ikinci adımı bile atmadan, yabancı uzanıp bileğinden tuttu.

Nicola ona hayretle bakmaya başlamıştı. Bir erkeğin hafifçe dokunmasından bile bu kadar güçlü olduğunu anlayabileceğini önceden hiç düşünmemişti. Yabancı bileğini sık-

madığı halde, ondan uzaklaşmaya çalışsa, bunu başaramayacağının farkındaydı.

İçki etrafı net görmesini engellediği halde, yabancının yüzüne bakınca, gözlerinin parladığını fark etti. Şaşkınlığın yerini dehşet duygusu almaya başlamıştı. Kendini bir uçurumun eşiğinde duruyormuş gibi hissediyordu.

Bunun sebebi içtiği şampanyalar olabilir miydi?

Yabancının sakin bir şekilde Jonathan'a, "İzin verir misin?" dediğini duydu. "Hanımefendi dans etmek istiyor."

Onun imalı konuşmadığını bildiği halde, 'hanımefendi'sözcüğü yüzünden yanak[illegible] daha da kızardığını hissediyordu. Hanımefendi[illegible] onun [illegible]i giyinip, onun gibi makyaj yapmazdı. Özell[illegible] de, az önce yaptığı gibi erkeklere dans etmeyi teklif etmez[illegible]

O an sadece dans edeceği erke[illegible] değil, düştüğü durumdan kurtulmak için [illegible]er şeyini [illegible]irdi. O sırada Jonathan ile göz göze geldi. Ba[illegible]kle dans etmesi, Jonathan'ı rahatsız etmişti.

Nicola amacına ulaşmıştı ama kot pantolonlu yabancıya karşı gelecek gücü yoktu.

Jonathan onu kıskanmasa bile, yanındaki erkeğin varlığından rahatsızlık duyuyordu. Sonunda planı işe yaramıştı. Demek ki, saçları, makyajı, kıyafeti zannettiği gibi tamamiyle felaket değildi. Bu sayede Jonathan'ı kıskandırmayı başarmıştı.

Yabancıya dönüp davetkar bir şekilde gülümsedi. Bunu gören yabancı, hayretle ona baktıktan sonra Jonathan'a ters bir bakış fırlattı.

Onun Jonathan'a, "Görüşürüz," dediğini duyduktan sonra birden kendini dans pistinde buldu. Yavaş bir şarkıda oldukları yerde dönerlerken, kendini onun kollarında em-

niyette hissettiğini fark ederek şaşırdı. Gözlerini kapatıp, keyifle bu anın tadını çıkarmaya çalıştı. Bu sırada adımını unuttuğu için sendelemişti.

Onu sıkıca tutan yabancı, "Bence şu an senin yatakta olman gerek," dedi.

Nicola mahmur bir şekilde ona baktı. Erkeklerin karşılarındaki kadının karakterini hiç önemsediklerini bir kez daha anlıyordu. Onlar için tek önemli olan, nasıl göründükleriydi. Bu teori gerçek olmalıydı. Aksi takdirde, bir erkek ilk görüşmede sevişmelerini teklif etmezdi.

Jonathan ile çıktığı [illegible]nca, onun kendisine böyle bir teklifte bulunduğunu hatırlamıyordu. Aslında bunun sebebini biliyordu. [illegible]le de olsa, Jonathan onun soğuk ve donuk olduğunu düşünüyordu. Ama az önce dans ettiği yabancının ona neler söylediğini bilseydi, böyle düşünmezdi.

Zafer duygusu kanının [illegible]lenmesine sebep olmuştu. Az önce içtiği içkiler bu duyguyla karışınca, gerçekler ve prensipler aklından çıkıverdi.

Soluk soluğa, "Sen nasıl istersen," diye karşılık verdi. "Partiden erken ayrılmanın bir sakıncası yok mu?"

"Partiden ayrılmak mı? Boş versene."

Onun kaba yanıtıyla irkildi.

Ama yabancı kibar bir şekilde, "Çok mu uzakta oturuyorsun?" diye sordu.

"Ben... yarın sabah işe gelmek zorundayım ve..."

"Nicola, neden gelip biraz Susie ve benimle oturmuyorsun?"

Şarkının sona erdiğini ve Jonathan'ın yanlarında durduğunu fark edince kaşlarını çattı. Onun kendisine dokunmak istediğini anladığından, yabancıya daha sıkı sarıldı.

Ama o sırada Jonathan'a baktığından, yabancının gözlerinin önünde oynanan oyunu kaşlarını çatarak izlediğini görememişti.

O an sarhoş bir genç kızın kendisine bedenini sunması en son istediği şeydi. Kız ağır makyajı ve saç modeline rağmen hala bir bebek sayılırdı.

"Çok üzgünüm, Jonathan," dedi. "Nicki ve ben çıkmak üzereydik."

Nicola onun kendisine Nicki dediğini duyunca, başını kaldırıp yüzüne baktı. Ona sadece ailesi ve dostları Nicki derdi.

Jonathan onun kalmasını istiyordu. Nicola bunu fark edebiliyordu. Ama bir söz söylemesine fırsat kalmadan, yabancının güçlü parmaklarının elini sıktığını hissetti. Bir yandan, dans pistinden hızla uzaklaşmaya başlamışlardı.

"Palton var mı?"

Hala şaşkın olan Nicola başını salladı.

Onun elbisesine dikkatle baktıktan sonra bir şeyler mırıldandığını duydu. Yabancının, sadece "Çok yazık," dediğini anlayabildi.

Soluk soluğa, "Jonathan..." diyerek ona itiraz etmeye çalıştı.

"Unut onu. O sana uygun biri değil." Yabancı çok sert konuşuyordu. "Artık gidelim."

Birden ürperdiğini hissetti. Anlaşılan adam onunla sevişmek için sabırsızlanıyordu.

Nicola'nın kanı donmuştu. Bu yabancıyla ne işi vardi? Bu yabancı ona...

Ama partiden onsuz ayrılırsa, Jonathan onun sıkıcı ve sönük biri olduğunu düşünmeye devam edecekti.

Yabancı onu sabırsız bir şekilde çekiştirerek park yerine götürdü. Bir süre etrafına baktıktan sonra da, son model bir Jaguar'a bindirdi.

Arabanın içinde tanımlayamadığı bir koku hakimdi. Birden bunun, yabancının losyon kokusu olduğunu anladı. Yanakları kızarmıştı.

"Miden bulanmıyor, değil mi? Eğer bulanıyorsa..."

Nicola başını hayır anlamında salladı.

Başının döndüğü doğruydu, ama midesi kesinlikle bulanmıyordu. Sokak lambalarının aydınlattığı caddelerde hızla yol alırlarken, o an [illegible] yapma[illegible] istediğinin uyumak olduğunu fark etti.

Bunları düşünürken [illegible] yaslanıp, daha fazla dayanamayarak gözlerini kapadı.

"Pekala, bana nere[illegible] oturduğu[illegible] söylersen..."

Ondan bir yanıt al[illegible] kaşlarını çattı. Onun derin bir uykuya daldığını anlayınca da, yüzü asıldı. Yaşına uygun bir şekilde, tıpkı bir çocuk gibi uyuyordu. Acaba ne kadar içki içmişti? Anlaşılan, kendini ve başkalarını tehlikeye atabilecek kadar sarhoştu. Onu partide bırakmadığı için kendine öfkelendi. Nasıl olsa, biri onu evine götürürdü.

Ertesi sabah erkenden uçağa binmesi gerekiyordu. Bu yüzden de, yeni bir soruna hiç gerek yoktu. Ne yazık ki, kızı görünce kendini sorumlu hissetmişti. Bu, üç tane kız kardeşi olmasından kaynaklanıyor olabilirdi.

Geri dönüp onu partiye bırakamazdı... bunu yapamazdı. Özellikle de, etrafta Jonathan Hendry gibi kurtlar dolaşırken...

Atabileceği en iyi adım, onu misafir odasında yatırmak, sabah erken kalkarak planladığı gibi New York uçağı-

na binmekti. Onun sabah uyandığında, bir gece önce ne kadar aptalca davrandığını anlayacağını umuyordu.

Yine de, onu uyandırmak için bir girişimde daha bulundu. Aslında kız gözlerini açıp, ona bakmıştı ama tek kelime etmesine fırsat kalmadan, yeniden koltuğa yığılarak uyumaya devam etmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nicola gözlerini a[illegible], [illegible]isine yabancı olan odayı endişeyle inceledi.

Gri ve beyaz renk[illegible]de döşenmiş olan oda, panjurlar kapalı olduğundan loştu. [illegible]aflar serili olan iki kişilik yatağın çizgili örtüsüne bakarken, [illegible]anın bir kadına ait olmadığını anladı.

Yatakta telaşla do[illegible]rinde sadece külot olduğunu fark ederek dehşete kapıldı.

Nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. En son hatırladığı, Jonathan'ın babasının doğum gününe gitmiş olduğuydu. Orada biriyle dans etmişti... biriyle.

Bir gece önce olanları hatırlamaya başlayınca, hissettiği panikten kaskatı kesildi.

Şampanya içtiğini, Susie ve Jonathan'ın gelişini ve onu gördüğü anı anımsıyordu.

İç çekerek arkasına yaslandı. Neler yapmıştı? Partiden birlikte ayrıldığı bu yabancı ona ne yapmıştı?

Titremeye başladı. O kadar saf değildi. Sabah partideki yabancının yatağında uyandığına göre, ne yaptığı çok açıktı.

Midesi bulanıyordu. Ama başının ağrısı hariç, bedenin-

de ona yabancı herhangi bir sızı olmaması çok garipti. Onu çocukluktan kadınlığa taşıyan bu sınırı aşarken, hiçbir şey hissedemiyordu.

İlk sevgilisi olan erkekle ilgili hiçbir anısı yoktu.

Yatağın ortasında oturup, hissettiği tiksintinin ve mide bulantısının bir an önce geçmesini beklerken, aniden kapı açıldı.

Yabancı onu hatırladığından daha da iri görünüyordu. Islak saçlarından ve tenindeki nemden az önce duştan çıktığı belliydi. Zaten kalçalarının etrafında bir havlu sarılıydı. Geniş omuzları ve [illegible] göğsü vardı. Göğsünden karnının altına kadar inen siyah tüyleri gören Nicola'nın gözleri hayretle açıldı.

Elinde sıcak bir içecek olan yabancının yatağa yaklaştığını görünce, içgüdüsel olarak büzüldü.

"Demek, uyandın. Çok iyi. Çünkü yarım saat sonra evden çıkmam gerek. Havalimanına giderken seni de işe bırakırım. Sana çay hazırladım. Aspirin de istersen, banyo dolabında olacaktı."

Yabancı ne kadar rahat görünüyordu. Onun yatağın kenarına oturduğunu görünce, Nicola'nın yanakları kızardı.

Sabun kokusunu içine çekerken, az önce tıraş olduğu anlaşılan adamın yanık tenli boynuna baktı. Ona bakmak, bir gece öncesini düşünerek titremesine sebep oluyordu. Onun kendisiyle nasıl...

"Miden mi bulanıyor?"

Başını sallayan Nicola, onun bu tip olaylara alışık olduğunu düşünüyordu.

Karşı duvardaki aynada kendini görünce, ikinci bir dehşete düştü. Yüzü çok solgundu. Ellerini yüzüne götüre-

rek, soru sorarcasına yabancıya baktı.

Onun ne düşündüğünü anlayan yabancı, "Yüzünü ben yıkadım," dedi.

Bir gece önce onun kendisine başka neler yaptığını hatırlayamayacak kadar sarhoş olmalıydı. Bunu fark edince, yüzü kıpkırmızı oldu.

Midesi bulanmaya başlamıştı. Hem ondan hem kendinden tiksiniyordu.

Bunu nasıl yapmıştı?

Bir erkek, neler olduğunu bile anlamayan bir kadınla nasıl sevişmek isterdi? [illegible], erkekler çok farklıydı. Onların çok tehlikeli olabileceklerini biliyordu. Ama kendine karşı dürüst davranmasının ona cesaret verdiği muhakkaktı.

Titremeye başladı. Göz ucuyla onun kendisine yaklaştığını görünce, yüz yüze gelmemek için başını önüne eğdi.

Matt kaşlarını çatmıştı. Bu küçük aptal onunla seviştiğini zannediyor olamazdı. Onu azarlasın mı, gülsün mü bilemiyordu.

Gerçekten de, böyle düşünüyor olabilir miydi? Onu arabadan eve taşırken ne kadar ufak tefek olduğunu düşündüğünü hatırladı. Ona güvendiğini göstermek istercesine boynuna sarılmıştı. O seksi elbiseyi ve çoraplarını çıkardığında onun çok çaresiz göründüğünü anımsıyordu. Onu banyoya götürüp, yüzünü yıkadıktan sonra yatırmıştı. Kız kardeşlerinden biriymiş gibi davrandığı kızın, ona potansiyel bir tecavüzcüymüş gibi baktığına inanamıyordu.

Öfkeyle, ondan faydalansaydım bunu hak ederdi, diye düşündü. Zaten böyle davranmaya devam ederse, ona ne yapması gerektiğini biliyordu.

Küçük aptalın Jonathan Hendry'ye çılgınca aşık olduğu her hareketinden belliydi.

Bu bile ne kadar aptal olduğunu kanıtlıyordu. Karşısına, onu kıskandıracak bir erkek çıkmıştı. Asıl, bu küçük aptal ondan yararlanmıştı!

Fakat kızın dehşete düştüğünü anladığından, teselli etmek için ağzını açtı ve çok geçmeden bundan vazgeçti. Belki de, onun en kötüsünü düşünmesine izin vermeliydi. O kadar korkmuş ve şaşırmış görünüyordu ki, belki de yaşandığını zannettiği olay onun, bir gece öncekinden çok farklı olduğunu düşündüğü gerçek kişiliğine geri dönmesini sağlardı.

Böylece, bir daha da[illegible]talca davranmazdı. Aslında bu acımasızlık sa[illegible]abilirdi. [illegible]ne de, bir daha bir gece önceki gibi davranması[illegible]ngelleyebilirse, uzun vadede ona iyilik etmiş olacaktı.

Kararını vererek elindeki finca[illegible] yatağın yanındaki şifoniyerin üzerine koy[illegible]. Ardında[illegible]uzanıp omuzlarından tutarak, "Sorun nedir?" [illegible]. "Dün gece hiç de böyle değildin."

Onun titrediğini hissedip, kendisine iğrenerek baktığını gördüğü halde, acıma hissine yenik düşmemekte kararlıydı. Bunu, kızın iyiliği için yapıyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmadım, değil mi?" diye mırıldandı. "Bunun senin için ilk kez olduğunu anlıyorum. Ama sen de en az benim kadar istekliydin. Özellikle de, ikincisinde..."

Nicola elinde olmadan iç çekti. Duyduklarına katlanmak çok zordu. Aslında, bir gece önce yaşananların yabancı için hiçbir anlamı olmadığını biliyor, yine de böyle konuşabildiğine inanamıyordu.

Onun ılık nefesini kulak memesinde hissetti. Eğer başını çevirirse, en küçük bir hareket yaparsa...

"Sorun nedir?"

Çıplak omuzlarında dolaşan parmaklar aklını karıştırıyordu. Hem korkup dehşete kapılıyor hem de bu dokunuşla vücudu yepyeni heyecanlarla tanışıyordu. Örtünün altındaki göğüs uçlarının dikleştiğini hissedince, gözlerini dehşetle açtı. Tenini bir alev yalamaya başlamıştı.

Onun dehşetle kendisine baktığını gören Matt, fazla ileri gitmiş olabileceğini düşündü. Belki de, gereken dersi almıştı. Parmaklarının ucunda teninin ürperdiğini hissetti. Bedeni tepki vermeye başlamıştı.

Onun kendisinden uzaklaşmak için geri çekildiğini hissedince, içgüdülerine esir düştü. Uzanıp çenesinden tuttuğunda, gözlerini dudaklarından ayıramıyordu.

Daha sonra olanları hatırladığında, amacının onu öpmek olmadığını düşündü. Eğer kız o zamana dek göğsüne bastırdığı örtüyü bırakıp onunla savaşmaya başlamasaydı, öpmeyecekti de...

Ama onun kendisine vurduğunu, tırnaklarını omuzlarına batırdığını hissetmemişti bile. Çünkü uçları dikleşmiş olan göğüslerini görmek aklını başından almıştı. Ne yaptığını bile düşünmeden, bir eliyle çenesinden tutup diğeriyle de göğsüne dokunarak onu öpmeye başladı.

Daha önceden onun masum olduğunu tahmin etmeseydi bile, öpücüğe aldığı tepki bunu anlamasına yetecekti. Dokunuşu onun kaskatı kesilmesine sebep olmuştu. Dudakları titriyordu.

Matt böyle bir masumiyetin ne kadar tahrik edici olduğunu düşündü.

Birkaç saniye için aklı başından gidince, başladığı işi bitirmeyi, sadece dudaklarının değil, onun tüm bedenini titretmeyi arzuladı.

Dikleşen göğüs uçları avuçlarına batana, dudakları ıslak öpücükleri için kıvranana dek onu öpmek istiyordu. Zihninde onunla seviştikleri takdirde, nasıl inleyeceğine dair görüntüler belirip de, kasları istem dışı sertleşince, bu tepkisini bastırmak için kendisiyle savaşmaya başladı.

Aslında, ona korkacak hiçbir şey olmadığını kanıtlayabilirdi.

Kız kendisinden uzaklaşmak için mücadele etmeye başlayınca, ağırlığını üzerine vererek onu yatağa bastırdı. Hem onunla hem de kendi arzularıyla boğuşuyordu. Aslında onun korkmasına gerek olmadığını, sadece bir ders vermek istediğini açıklayacaktı.

Ama bu ders hiç de beklediği gibi sonuçlanmamıştı.

Kız elini yumruk yapıp göğsüne vurunca, sonuç çok daha kötü oldu. Aslında canı yanmamıştı. Ama yumruktan kaçmak için geri çekilince, havlusu açılarak yere düşmüştü.

Onun dehşete kapıldığını görünce, kendi kendine lanet okudu. Kız onun zannettiğinden de saftı. Anlaşılan, büyürken yakınında bir erkek kardeşi veya kuzeni de olmamıştı.

Onun her an yardım istemek için çığlık atmaya başlayacağını düşündü. Oysa ona sadece bir gece önceki davranışlarının ne kadar tehlikeli sonuçlar doğurabileceğini kanıtlamak istiyordu.

Ama bunu yaparken, kendisinin ona göstereceği tepkiyi hesaba katmamış olmalıydı. Her zaman kontrollü olmakla övünürken, makyajsız yüzüyle çocuk gibi görünen bir kızın kendisini böyle tahrik etmesi çok anlamsızdı.

Ama kızı o an bırakırsa...

İç çekti. Onun şaşkınlığından faydalanıp, yumruk yaptığı elini açarak avucunu bedenine yasladı. Küçücük elin buz gibi olduğunu hissediyordu. Elini çekmek isteyen kı-

zın, yanaklarının kıpkırmızı olduğunu gördü.

"Bana neler yaptığını görüyor musun? New York biletimi iptal edeyim mi?"

Elini hızla çeken kız, önerisini reddederken boğuk bir sesle konuşuyordu.

Aslında biletini iptal etmeye hiç niyeti yoktu. Sadece onu bir kez daha zorlarsa, evine gittiğinde ucuz kurtulduğuna karar vererek, yaptıkları üzerinde düşüneceğini tahmin ediyordu.

Ama onun kendisine bakış şeklini görünce, gerçeği bir an önce söylemeye karar v[illegible]tak örtüsünü sıkıca bedenine sarmış olan kızın [illegible]zünde, [illegible]şet ve tiksinti dolu bir ifade vardı.

"Bak," diyerek anlatma[illegible]mışken yan odadaki telefonun çaldığını duydu. Havlusu[illegible] beline sararak, "Lütfen, burada bekle," de[illegible]

Onun odadan çıkış[illegible] Nicola, bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Yabancının hemen geri dönmeyeceğinden emin olmak için birkaç saniye daha bekledi.

Az önce yabancının havlusu sıyrılıp da, çıplak kaldığı anı düşünüce tepeden tırnağa titremeye başlamıştı. Bu da yetmezmiş gibi, adam elini tutup bedeninin o kısmına dokunması için zorlamıştı. Bunları hatırlamak bile midesinin bulanmasına sebep oluyordu.

Yandaki odadan gelen sesleri duyabiliyordu. Sandalyenin üzerinde duran giysilerine bakarken, kaçmak için bir fırsatı olduğunu düşündü.

Yataktan hızla kalkarak elbisesini giydi. Bir yandan da, odadan gelen sesi dinliyordu. Onun sustuğunu duyunca, kalbi deliler gibi atmaya başladı. Ama çok geçmeden yabancı konuşmaya devam etti. Bunu fırsat bilen Nicola da

kapıya yöneldi.

Sonunda kapıya ulaştığında, bir apartman dairesinde olduğu anladı. Karmaşık kilitleri açması çok uzun sürmüştü. Neyse ki, bunu da başararak telaşla hole çıktı. Basamakları üçer beşer atlıyordu. Bir kat aşağı inip de, sokak kapısına ulaştığında soluk soluğaydı.

Az önce bulunduğu dairenin sadece birinci katta olduğunu anladığında, kendi haline gülecek durumda bile değildi.

Girişte oturmakta olan kapıcının ona garip bir şekilde baktığını gördüğü halde hiç oyalanmadan kendini dışarı attı.

Hava tertemiz ve güneşliydi. Etrafına bakınca, şehrin biraz dışındaki bu mahalleye babasıyla birkaç kez geldiklerini hatırladı.

Neyse ki, çantasında parası vardı. Yakındaki durağa doğru yürürken bir otobüsün yaklaştığını görerek koşmaya başladı. Karşıya geçmek için önüne atladığı arabaların şoförlerinin öfkeli kornalarını duymazdan gelerek, otobüs kalkmak üzereyken açık kapıya yetişti.

Otobüs şoförü de ona kızmıştı. "Yaptığınız çok tehlikeliydi."

Bunu duyan Nicola kendine hakim olamadı ve gülmeye başladı. Onun gülme krizine kapıldığını anlayan şoför yeniden yola koyulduğunda, yaptıklarını onaylamadığını göstermek için başını sallıyordu.

İçinden de, ah gençler, diye geçirdi.

Aradan üç gün geçtikten sonra Nicola daha fazla dayanamayacağını anladı. Jonathan, partiden ayrıldıktan sonra

Matt ile neler yaşamış oldukları konusunda ona rahat vermiyordu. Sürekli bu konudan bahsedip, onu sorularıyla çılgına çeviriyordu.

Sonunda, MH gibi erkeği elinde tutmayı nasıl başaracağını sorunca, daha fazla dayanamayan Nicola öfkesini dışa vurdu.

Bütün bu yaşananların en garip yanı da, Jonathan'ı ertesi sabah görür görmez itici bulduğuna karar vermiş olmasıydı. Onu daha önceleri nasıl olup da, yakışıklı ve sevimli bulduğuna inanamıyordu.

Jonathan'a kendini beğendirmek için zahmete girmiş olması çok anlamsız gelmeye başlamıştı. Ama olan olmuştu artık.

Her şey bir yana, o gece yaptığı aptallıkları düşünmeye bile dayanamıyordu.

Onun yatağında uyandığı, onun kendisini öptüğü, zorla bedenine dokunması ve yabancının o gece birkaç kez seviştiklerini anlatması...

Partinin ertesi günü, akşama dek kendini çok kötü hissetmişti.

Bir süre sonra endişelenip, heyecanlanması için başka bir sebep daha belirdi. Genelde çok düzgün olan adeti geciktiğinden, hamile kalmış bile olabileceğini düşünüyordu.

Ama çok geçmeden hamile olmadığını öğrenince, bir daha asla o şekilde davranmamaya yemin etti.

Öte yandan, bir daha asla eski Nicola olamayacağının da farkındaydı.

Artık kendini düşmüş bir kadın gibi hissediyor, ahlaklı bir erkeğin onu istemeyeceğini düşünüyordu. Yaptıklarından sonra Jonathan'ın ve arkadaşlarının, onun her zaman sekse hazır bir kadın olduğunu düşünmeleri çok normaldi.

Eğer erkekler ona saygı göstermezlerse, bunun tek suçlusu kendisiydi. Artık düşüncesizce hareket ettiği bir gecenin ona nelere mal olduğunu anlayabiliyordu.

Sürekli imalarda bulunan Jonathan'ın çok geçmeden Matt'tan gerçekleri öğreneceği belliydi. İç çekti. Kendinden utanıyor ve iğreniyordu.

Şehir yaşamının ona hiç uygun olmadığını artık anlamıştı. Tek yapmak istediği evine dönerek, Matt ve Jonathan gibi insanların olmadığı kasabasında yaşamaktı. Olanları geride bırakacaktı. Kendine kurduğu yeni yaşamda hiçbir erkek, hatta Matt bile on[illegible]n bir seks ilişkisine girdiğini iddia edemeyec[illegible] son birkaç gündür Jonathan'ın yaptığı gibi pis imalard[illegible]namayacaktı.

Hafta sonunda istifasını [illegible]k, Matt New York'tan dönmeden evine gitti.

Tabii ki, Matt dö[illegible] dönm[illegible] onu aramaya başladı. New York'taki yoğun işlerine rağmen, sürekli Nicola için endişe duyuyordu. Onun, gece olanlarla ilgili gerçeği açıklamasına fırsat kalmadan, telaşla kaçmış olmasına çok üzülmüştü.

Nicki'nin yaşandığını sandığı olaylar yüzünden çok endişeli olduğunu tahmin ediyordu. Ona bunları söylerken, gözlerinde beliren bakışı unutamamıştı.

Bu yüzden de, geri döner dönmez ilk işi Mathieson ve Hendry ile bağlantı kurmak oldu. Bunu yaparken dikkat çekmemek için özen göstermişti.

Kim olduğunu açıklamadan epeyce bilgi edinmişti.

Şirketten onun aradığı kişinin işten ayrılarak ailesinin yanına döndüğünü, ancak bir adres bırakmadığını öğrendi.

Bunu öğrendikten sonra da, onu daha fazla aramanın

anlamsız olacağına karar verdi. Anlaşılan, genç kız dersini almıştı. Ayrıca kendisi New York'ta bir aydan fazla kalmıştı. Böylece Nicki ilişkiye girdiklerini zannettiği geceden hamile kalmadığını da anlamış olmalıydı.

Onun bir gün hala bakire olduğunu anladığı zaman ne tepki vereceğini düşünmek bile istemiyordu. Öte yandan, peşinden gidip, bu konuyu açıklamanın artık imkansız olduğunu görüyordu.

Bedeninin genç kıza nasıl bir tepki verdiğini hatırladıkça şaşırıyordu. Kimseyle ciddi bir ilişkiye girmeyeli uzun zaman olmuştu. Belki de gereğinden uzun.

Her neyse, genç kız -Nicki- bu şekilde davranmanın doğuracağı tehlikeleri öğrenmiş olmalıydı.

Kendi kendine buruk bir şekilde gülümseyerek, Nicki ona asla inanmasa da, o sabah onun iyiliği için bu şekilde davrandığını düşünmüştü.

Onu öptüğü zaman yüzünde beliren ifadeyi hala hatırlıyordu. Onu kollarında tutmanın verdiği hazzı da unutamamıştı.

Yine de, bunları düşünmemeye çalışıyordu. Ne de olsa, hayatta girilmemesi gereken bazı yollar vardı. Çünkü o yollar hiçbir yere çıkmazdı. Ya da, çok tehlikeli sonlara ulaşılırdı.

Bu konuyu kapadı.

Uzaklardan gelen bir köpek sesiyle irkilen Nicola geçmişi bir kenara itti. Ürpermeye başlamıştı.

Yıllar sonra bile bir erkekle sevişip de, hiçbir şey hatırlayamamanın verdiği dehşeti üzerinden atamıyordu. Bunu bilmenin verdiği utanç ve pişmanlık ya-

şadığı sürece peşini bırakmayacaktı.

O gün aldığı makyaj malzemelerini atmış, elbiseyi de bir daha giymemişti. Perması da, saçları uzadığı zaman kesilip atılmıştı. Buna rağmen, suçluluk ve utanç her zaman onunla yaşıyordu.

İşte, hayatını bir gölge gibi devam ettirmesinin sebebi buydu. Kendine koyduğu sınırlar içinde yaşıyor, sadece kız arkadaşlarıyla görüşüyordu. Onlarla yaptıkları sohbetler esnasında konu sekse gelince, sessiz kalmayı tercih ediyordu.

Gordon gibi biriyle çıkmasının nedeni de buydu. Çünkü o asla kendisine cinsel yönden yaklaşmaya çalışmıyordu.

Bazı geceler uyanıp, hayatını kaçırdıkları için üzülse de, bir sevgili, çocuklar ve yuva kurma hayalleri hiç aklından çıkmıyordu.

Sonra, Matthew Hunt'a nasıl davrandığını hatırlayarak kendini toparlıyordu. Onlar iki insan arasında mümkün olan en yakın ilişkiyi paylaştıkları halde, kendisi olanları hatırlamıyordu. Bunu bilmek bile midesinin bulanması için yeterliydi.

Artık dürüst bir erkeğin aşkını kabul edip, onunla ilişkiye girmeye uygun bir kadın değildi.

Başkaları onu affetse de, o kendini affedemeyecekti. Bu şekilde davranmanın kendisine zarar verdiğini, suçluluk duygusundan kurtulmak için bir doktorun yardımını alabileceğini bildiği halde, kendini cezalandırmaktan vazgeçemiyordu.

Olanları sadece kendisi bildiği sürece, emniyetteydi.

Jonathan'ın, Matthew Hunt ile birlikte geçirdiği

geceden sonra kendisine nasıl davrandığını hala unutamamıştı. Onun hakaretlerini, söylediklerini anımsıyordu. Jonathan duygusal şantaj yaparak onu sevişmeye zorlayamayacağını anlayınca, tehditler yağdırmaya başlamıştı.

O zaman onun kendisini sıkıcı ve sönük bulmasının, bu baskıdan çok daha iyi olacağını düşünmüştü. Ama eski Nicola olmak için artık çok geçti. Çünkü Jonathan birlikte çalıştıkları herkese, onun geceyi Matthew Hunt ile geçirdiğini anlatmıştı.

Bir yaprak gibi tit[illegible] Onun huzursuz olduğunu anlayan Hone[illegible]e, ıslak [illegible]rnunu eline dayadı. Bunun üzerine başı[illegible]ğip, ona bakan Nicola'nın dudaklarında buruk bir g[illegible]e belirdi.

"Oh, Honey. Ben ne yapa[illegible]ım? Ya, beni tanırsa..."

Birden onu esir a[illegible]ın bedenini terk ettiğini hissetti. Matthew Hunt onu tanıyamazdı. O ana dek tanımadığına göre, bunun daha sonra gerçekleşme ihtimali çok düşüktü.

Onun yaşadığını bile unuttuğundan emindi. Ama hatırladığı takdirde...

Ürperdiğini hissediyordu. Emniyette olmasının tek yolu, işinden ayrılıp başka bir yere taşınmaktı. Ama av konumunda olan bütün yaratıklar gibi o da, kaçmanın, dikkat çekmek anlamına geldiğini öğrenmişti. Bu yüzden de, kalıp bir gölge gibi saklanmak daha iyi bir çözümdü.

Zaten hep böyle yaşamamış mıydı?

İstifa ettiği takdirde, ailesi ve arkadaşları bunun sebebini merak edeceklerdi.

Aslında yeni patronuyla karakterlerinin uyuşmadığını iddia edebilirdi. Ama bu kadar iyi bir işe, kasabalarda pek rastlanmıyordu. Onun da yeniden büyük şehre taşınmaya hiç niyeti yoktu.

Zaten o an için emniyetteydi. Mantıklı davranıp, kendini ele verecek bir adım atmadığı sürece endişelenmesine gerek yoktu.

O sabah Alan konuşma yaparken onun sayesinde kaydedilen ilerlemelerden bahsedince, Matthew Hunt onu tepeden tırnağa süzmüştü. Ama bir erkeğin bir kadına değil, bir patronun çalışanına baktığı gibi bakıyordu.

Zaten onun kendini bir kadın olarak görmesi için bir sebep yoktu. Artık onun tanıdığı Nicki'den çok farklıydı.

O sırada kot pantolonunun paçasını ısıran Honey, çok sıkıldığını anlatmaya çalıştı. Eve dönme zamani gelmişti.

Annesi onu görünce mutfak kapısını açarak, neşeyle, "Yürüyüşün iyi geçti mi?" diye sordu. "Baban az önce geldi. Ben de sofrayı hazırlıyorum. Oh, bu arada, Christine aradı. Haftaya onlara yemeğe davetli olduğunu unutmayacakmışsın."

Nicola başını salladı. Christine en eski arkadaşlarından biriydi. Eşi Mike, serbest çalışan bir avukattı. İki güzel çocuğu olan Chrissie, evine ve çocuklarına bakmanın yanı sıra Mike'nin işlerine de yardımcı olurdu.

Her zaman onların mükemmel bir çift olduklarını

düşünen Nicola, ikisiyle de birlikte olmaktan hoşlanıyordu.

O akşam sofraya oturduklarında babası, yeni patronu hakkında ne düşündüğünü sordu.

Başını eğip tabağındaki yemeğe bakmaya başlayan Nicola, kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Başını kaldırıp babasına bakarsa, gerçek duygularının anlaşılmasından korkmuştu.

İşte, her şey yeniden başlamıştı. Aldatma... suçluluk duygusu...

Titrek bir sesle, "Oldukça başarılı bir işadamına benziyor," dedi.

"Hımm. Duyduğum kadarıyla iyi fırsatları değerlendirmekle ünlüymüş. Şirketinizi satın aldığına göre, işleriniz artacaktır. Şirketi o mu yönetecek, yoksa..."

"Hayır, başka bir şirketinden yönetici atayacakmış. Ama kim olduğunu henüz bilmiyoruz."

Annesi, "O halde, sen bu yöneticiye mi bağlı çalışacaksın?" diye sordu.

Nicola başını salladı. Bütün kötü olayların arasında tek tesellisi, Matthew Hunt'un şirkette az zaman geçirecek olmasıydı.

"Onun kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. Acaba bekar mı?"

Nicola çatalıyla bıçağını tabağının içine koydu. Kendini en azından evinde emniyette hissetmek istiyordu. Kaşlarını çatarak, "Anne!" dedi.

"Çok üzgünüm, Nicki. Torunlarım için uygun bir baba adayı aramayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ama Gordon'a bakıyorum da..." Omuz silkerek, "Onda ne bulduğunu söyler misin?," diye ekledi. "Üs-

telik annesi..."

Nicola sertçe, "Gordon benim arkadaşım, Anne," dedi. "Hepsi bu."

Annesi onu duymazdan gelmeyi tercih etmişti. "Hımm, yine de, bu yeni müdürün... nasıl biri olduğunu merak ediyorum doğrusu."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah işe [illegible], o gün gelmesi beklenen yeni müdürü merak eden sadece annesi değildi.

Matthew Hunt [illegible]ün şirketten ayrılacak ve ertesi haftaya kadar dönm[illegible]ti. Bunu duyan Nicola rahat bir nefes almıştı. Anlaşma gereği, o zamana dek Alan şirketin yönetiminde kalacaktı.

Nicola, Matthew [illegible] ani bir kararla şirketi satın aldığını ve hala yönetime geçecek birini bulamamış olduğunu anlıyordu.

Aslında şirketin el değiştirmesi çalışanlara dinamizm kazandırmıştı. Elemanların hepsi maaşların artacağını ve şirket içinde daha güçlü bir organizasyon sağlanacağını düşünüyorlardı.

Alan emekliye ayrılışını kutlamak için bir parti verilmesini istememişti. İşini başkasına satmasının sebebinin, oğlunu trajik bir şekilde kaybetmek olduğunu bilen Nicola, onun neler hissettiğini biliyor ve hak veriyordu. Yine de, onun ömür boyu sahibi olduğu şirketten bir cuma öğleden sonra sessiz sedasız ayrılmasına gönlü razı olmuyordu.

Salı günü havada bir gerginlik vardı. Çalışanların tümü Matthew Hunt'un ertesi gün onları yeni mü-

dürle tanıştıracağını biliyordu.

Ama herkesin aksine, Nicola salı günü çok meşguldü. Alan ile müşteri dosyalarını inceleyip rapor yazıyorlardı.

Yoğun olmasına karşın işini çok seviyor ve Alan'ın ona giderek daha fazla sorumluluk vermesinden hoşlanıyordu. Zaten bazı önemli müşterilerin diğer şirketleri tercih etmemelerinin sebebi, Nicola idi.

Bu yüzden de, kendisinin olduğu kadar Alan'ın iyiliği için yeni müdür üzerinde iyi bir etki bırakmak istiyordu. Ona duyduğu sadakatten dolayı, yeni müdürün karşısına çıktığında Alan'ın bütün güncel bilgilere sahip olmasını sağlamaya çalışıyordu.

Alan'ın bürosuna her girişinde, onun yeni bir dosyayı imha ettiğini görüyordu. Dosyalardaki tarihlere bakınca, Alan'ın onları bunca yıldır sakladığına inanamadı.

Onu izlerken, bir yandan, nazikçe çalışma masasını da dışarı çıkarmalarının iyi olacağını anlatıyordu.

Alan'ın şirketi ilk kurduğunda indirimli satışlardan satın aldığı antika masanın değerinin yüksek olduğu belliydi. Alan ona buruk bir şekilde gülümsedi.

"Bungalovda bunu koyacak yerimiz olmayacak." Ahşaba sevgiyle dokunarak, "Zaten götürmemin ne anlamı var?" dedi.

Ağlamak üzere olduğunu hisseden Nicola, masayı bir yerde saklamayı düşündü. Çünkü patronunun aradan bir süre geçtikten sonra masasını bıraktığı için pişmanlık duyacağından emindi.

Salı akşamı yorgun ve pis bir şekilde eve döndüğünde, annesi, "Çok geç kaldın," dedi.

"Hımm. Alan'ın bürosunu temizliyordum. Yeni

müdür için hazırlamaya çalıştım... Gordon aradı mı?"

O gece şehirde bir konsere gideceklerdi. Bu yüzden de, Gordon'un onu arayıp saat kaçta almaya geleceğini öğrenmek istiyordu.

Ama annesi, "Ben buradayken aramadı," dedi.

Duş yapıp üzerindeki tozu kiri akıttıktan sonra temiz bir kot ve bluz giyerek telefonun yanına gitti. Gordon'un annesinin evini arayacaktı.

Bazen ne Gordon'un ne de kendisinin modern çağa uygun olmadıklarını düşünüyordu. İkisi de hala ailelerinin yanında yaşıyordu. Aslında bir makalede, ekonomik zorluklar yüzünden her yıl daha çok yetişkinin ailesiyle birlikte oturmaya başladığını okumuştu.

Yine de, otuz dört yaşında, Gordon'un hala annesiyle oturması çok anormaldi. Çalıştığı sigorta şirketinden çok iyi bir maaş alıyordu. Ama bir keresinde Nicola'ya annesiyle kalması gerektiğini anlatmıştı. Çünkü annesi yaşlı bir duldu ve ona göre bakıma ve ilgiye ihtiyacı vardı. Bu yüzden de, annesiyle birlikte kalmayı ona borçlu olduğunu düşünüyordu.

Aslında, kendisi de, küçük bir ev alabilecek kadar para biriktirmişti. Yine de, ailesiyle birlikte yaşamak hoşuna gidiyordu. Arkadaşları ara sıra hala evinde kalmasıyla ilgili şakalar yapsalar da, onlara aldırmıyordu.

Hattın diğer ucundan Gordon'un annesinin sesini duyunca, düşüncelerinden sıyrıldı. Anlaşılan, kadın arayanın Nicola olduğunu anlayınca her zamankinden daha sert konuşması gerektiğine karar vermişti.

"Gordon sofraya oturmak üzereydi. Umarım, onu

fazla oyalamazsın."

Çok öfkelenen Nicola, sessiz kalabilmek için dişlerini sıktı.

Telefona gelen Gordon'un sesi de tedirgindi. Ona konseri hatırlatınca özür dileyerek, "Üzgünüm, ama gelemeyeceğim," diye ekledi. "Annem son zamanlarda kendini pek iyi hissetmiyor. Ben de onun yanında kalmam gerektiğini düşündüm."

Aslında Nicola da bu konsere gitmeyi pek istemiyordu. Gitmeleri için ısrar eden Gordon olmuştu. Ahizeyi yerine koyduğund[illegible]n çılgına dönmüş bir haldeydi.

Gordon o gece çıka[illegible]yacaklarını neden daha önce haber vermemişti? Ne[illegible]yan kişinin *o* olmasını beklemişti?

Annesinin hayali [illegible]stalığına [illegible]lince de...

Aslında konsere gi[illegible] onu huzursuz etmiyordu. Yemekten sonra Christine'yi görmek istedi ve arkadaşının evine gittiğinde, ona da aynı şeyleri söyledi.

Nicola sadece Gordon'un programın iptal olduğunu haber vermemesine içerlemişti.

"Neden onunla arkadaşlık ediyorsun?" dedi Christine açık sözlülükle. "Ona aşık olduğunu söyleme. Seni onun yanındayken gördüm."

Nicola zoraki bir kahkaha attı. "Haklısın."

"O halde, neden..."

Christine'nin sözünü kesen Nicola konuyu değiştirmeye çalıştı. Böylece küçük Paul'un okula ne zaman başlayacağını konuşmaya başladılar.

O gece eve geç bir saatte döndüğünde, arkadaşıyla konuşmanın ona iyi geldiğini hissediyordu. Yine

de, uykuya dalmakta çok zorlandı. Ertesi sabah neler olacağını düşündükçe uyuyamıyordu. Onu asıl endişelendiren yeni müdür ile tanışmak değil, Matthew Hunt ile yeniden karşılaşmaktı.

İçinden, tanrım beni tanımasına izin verme, diye geçirdi. Bunun dışında her şeye katlanmaya hazırdı...

Nicola'nın bürosuna telaşla giren Evie, "Matthew Hunt yalnız geldi," diyerek haber verdi.

Nicola onun geldiğini pencereden görmüştü. O sabah Matthew Hunt, eski Land Rover'i ile değil, nefis bir Jaguar ile gelmişti.

"Dünyanın en seksi erkeği değil mi?" Onun binaya doğru yürümesini izleyen Evie, "Baksana, üzerindeki o bol takıma rağmen mükemmel görünüyor," diye ekledi.

Nicola bu sözler üzerine gülümsemekten kendini alamadı. Kot pantolonu takım elbiseye tercih eden Evie, Matthew'in bu şekilde çok daha güçlü göründüğünü anlayamıyordu. Oysa bu hali, Nicola'yı çok daha fazla etkiliyordu.

Bu kadar etkilenmemesi gerektiğini düşünerek, pencereden uzaklaştı.

O an Evie'nin ne dediğini bile duymuyordu. Sonradan onun şirketin el değiştirmesiyle, bütün ofis araç ve gereçlerinin modernleştirileceğini ve dekorasyonda yenilik yapılacağını anlattığını duydu.

O sırada içeri giren Matthew, Evie'ye bakarak gülümsedi. Nicola'ya döndüğünde ise, yüzünde gülümsemeden eser kalmamıştı.

Nicola'nın üzerinde genelde işe gelirken giydiği

ekose tayyörü ve beyaz gömleği vardı.

O sabah Evie'nin, tayyörünün rengine uyması için kırmızı ruj sürmesi gerektiğini söylediğini hatırladı. Bunu duymak bile midesini bulandırmıştı.

Yıllardır sadece açık pembe bir ruj sürmeyi tercih ediyordu. Hem, bu renk dudaklarının dolgunluğunu gizleyebiliyordu.

Bu yüzden de, Matthew Hunt'un neden ona yüzyıllar kadar uzun gelen bir süre dudaklarına baktığını anlayamamıştı. Matthew onu incelemeye devam ederken, Nicola kendini tartıldığını düşünerek dehşete kapıldı.

"Alan geldi mi?"

Konuşamayacak kadar dehşete kapıldığından, bu soruya ancak başını sallayarak cevap verebildi.

Alan evinin yapımının gecikmesinden şikayet eden bir müşteriyle görüşmeye gitmek zorunda kalmıştı. Ona duyduğu sadakat yüzünden, Alan'ın nerede olduğunu söylemedi. Ama sessiz kalmasının yeni patronunu öfkelendirdiğini görebiliyordu.

"Umarım, o kontrat için ceza ödememiz gerekmez. Programın çok gerisindeyiz. Bu arada, ustabaşı Jackson ile konuşmak istiyorum."

Evie neşeli görünmeye çalışarak, "Kahve ister misiniz, Mr. Hunt?" diyerek konuyu değiştirdi.

Matthew'in dönüp ona gülümsediğini görmek Nicola'nın içini parçalamıştı. Bu, bir yetişkinin yaramaz bir çocuğa gülümseme şekliydi. Hiçbir erkeğin o güne dek kendisine böyle gülümsememiş olduğunu düşünmek bile kalbini kırıyordu.

Birden kendini toparlayarak, saçmala, diye düşündü. O bir çocuk değil, yetişkindi. Herhangi bir er-

kekle eşitti ve kendisine eşit davranılmasını isterdi. Yarım akıllı biriymiş gibi yaklaşılmasına katlanamazdı.

"Evie, bana Matthew diyebilirsin." Herkese kendisine ilk ismiyle hitap etmeleri gerektiğini daha önceden de söylediğini hatırlatmak ister gibiydi.

Yeniden Nicola'ya dönerek, "Alan ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Emin değilim. Sanırım, yemekten önce döner."

"Hımm. Onu beklerken inşaat raporlarına bakmak istiyorum. Onla[illegible]getirebilir misin, Nicola?" Sözleri biter bit[illegible]ez ona [illegible] süre baktıktan sonra Alan'ın bürosuna gi[illegible] kapıyı kapadı.

Nicola gereken rap[illegible]bulduktan sonra, Evie'nin hazırladığı kahveyi de a[illegible]ak büronun kapısını çalıp, içeri girdi.

Matthew masası[illegible]da oturmuyordu. Pencereden dışarı bakmaya devam ederek, "Lütfen otur, Nicola," dedi. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var. Kapıyı kapatabilir misin, lütfen?"

Nicola'nın kalbi deliler gibi atmaya başladı.

Matthew onu tanımıştı!

Ona bu gerçeği söyleyip, yıllar önce olanları yüzüne vuracaktı. Bu şartlar altında onunla çalışmasının imkansız olduğunu ekleyeceğinden de kuşkusu yoktu.

Titrek adımlarla yürüyerek bir koltuğa oturdu. Titrediğinin anlaşılmasından korkuyordu.

Ne yazık ki, alnında biriken ter damlacıkları yaşadığı paniği dışarı vurmaya başlamıştı. Dişlerini sıkarak, kontrolunu yitirmemek için ellerini yumruk yaptı.

Matthew ona doğru dönmeden, "Konu, Alan," dedi. "Emekliliğini kutlamak için bir hazırlık yapıldığını sanmıyorum."

Nicola bir an için şaşkınlıktan konuşamadı. Matthew onu tanımamıştı. Alan'ın şirketten ayrılması nedeniyle bir organizasyon yapılmasını istiyordu, o kadar.

"Sen iyi misin?"

Nicola onun kendisine doğru dönüp, yürümeye başladığını görmemişti. Koltuğuna büzülünce, Matthew de olduğu yerde [illegible]

"Evet. Evet, ben iyiyim. Sadece..." Aklını toparlayabilmek için başını salladı. "Alan...Alan herhangi bir kutlama yapılmasını iste[illegible] Oğlunun başına gelenleri biliyorsunuzdur. Bu şartlar altında..."

"Bu şartlar altında bile, onun şirketi yıllarca yönettiğini göz önüne alarak, veda için resmi bir toplantı düzenlemeliyiz."

Ses tonunda, o ana dek onun böyle bir tören yapmayı düşünmemiş olmasını onaylamadığını anlaşılıyordu. O sırada meslek hayatında edindiği deneyimler imdadına yetişti. "Bir tören için hazırlık *yapıldı.*" Konuşurken başını dikleştirmişti.

Alan'ın emekliye ayrılacağını öğrendiği an çalışanlardan para toplayarak ona el yapımı gümüş bir kupa almış, üzerin adını ve çalıştığı yılları kazıtmıştı.

Sadece kupayı teslim edeceği zamanı belirlememişti.

Bunları Matthew'e anlatarak, "Tabii, yeni müdürümüzle konuşmam gerekecek," diye ekledi. "Yine de, cuma öğleden sonranın uygun olacağını düşünmüştüm."

"Bence de uygun. Açık büfe de hazırlatabiliriz. Tabii, bunun için çok geç kalınmadıysa..." Kahvesinden bir yudum alarak, "Bu arada, şimdilik, yeni bir müdür atanmayacak," diye ekledi. "Bu işin başına getirmeyi düşündüğüm kişi biraz rahatsız."

Nicola endişeyle, "O halde, şirketi kim idare edecek?" diye sordu.

"Ben."

Nicola o sırada oturduğu için çok memnundu. Aksi takdirde, dizlerinin onu taşımayacağını biliyordu.

Onun alçak sesle, "Seninle çok iyi bir takım olacağımızı hissediyorum, Nicola," diyerek konuşmaya devam ettiğini duydu. "Senin insiyatifi ele alma biçimini, şirket çalışanlarına sevecen yaklaşmanı beğeniyorum. Bunlar iş hayatında çok önemli özelliklerdir. Ne yazık ki, erkekler bu konularda biraz zayıf kalıyorlar."

Matthew konuşurken gülümsüyordu. Bu, Evie'ye gülümsediğinden çok daha farklıydı. Yine de, sıcacıktı. Nicola bir gülümsemenin kalbini böyle bir neşeyle doldurmasına çok şaşırmıştı.

Onun, Alan için endişelenmesine de çok şaşırmıştı. Kendi kendine, ondan asla böyle bir davranış beklemezdim, diye düşündü. Hissettiği neşe de, onun kendisini tanımamasından kaynaklanıyor olmalıydı.

Matthew Hunt'un bürosundan çıkıp da, Evie'ye neler planladıklarını anlatırken, bir yandan da, Matthew onu tanımadığına göre bu kadar tedirgin olmasına gerek kalmadığını düşünüyordu.

Aradan geçen birkaç gün, Matthew ile birlikte

çalıştıkça onun tahmin bile edemeyeceği özelliklerini öğreniyordu. Çok başarılı bir işadamı olmasının yanı sıra, çalışanlarını düşünen bir patrondu. Ama onların bu ilgiyi suistimal etmelerine izin vermiyordu.

Şirkette kimin gerçekten çok çalıştığının, kimin kaytardığının farkındaydı. Nicola'ya herhangi bir imada bulunmadığı halde, kısa bir süre içinde ustabaşını değiştireceği açıktı.

Matthew'in onun tecrübelerinden faydalanması da çok hoşuna gidiyordu. Kontratlar hakkında onun da fikirlerini soruyor, yanıtlarını dikkatle dinliyordu. Kendisinin fikirlerinin de alınması, Nicola'ya şirket için değerli olduğunu hissettiriyordu.

Onun bir gün kendisini hatırlayabileceği korkusuyla yaşamasa, Matthew ile çalışmaktan büyük zevk alabilirdi. Hatta, birlikte çalışmalarının geçici bir süre için olacağını düşünmek bile onu üzmeye başlamıştı.

Matthew ona kendisi yeni şirketiyle ilgilenirken, diğer şirketlerini çok güvenilir bir elemanının yönettiğini anlatmıştı.

"Giles çok başarılıdır. Ona kısa bir süre sonra ortaklık önermeyi düşünüyorum. Giles en küçük kız kardeşim ile nişanlı. Zamanla böyle bir şirketler topluluğunu yönetmek, bir yaşam stili halini alıyor. Oysa ben işimi sevdiğim halde, bütün zamanımı almasını istemiyorum. Bir gün evlenip, çocuk sahibi olmayı umut ediyorum. Bir aileye sahip olduğum zaman da, onların yanında bulunmak isterim. Sen de evlilik planları yapıyor musun, Nicola?"

O an konuşursa sesinin titremesinden korkan Nicola, başını sallamakla yetindi. Aralarına bir engel koymayı akıllıca buluyordu. Aksi takdirde, pek çok

kişi gibi klasik bir tuzağa düşüp, onun çekiciliğinden etkilenebilirdi.

Ona aşık olması mümkün müydü? Geçmiş söz konusu olmasa bile, böyle bir aptallık yapmayacak kadar mantıklıydı. Yine de, başını kaldırıp da, onun kendisine baktığını gördüğü zaman kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

Bir an için onun kendisinden hoşlandığı için böyle baktığını düşünse de, geçmişte olanları hatırlayarak kendini toparladı.

Tabii zaman geçip de, toplumun bile sekse bakış açısı değiştikçe, Matthew'ın da bu konudaki fikirleri değişmiş olabilirdi. Aslında, yıllar geçtikçe kendisi de değişiyordu.

Yine de, onu hiç tanımayan birinin kendisini evine götürüp, soyduktan sonra birkaç kez sevişmiş olmasını ve kendisinin olanları hatırlayamamasını asla affedemezdi.

Peki, o insanla birlikte çalışmayı kendine nasıl yakıştırabiliyordu? Bu, Matthew Hunt'u aldatmaktan başka bir şey değildi.

Nicola güne kadar suçluluk duyguları içinde, belki, annesi babası ya da birkaç arkadaşını aldatmıştı ama bu zararsız bir aldatmacaydı. Biraz da, kendini aldatmak gibi bir şey... ama bile bile, o insanı aldatmak son derece yanlış bir şeydi.

Tam biraz huzura kavuşmuşken, bu düşünceler onu yeni bir huzursuzluğa doğru sürüklüyordu...

Alan şirketteki son haftasını bazı müşterilerini ziyaret edip, vedalaşarak geçiriyordu. Aslında Nico-

la, onun Matthew'in ricası üzerine böyle davrandığının farkındaydı.

Matthew bir kez ricasının sebebini, "Böylece şirketten ayrılmanın verdiği üzüntüyü üzerinden atabilir," diye açıklamıştı. "Biz de, o yokken cuma günkü törenin hazırlıklarıyla ilgilenebiliriz. Alan'dan şirkette danışman olarak kalmasını rica ettim. Ne de olsa, bu şirket onun hayatı. Burada çalışmazsa, büsbütün boşlukta kalacak ve acısı depreştikçe depreşecek."

"Mary ile buradan ayrılıp, deniz kıyısında bir eve yerleşecekler." Nicola bunları söylerken, yine de, Matthew'in ince düşünceliliğini takdir ediyordu.

"Evet, biliyorum. Umarım, bütün hayatlarını geçirdikleri bölgeden ve dostlarından uzaklaştıklarına pişman olmazlar."

Nicola, "Taşındıkları yer kızlarının evine çok yakın," diyerek açıklamaya çalıştı. "Sanırım, torunlarıyla daha fazla zaman geçirmek istiyorlar. İkisinin de torunları sayesinde oğullarının yokluğunu unutmaya çalıştıklarından eminim."

Bu sözler üzerine bir süre sessiz kaldılar. Sonunda Matthew, "Ben, insanın çocuğunu kaybetmesinin hayattaki en büyük acılardan biri olduğunu düşünmüşümdür," dedi. "Tören konusuna gelince, konuşmayı kim yapacak? Alan'ın bir kutlama istemediğini söylemiştin. Sence benim törene katılmamam daha mı uygun olur?"

Duyarlılığı Nicola'yı şaşırtıyordu. Gordon asla böyle davranmazdı. Üstelik, şirkette kendisinden daha alt seviyede çalışan bir kadının fikrini almayı kesinlikle düşünmezdi. Onun için tek 'üstün' kadın annesiydi.

O akşam annesi Nicola'ya yeni patronuyla çalışmaya başladığından beri çok neşeli göründüğünü söyleyince, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Onun çok yakışıklı olduğunu duydum."

Nicola, "Hem de çok," diye onaylamak zorunda kaldı.

"Ve de bekarmış..."

Nicola, "Evet," dedikten sonra konuyu değiştirdi. "Gordon aradı mı? Bu akşam tenis oynayacaktık."

"Bildiğim kadarıyla aramadı ama ben öğleden sonra evde değildim."

Gordon'u aramak için ayağa kalkmıştı ki, birden vazgeçti. Tenis oynamayı teklif eden Gordon olduğuna göre, neden o aramıyordu? Fincanına çay koyarken Gordon'u aramak zorunda kalanın sürekli kendisi olduğunu düşündü.

Bu kez onun aramasını bekleyecekti.

Gordon onu aradığında saat sekiz olmuştu. Yarım saat içinde Nicola'yı almaya geleceğini söyledi.

Sesi, son günlerde olduğu gibi tedirgin ve asabiydi.

İşe daldığı için onu arayamadığını söyleyerek, özür diledi. Bunun üzerine Nicola onu denemek için, "Bu cuma beni işten almayı unutmayacaksın, değil mi?" dedi.

Hafta başında, arabasını cuma günü servise bırakmak için randevu almıştı. Gordon da onu işten alıp, servise götürmeye söz vermişti.

Gordon kırılmıştı. "Tabii ki, hayır."

Almacı yerine koyan Nicola, artık ilişkilerine bir nokta koymanın zamanının geldiğini düşünüyordu. Artık onun yanında olmaktan zevk almamaya başla-

mıştı. Onun da aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyordu.

İlk başlarda bile hiç heyecan vermeyen öpüşmeleri, yanağa kondurulan öpücüklere dönüşmüştü. Sosyal faaliyetlere katılırken yanında bir erkek bulunması iyi olsa da, Gordon ile olan ilişkisini çok sıkıcı ve boş bulmaya başladığını fark ediyordu.

Elinde olmadan Gordon'u, Matthew ile karşılaştırdı.

Matthew'in randevuları annesinin sağlık sorunları yüzünden ertelenmez, geceler yanağa kondurulan öpücüklerle sona ermezdi. Onunla çıkan kadınlar, kendi arkadaşları ile [illegible]meyi tercih etmezlerdi. Onun randevuları...

Birden düşüncelerinin çok tehlikeli bir yola girdiğini fark etti.

Bir özlem duygusuyla dolmuştu. Yıllardır kendine yasakladığı hisler, saklandıkları yerden çıkmaya başlıyordu.

Artık, bu duyguları eskiden olduğu gibi beyninin bir köşesine itmekte zorlanıyordu.

Ertesi sabah işe gittiğinde, Matt'ı masasının başında somurturken buldu.

İçeri girer girmez telaşla, "Çok üzgünüm," dedi. "Geç mi kaldım?"

"*Sana* kızdığımı mı zannettin? Eğer öyleyse, senin üzerinde iyi bir izlenim bırakamadım demektir. Hayır, sadece müşterilerden birinden gelen telefon canımı sıktı. Anladığım kadarıyla, Jackson malzeme-

lerden çalıyormuş. En azından, arayan kişi böyle düşünüyor."

Müşterinin lan Jackson'dan şikayetçi olmasına Nicola hiç şaşmamıştı. Onu asıl hayrete düşüren, daha fazla şikayet almamalarıydı. Kendisi de uzun süredir kaybolan malzemelerin, lan Jackson tarafından çalındığından şüpheleniyordu.

Ama Alan bu konuyla hiçbir zaman ilgilenmemişti.

"Şantiyeye gidip neler olduğunu görmem gerek. Senin işin var mı? Benimle gelir misin?"

Ona bakakalan Nicola'nın yanakları kızarmıştı.

Onun sessiz kararsızlığı üzerine Matthew buz gibi bir sesle, "Pekala, gelmek zorunda değilsin," dedi. "Sadece eski dosyaları elden geçirmekten kurtulmanın hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Kendi işleri haricinde, eski dosyaları düzenlemenin onu yoracağını düşünmesi büyük incelikti. Bunu bilmek bile içini ısıtıyordu.

Oysa Matthew şirketi satın aldığı zaman kendisine düşmanca davrandığını düşünmüştü. Anlaşılan böyle düşünmesinin tek sebebi kendisini tanıyacağını zannederek endişelenmesiydi.

"Eğer sizi rahatsız etmeyeceksem, gelirim."

O sırada masasındaki evrakları inceleyen Matthew başını kaldırıp ona bakınca, kalbi çarpmaya başladı.

"Herhangi bir erkeğin senden rahatsız olacağını hayal bile edemem. *Ben* kesinlikle rahatsız olmam."

Başka bir erkekten aynı sözleri duysa, kendisiyle flört ettiğini düşünürdü. Ama Matthew'in onunla

flört etmek istemesi imkansızdı.

Nicola verecek bir cevap bulamayınca, yutkunarak, "Gidip, ceketimi alayım," dedi.

O gün Matthew işe Land Rover ile gelmişti. Nicola da, onun yardımı olmadan cipe tırmanabildiği için o sabah pileli bir etek giydiğine memnun oldu.

Aslında Matthew, o cipe binene dek kapıyı tutarak beklemişti. Kapıyı kapamak için uzanınca, eteğinin sıkışmaması için etek ucunu tutan Matthew'in eline yanlışlıkla dokundu.

"Bileklerin ne kadar ince." Matthew bu sözleri söylerken gözlerinin içine bakarak, sıcacık gülümsüyordu. "Narin bir kadının yanında, erkekler kendilerini onları korumak zorundaymış gibi hissederler, biliyor musun?"

Matthew konuşurken elini çekmemişti. Dokunduğu yerde, bluzun uzun koluna rağmen teni alev gibiydi.

Nicola, birden, yıllar önce partide bileğini nasıl tuttuğunu hatırladı. O zaman güçlü parmakları kendini çok zayıf hissetmesine sebep olmuştu. Ne yaptığını bile düşünmeden geri çekilerek kapıyı hızla kapadı.

Matthew de kaşlarını çatarak, cipin diğer tarafına dolandı.

Şantiyeye gidene dek ikisi de hiç konuşmadı. Zaten Nicola vücudunun titremeye son vermesi için kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Oysa geçmişi unuttuğu kısa bir süre boyunca,

Matthew'in sözleriyle mutlu olduğunu hissetmişti. Bir leke gibi, bu geçmişi olmasaydı...

Onun çok yakışıklı ve çekici bir erkek olduğunun farkındaydı. Ama daha önce de, pek çok çekici erkekle tanıştığı halde duyguları böyle altüst olmamıştı.

Yoksa bu şekilde hissetmesinin sebebi daha derinlerde mi yatıyordu? Vücudu içgüdüsel olarak onu tanımış mıydı? Kadınlık dürtüleri onu tanımış olabilir miydi?

Belki de, o...

Ama bu imkansızdı. Kendisi olanları *hatırlayamadığına* göre, bilinçaltında anımsayamazdı. En azından, hatıraların onun böyle tepeden tırnağa titremesine sebep olacak kadar güçlü olduğuna inanamıyordu.

Yıllarca cinsel açıdan kendini kontrol edebildiğini düşündükten sonra, bir erkeğin onu altüst edebilmesi sinirini bozuyordu. Başka erkekler bir yana, asıl Matthew'e tepki vermemesi gerektiğinin de farkındaydı.

Üstelik ona iltifat etti ve birkaç saniye dudaklarına baktı diye kendini kaybetmesi anlamsızdı. Güçlükle yutkundu. Matthew dudaklarına bakarken onların tadının nasıl olacağını mı hayal etmişti?

Yoksa, bu tadı hatırlamış mıydı?

Kendi kendine, yeter artık, dedi. *Neden* duyguları ve bedeni ona ihanet ediyordu?

Land Rover durduğunda, düşüncelerinden sıyrılıp, şantiyeye ulaştıklarını fark etti. Uzanıp kapıyı açmak isteyince Matthew onu durdurdu.

"Yerler çamurdur. Kayıp, düşebilirsin. Bir saniye

bekle. İnmene yardım edeyim."

Matthew kapıyı açıp belinden tutarak onu kuru bir yere indirmeden çok önce, Nicola tir tir titremeye başlamıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"İyi misin?"

Matthew'in sesi buz gibiydi. Ona iyi olduğunu söyleyen Nicola'nın yanakları kızarmıştı. Matt'ın şantiyeye onu da beraberinde getirdiği için pişman olduğunu tahmin edebiliyordu.

Az önce çok aptalca davranmıştı. Oysa kendi kendine defalarca, ilk görüşte tanımadığına göre, Matthew'in bir daha asla onu tanımayacağını telkin etmemiş miydi? Tabii, kendisi onun şüphelenmesini gerektirecek bir harekette bulunmadığı sürece...

Buna rağmen az önce çok mantıksız davranmıştı.

Onları görerek yanlarına gelen lan Jackson, Matthew'in karşısında vakur bir şekilde duruyordu. Nicola'ya bakış şekli ise, onu ürpertmeye yetiyordu.

Erkekler ona hayranlıkla baktıkları zaman bile suçluluk, tiksinti duyuyordu. Üstelik, lan Jackson gibileri hakaret edercesine bakıyorlardı. Onların bakışlarıyla karşılaştığı zaman arkasına bakmadan kaçma isteğiyle doluyordu. Çünkü kendini tehdit altında hissediyordu. Bu da yetmezmiş gibi, onların bu şekil-

de bakmalarına kendisi sebep oluyormuş gibi hissediyordu.

Tıpkı saldırganı bilerek veya bilmeyerek cesaretlendirdiğini düşünen tecavüz kurbanları gibi... bu korkunun ve tedirginliğin sebebinin, yıllar önce Matthew ile karşılaştığı gecede yattığını düşünüyordu.

Gözlerini Ian'dan kaçırırken, Matthew'in yanına gelerek ustabaşı ile arasında durduğunu fark etti. Sanki neler olduğunu anlamış ve ona emniyette olduğunu hissettirmek istemişti.

Kendi kendine, yine hayal kuruyorsun, dedi. Duygularının onu esir almasına izin vermemeliydi. Matthew'e karşı bu kadar hassas olması onu dehşete düşürüyordu.

Ondan bu kadar etkilenmesi duygularını altüst etmişti. Aralarına biraz mesafe koyabilmek için birkaç adım geri gidince, Matthew dönüp ona baktı.

Aslında bu kısa bakış herhangi bir özellik taşımıyordu, yine de kendisinin bir kadın, onun da bir erkek olduğunun altını çizer nitelikteydi.

Gözlerini ondan kaçırırken, durumun giderek daha da saçma bir hal aldığını düşünüyordu. Geçmişi, o anki kararlarını etkilemez olmuştu.

Onun Jackson ile buz gibi bir ses tonuyla konuştuğunu duydu. Ustabaşına, onun hakkında aldığı şikayetlerden bahsediyordu.

Jackson doğal olarak kendini savunmaya başlamıştı. Bir yandan da, işçiler üzerindeki etkisinden ve yıllardır aynı şirkette çalışmanın ona bazı *haklar* verdi-

ğinden dem vuruyordu.

Yine de, Matt vazgeçmeye niyetli değildi. Nicola onun konuşmasını alçak sesle, ama kararlı bir şekilde sürdürmesini hayranlıkla izledi.

Sonunda şantiyeden ayrıldıklarında ustabaşı, patronun kim olduğunu ve kendisinden nasıl bir çalışma şekli beklendiğini anlamış durumdaydı.

Land Rover'e dönerlerken karşılarına birkaç işçi çıkınca, onlardan uzak yürümek isteyen Nicola, etraflarından dolanmak zorunda kaldı. Ancak, adamlar yanından geçip gittiği zaman başını kaldırdığında Matt'ın ona hayretle baktığını gördü.

Bunun artık bir alışkanlık haline geldiğini ona söyleyemezdi. Onların kendisini taciz etmeyeceklerini bildiği halde, erkeklerle arasına mesafe koymaya alışmıştı. Bu yaptığının sebebi yıllar öncesine, Matt ile tanıştığı geceye dayanıyordu. O gece yaşananları ve kendi kendisinden nasıl tiksindiğini unutmamıştı. Jonathan'ın aşağılayıcı sözlerinin, bu tiksintinin artmasına sebep olduğunu hala hatırlıyordu. O zaman, bir daha hiçbir erkeğin onlara cesaret verdiğini düşünmemesi için elinden geleni yapacağına söz vermişti.

Matt'ın bakışlarından kaçmak için başını çevirdi. Yanakları kıpkırmızıydı. Onun yakınında olduğunu bilmenin verdiği korku, kalbinin ürkmüş bir kuş gibi çırpınmasına sebep oluyordu.

Kendisine bakan erkeklerin yanından geçerken, Matthew'in onu nasıl süzdüğünü görmüştü. O kendisine bakarken adımlarını bile şaşırıyordu.

Land Rover'e ulaştıklarında, tedirginliği daha da artmıştı. Cipe kendisi bindi ve Matt'ın kontağı açmasını bekledi.

Büronun yolunu yarılamışlardı ki, Matt, "Şirketteki erkek çalışanlarından herhangi biri bayan elemanları rahatsız ediyorsa, bunu bilmek isterim. Elemanlarımızın kadın müşterilere de yaklaşımları böyle olursa, pek çok iş kaybedebiliriz."

Nicola dudağını ısırarak, kucağında kenetlediği ellerine baktı. Ustabaşı haricinde hiçbir işçi, kadınlara kaba yaklaşmazdı. K[illegible]ndisin[illegible] onlardan uzak durmasının sebebi ise, ço[illegible] özeldi. Bütün bunları anlatamayacağına göre, sade[illegible] "Onlar...işçilerin tümü çok kibardır."

Bir süre sessiz k[illegible]n Matt s[illegible]unda buz gibi bir sesle, "Bu görüşün, Ja[illegible] kapsıyor mu?" diye sordu.

Başını kaldırıp ona bakınca, Matt'ın onu dikkatle süzdüğünü gördü. Sanki aralarında geçmiş durmasa, ona bütün sırlarını anlatabilirdi.

Bunu fark edince, kalbi hüzünle doldu. "Jackson'u pek sevdiğimi söyleyemem ama diğerleri..."

Matt sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Bir erkeğin, özellikle de işçilerin başı olan birinin bu şekilde davranması diğerlerini de kolayca etkiler. Ben de buna izin veremem. Daha önce de dediğim gibi, bu durum işlerimizi kötü yönde etkileyebilir. Günümüzde evleriyle ilgili kararları kadınlar veriyorlar. Üstelik, bunların bir kısmı da bekar veya dul. Şirkete bir iş verdikleri zaman, Jackson gibi erkekler-

le karşılaşmak istemezler. Ayrıca, şantiyelerde çalışanlar firmanın imajını oluşturur. Bu yüzden, bizi en iyi şekilde temsil etmeleri gerek."

Nicola, "Ama işçiler ona saygı duyuyorlar," diye hatırlattı. "Onun yerine kısa sürede birini bulmak kolay olmaz."

"Bu bölgeden birini bulmak kolay olmayabilir. Ama onun yerine geçici olarak başka şirketimden bir eleman getirtebilirim. Öte yandan, kendine çekidüzen verdiği takdirde buna gerek kalmaz."

Nicola ustabaşının hareketlerini değiştireceğini hiç sanmıyordu. Onun maço imajından çok memnun olduğunu ve etrafındakilere hükmetmeye alıştığının farkındaydı.

İç çekerek, Matt Jackson gibileri pek tanımadığını düşündü.

Öte yandan, tanıştıkları gecenin sabahında *onun* da bir maço olduğunu düşünmüştü.

O gece, Matt tıpkı ustabaşı gibi kaba ve düşüncesiz davranmıştı. Aslında kendisinin de bu hareketleri hak ettiğini biliyordu. Yine de, o geceki yabancıyı o an yanında oturan erkekle bağdaştıramıyordu.

Öte yandan sekiz yıl uzun bir süreydi. Bu sürede toplumun değer yargıları da önemli ölçüde değişmişti. Bu da, doğal olarak, bireylerin bu değerlere bakış açısını farklılaştırmıştı.

Matt ile birlikte çalışmaktan çok hoşlanıyordu. Onun bir gün kendisini hatırlayacağı korkusunu üzerinden atamamıştı ama son sekiz yıldır uğrunda çabaladığı her şey ve o gecenin sabahında Matt'ın yata-

ğında uyandığı an hissettiği çöküntünün tekrarlanması onu daha çok korkutmaya başlamıştı.

Land Rover'i şirketin bahçesine park eden Matt'ın kararlı bir şekilde, "Beni bekle," dediğini duydu.

Nicola, bu kez, söyleneni yaptı.

Matt cipin kapısını açıp belinden tutarak onu yavaşça indirdiğinde, dizleri onu taşıyamıyordu. Ona dokunduğu an Nicola'nın irkildiğini hisseden Matt, ayaklarının yere değme[illegible]ledikten sonra bir süre daha belinden tutt[illegible] Sanırım, [illegible]ir erkek arkadaşın varmış."

Bu sözler onu altüst et[illegible]yetti. Gordon'dan kim bahsetmiş olabilirdi? Ve ned[illegible]?

Onun bir yanıt b[illegible]lediğin[illegible]ark edince, "Şey... evet," dedi.

Gözlerinin içine bakan Matt'ın yüzüne garip bir ifade hakim olmuştu. Ama konuştuğunda sesi çok sakindi. "Çok şanslı bir erkek."

Onun arkasını dönüp büroya doğru yürümesini izleyen Nicola, toprak ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissediyordu.

Gerçekten de, Gordon'a *imrendiğini* mi söylemeye çalışmıştı? Ama bu imkansızdı. Matt hayatında bir kadın olmasını isteseydi, bu rolü üstlenmek isteyen pek çok kişi bulabileceğinden emindi.

Eğer *onu* arzuladığını ima ettiyse...

Nicola sırtının ürperdiğini hissetti. Matt onunla oyun mu oynuyordu? Belki de, onu hatırlamamış gibi yaptığı halde, aslında...

Titremeye başladı.

Hayır! Korkunun onu kontrol etmesine izin veremezdi. Matt'ın bu şekilde davranması için bir sebep yoktu. Peki ama neden kendisini çekici bulduğunu ve Gordon'a imrendiğini söylemişti?

Aslında yıllar boyunca Nicola'yı yakından tanımak isteyen pek çok erkek olmuştu. Ama hepsini kendinden uzaklaştırmayı bilmişti. Gordon'un yanında emniyetteydi. İkisi de, sahip oldukları dışında bir ilişkiye girmeye çalışmışlardı. Gordon'un hayatına annesi hükmediyordu. Bunun sonucunda da, Nicola onun cinselliği bilinçaltına itmek zorunda kaldığından şüpheleniyordu. Ve bu, Nicola'nın işine geliyordu.

Kendi hayatı da geçmişinden gelen bir suçluluk duygusuyla doluydu. Bir erkeğe aşık olduğu takdirde, ona geçmişinden bahsetmesi gerekirdi. Çünkü o ilişkide her zaman açık ve dürüst davranılmasından yanaydı. Ama sevdiği kişiye gerçekleri anlattığı takdirde, Jonathan'ın da yaptığı gibi onun kendisini aşağılamasından çekiniyordu. Sevdiği erkeğin kendisinden tiksinmesine asla katlanamazdı. Bu yüzden de, riske atılmamayı tercih ediyordu.

Gordon'la ilişkisini bu kadar ciddiye almadığı için, onunla rahattı.

Ama.. Matthew'e kolayca aşık olabileceğini bilmek onu dehşete düşürüyordu. Onu fiziksel yönden de, çok çekici bulduğunun farkındaydı.

Yıllar önce buna benzer bir hayranlığı Jonathan'a hissettiğini düşününce, midesi bulandı.

Tabii, Matt'a hissettikleri çok daha şiddetliydi. Üstelik ona bu kadar tepki verdiğine göre, bu hisler yıllar öncesine dayanıyordu.

Onun peşinden yavaşça büroya giderken, yeni müdür geldiği zaman Matt'ın şirkete çok az uğrayacağını, böylece kendisinin de kontrolunu yeniden ele geçireceğini düşünüyordu.

Ancak, o gidene dek içinde kopan fırtınayla yaşamak zorunda kalacaktı.

Cuma sabahı her zamankinden erken çıkarak arabasını bakıma bıraktı ve serviste çalışanlardan biri onu işe götürdü.

Nicola adamın bacaklarına hayranlıkla baktığını görünce, telaşla eteğini çekiştirdi. Bir yandan da, sokaktaki bir şey ilgisini çekmişçesine pencereden dışarı bakıyordu. Sonunda tamirci onun ne ima ettiğini anlayıp da, sohbet etme çabalarına son verince, rahat bir nefes aldı.

Büroya ulaştıktan on dakika sonra rengarenk giyinmiş olan Evie'nin içeri girdiğini görünce, gülümsemekten kendini alamadı.

Alan'ın o gün kendisi için düzenlenen törenden haberi olmadığını bütün şirket çalışanları biliyordu. Hazırlıklar son ana dek büyük bir gizlilik içinde yürütülmüştü. Alan'ı törene zamanında yetiştirmek Matt'ın göreviydi.

Nicola o gün gelen mektupları ayırırken, üç tane şirket çalışanı gelip Alan'ın çalışma masasını söktü-

ler. Bunu görerek, Alan'ın neden masasını götürmediğini soran Matt'a sebebini anlatmaya çalıştı.

"Bu kararından daha sonra pişmanlık duyacağından eminim. Bu yüzden de, masayı söküp bir depoda saklamalıyız. Böylece gelecekte fikrini değiştirirse, geri alabilir."

Nicola onun da tıpkı kendisi gibi düşündüğünü anlayınca, hayret etti. Öte yandan, herkes Matt'ın yeni müdür için modern bir büro tasarladığının farkındaydı. Onun şirket ça[illegible]ların modern aletleri kullanmayı öğrenmele[illegible]i isteye[illegible]ğini biliyor, bu konuda da biraz tedirgin[illegible] duyuyordu.

Saat on bire doğru, a[illegible]üfede bir sorun çıkmayacağından emin olmak isted[illegible] "Ben depoya gidiyorum, Evie. Hazırlıkl[illegible]n tamam[illegible]nıp tamamlanmadığını kontrol edeceğim."

"Yemek servisini yapacak olanlar ne zaman gelir?"

"On bir buçukta."

Yemekleri dışarıdan getirtme fikri Matt'a aitti. Bu teklifi yaparken, ödemeyi de kendisinin yapacağını eklemeyi ihmal etmemişti.

Nicola da çeşitli firmalardan uygun fiyata mönüler bularak ona göstermişti. Matt'ın çok daha şık bir ikram istediğini öğrenince de çok şaşırmıştı.

Yemek servisini yapacak olan şirket elemanları tam zamanında geldiler. Bu tören için özellikle temizlenmiş olan depoya büyük masalar yerleştirilmişti. Hava çok güzeldi.

Servis yapacak olan garsonların kıyafeti Nicola'-

nın çok hoşuna gitmişti. Kızların mavi beyaz çizgili yazlık elbiseler, erkeklerin de mavi pantolon ve çizgili gömlek giydiğini görünce gülümsedi.

Matt törenin fazla resmi olmasını istemiyordu. İkramların yerleştirileceği masalar duvar kenarına dizilmiş, Matt'ın Alan'a veda armağanını vermesi için küçük bir podyum hazırlanmıştı.

Hazırlıkları izlemeye devam eden Nicola, Alan'ın neler hissedeceğini merak ediyordu. Bu törenin onun için çok hüzünl[illegible]dan emindi. Kurmak için çabaladığı işiyle [illegible]ğını res[illegible] olarak koparıyordu. Üstelik, bu tören[illegible] oğlunun ölümünü bir kez daha hatırlatacaktı.

Alan için kalbi parçalanıyor[illegible]. Deponun kuytu bir köşesine giderek [illegible]zyaşların[illegible]ldi.

"Nicola, sen iyi mis[illegible]

Matt'ın yanına geldiğini duymamıştı. Onun sesini duyunca irkilerek başını kaldırdı. Bir iki metre uzağında duran Matt'ın alnı endişeyle kırışmıştı.

Onun, üzerindeki kot gömlek ve dar kot pantolonla ne kadar yakışıklı göründüğünü fark eden Nicola, içinin burkulduğunu hissetti. Birden sekiz yıl geriye dönmüştü. O sabah üzerine eğildiğinde, nasıl sabun koktuğunu hatırladı.

"Nicola..."

Anımsamak istemediği hatıralarla savaşırken, onun sorusunu anlamamıştı.

"Ağlıyorsun. Biri sana..."

Ağlamak...

Başını kaldırıp ona baktı. "Hayır. Sadece Alan'ı

düşünüyordum. Bugün neler hissedeceğini merak ediyorum." Telaşla, "Nerede?" diye sordu. "Saat on iki olmadı, değil mi?"

"Onu Waddigton şantiyesine bıraktım. Ardından da, bir randevum olduğunu söyleyerek buraya döndüm. Bir saat sonra gidip onu alacağım. Ama evime uğrayıp, üzerimi değişmeden önce burada işlerin yolunda gidip gitmediğine bakmak istedim."

Kasabaya ilk geldiğinde otelde kalan Matt, bir süre önce bir ev kiralamıştı.

"İyi olduğundan emin misin?"

Servis yapan elemanlardan biri kapıdan geçmek isteyince, Nicola kenara çekildi. Matt da onunla birlikte geldi. Böylece ikisi de loş bir bölmede yalnız kalmışlardı. Garson kızın geçmesi için onu omuzundan çeken Matt, elini indirmemişti. Bu da aralarında garip bir yakınlığa sebep oluyordu.

"Evet, ben iyiyim."

Acaba Matt onun titrediğini görebiliyor muydu? O an Matt'tan başka bir şey düşünemiyor, ona yakın durmaktan başı dönüyordu. Onunla göz göze gelmeye katlanamadığı için omuzunun üzerinden arkaya baktı.

Elinde olmadan göz seviyesindeki yakasından görünen yanık tene gözü takılmıştı. Uzanıp, ona dokunmak istediğini hissedince dehşete kapıldı.

Ona dokunmak mı?

Güçlükle yutkunurken, kalp atışlarının yavaşlamasını diledi. Matt'ın göğsünün, nefes alıp verdikçe kalkıp indiğini görebiliyordu.

Bir kez, o kaslı göğse yaslanmıştı. O eller bedeninde gezinmiş...

"Nicola!"

Matt'ın sesindeki sertlik bir anda gerçeklere dönmesini sağlamıştı. Gergin bir şekilde, ondan mümkün olduğunca uzaklaştı.

"Gitmem gerek. Servis yapacak olan garsonlar..."

Telaşla saçmalamaya başlamıştı. Ona dokunmamak için özen göstererek yanından dolaştı. Kapıya ulaştığında, onun da peşinden geldiğini duyabiliyordu. Dudağı kurumuş, kasları hissettiği baskıdan gerilmişti.

"Bugün araban yok mu?"

"Hayır. Bakıma bıraktım. Mesaim bittiğinde beni Gordon alacak."

Yanakları kızardı. Neden Gordon'u konuşmaya dahil etmişti? İstenmeyen bir hayranı kendisinden uzaklaştırmaya çalıştığı için, erkek arkadaşından bahseden aptal genç kızlar gibi davranıyordu.

Üstelik Matt ona yaklaşmaya bile çalışmamıştı. Bir kez kendisine iltifat etmiş olması, peşinden koştuğunu göstermezdi.

"Gidip üzerimi değişmeliyim. Alan'ı yarımda buraya getiririm."

Matt'ın sesi daha mı sert çıkmaya başlamıştı? Yoksa Nicola'ya mı öyle geliyordu?

Bürosuna döndüğünde, kendine neden bu kadar tedirgin olduğunu sordu. Matt onu hatırlamamıştı. Kendisinden hoşlanıyorsa bile, bir kadının erkek arkadaşı olduğunu öğrenince peşinden koşacak biri de-

ğildi.

O halde, neden korkuyordu? Neden Matt her yanına geldiğinde dizleri titriyordu?

Aslında cevabı biliyor, ama kabullenmek istemiyordu.

Gözlerini kapadı. Zaaflarından dolayı hissettiği utanç onu esir almıştı. Olanları hatırlayamasa bile, Matt onun ilk sevgilisiydi. Ona karşı fiziksel olarak bu kadar hassas olmasının başka sebebi olamazdı. Anlaşılan, bedeni yıllar önce paylaşılan yakınlığı unutamamıştı.

Üç saat sonra gölgeye çekilmiş, sohbet ederek kahkahalarla gülen insanları seyrederken Matthew'in bu tören için [illegible]ekle ne kadar isabetli davrandığını anladı.

İlk başta çok şaşıran ve tedirgin olan Alan bile iyi vakit geçiriyordu. Veda armağanını alırken herkese ne kadar minnettar olduğunu dile getirmiş, bu sözler şirket çalışanlarının gözlerini yaşartmıştı.

Matt Alan'ın şirketi satma kararı ile ilgili kısa bir konuşma yaparken, onun bu kadar nazik bir konuyu başarıyla ele alması Nicola'nın hayranlığını bir kat daha artırmıştı.

Konuşmayı kendisi gibi hayranlıkla dinleyen iş arkadaşlarına bakarken, Matt'ın bu kadar iyi ve sevimli olmasının kendisini önyargılarında haksız kıldığını düşündü.

Onu tanıdıkça, Matt'ın yıllar önce tanıştığı erkek-

le aynı kişi olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Öte yandan, sekiz yıl oldukça uzun bir süreydi. O da olgunlaşmıştı.

Saat dörde gelirken, çalışanlar birer ikişer ayrıldılar. Zaten şirket çalışanları cumaları işten erken ayrılmaya alışıktılar. Saat dört buçuk civarında masaları toplamaya başlayan garsonlar da işleri bitince gitti.

Gordon işten genelde saat beşte çıkardı. Bu yüzden de, onu almaya ancak beş buçuk civarında gelebilirdi.

Tamirciyi arayıp, s[illegible]t altıda[illegible]nce kapamadıklarını öğrenmişti. Böylec[illegible]ordon beş buçukta da gelse, arabasını almaya gidebi[illegible]

Matt'ı etrafta göremeyince, [illegible]un da gitmiş olduğunu düşündü. Bu y[illegible]den de, y[illegible]m kalan işlerini tamamlamak için bürosu[illegible]

Matt'ın kendi ofisinde çalıştığını görünce elinde olmadan irkildi. Onun geldiğini duyan Matt da, elindeki evrakları bırakıp Nicola'ya baktı. "Erkek arkadaşın henüz gelmedi mi?"

Başını sallayan Nicola boğuk bir sesle, "Beş buçuktan önce gelmez," dedi. "Ben de bu arada biraz çalışmayı planlamıştım."

Matt onu dinlerken ayağa kalkıp, gerinmişti. Onun güçlü bedeninden yayılan sıcaklığı, losyon kokusunu hissetmek istemeyen Nicola gözlerini kapadı. Ama bütün çabalarına rağmen teni alev gibi yanmaya başlamıştı.

"Ben de kendime bir fincan kahve yapacaktım. Sen de ister misin?"

Alan çok harika bir insan olduğu halde, asla böyle bir teklifte bulunmazdı. Nicola şaşkınlıktan ne cevap vereceğini bilemedi. Matt da, onun sessizliğini teklifini kabul ettiği şeklinde yorumladı. Mutfak olarak kullanılan küçük bölmeye gidip su ısıtmaya başladı.

Nicola sandalyesinde huzursuz bir şekilde oturuyordu. Matt'ın etrafta gezip kahve yapması onu tedirgin etmişti. Kendini işine vermeye olmaya çalıştıysa da, aklını bir türlü o[illegible]klaştıramıyordu.

Matt yanına ge[illegible] kahve [illegible]ncanını masasına koymadan önce, onun [illegible]ava girdiğini hissetmişti.

"Bu gece erkek ark[illegible] güzel bir yere gidersiniz herhalde."

Onun sohbet [illegible]ercesine [illegible]rduğu soru karşısında, Nicola kaşlarını ça[illegible]nda o gece ne yapacaklarını hatırlayamıyordu bile. Birden, o gece Gordon'un annesinin briç oynadığını hatırladı. Demek ki, Gordon annesini arkadaşının evine götürüp oradan da geri getireceğinden, o gece çıkamayacaklardı.

Ama bunları Matt'a anlatmak istemiyordu. Bu yüzden havalı bir şekilde konuşmaya başladı. "Sanırım, bir şeyler atıştırıp..."

"Sonra da, onun evine gidersiniz."

Onun Gordon ile sevgili olduklarını zannetmesi yanaklarının kızarmasına sebep olmuştu. Öte yandan, bu şekilde düşünmesi son derece normaldi. Nicola genç bir kız değildi.

Gergin bir şekilde, "Gordon annesi ile birlikte yaşıyor," dedi.

Uzunca bir sessizlik oldu.

Nicola masadaki dosyayla ilgilenmeye çalışıyordu. Ama bu hiçbir işe yaramadı. Matt'ın yanında durduğunu bildiği sürece, başka bir konuyla ilgilenemiyordu.

Aralarındaki gerginlik dayanılmaz bir hal alınca, "Peki, ya siz?" dedi. "Siz bu gece çıkacak mısınız?"

Soruyu sorduğu an pişman olmuştu. Onun özel yaşamı kendisini ilgilendirmezdi. Matt ona özel bir ilgi gösterdiğini zannedebilirdi.

"Ailemi ziyaret edeceğim. Onlar Brighton'un biraz dışında yaşıyorlar. Birkaç yıl önce babam emekliye ayrılınca oraya taşındılar. Çünkü kız kardeşlerimden biri orada yaşıyor. Annemle babam da torunların yakın olmak istediler. Ortanca kız kardeşim Canada'da yaşıyor. Senin kardeşin var mı?"

"Hayır, ben tek çocuğum." Cevap verirken duvardaki saate gözü takıldı. Saat altıya çeyrek vardı.

"Bir sorun mu var?"

Nicola başını hayır anlamında salladıysa da, Matt aldığı cevaptan tatmin olmamıştı. "Onu arasan iyi olur. Arabanı almaya birlikte gitmeyecek miydiniz?"

Nicola'nın almaca uzandığını görünce, kibarlığından kendi bürosuna gitti.

Tabii ki, o saatte Gordon'un ofisindeki bütün çalışanlar çıkmıştı.

Nicola'nın gözü sürekli saatteydi. Tamirciye yetişemeyecekti. Sonunda dayanamayarak Gordon'un ev numarasını çevirdi.

Telefonu açan Gordon, "Annem çok rahatsız," di-

ye başladı. "İşten erken çıkmak zorunda kaldım. Bu saate kadar da onu yalnız bırakamadım. Mide ağrıları tuttuğu zaman nasıl olduğunu bilirsin."

Nicola gerçekten de, onun nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. Çünkü Gordon'un annesinin mide ağrıları pek çok randevularının iptaline sebep olmuştu.

Buz gibi bir sesle, "Beni arayıp haber verebilirdin, Gordon," dedi. "Bu saatten sonra tamirciye yetişemeyeceğim."

"Arabanı sabah alabilirsin. Ne de olsa, bu gece arabaya ihtiyacın olmayacak. Yarın sabah baban seni şehre bırakabilir."

"Ama bu gece eve bir şekilde dönmem gerekiyor, öyle değil mi?" Nicola öfkesini bastırmak için büyük çaba sarf ediyordu.

"Çok üzgünüm, Nicola." Aslında sesi hiç de üzgün değildi. "Ama zavallı annem kendini çok..."

Nicola telefonu onun yüzüne kapamamak için kendi kendine on altı değil, yirmi altı yaşında olduğunu hatırlattı.

Taksi durağını aramak üzereyken Matt odasından çıktı. "Bir sorun mu var?"

Almacı yerine koyan Nicola gergin bir şekilde, "Gordon beni almaya gelemiyormuş," diye açıkladı. "Bu yüzden de, taksi çağırıyorum."

"Taksi çağırma. Seni eve ben bırakırım."

Yanakları kızaran Nicola, "Buna hiç gerek yok," dedi. Onun kendisini eve bırakması için tuzağa düşürdüğünü zannetmesinden korkuyordu.

Ama Matt onun itirazlarına kulak asmayarak, "Benim için hiç sorun değil," dedi. "Zaten evinin önünden geçiyorum."

Ona şaşkın bir şekilde bakan Nicola, nerede oturduğunu nasıl öğrendiğini düşündü.

Adeta düşüncelerini okuyan Matt da, "Evie nerede oturduğunu söylemişti," diyerek konuşmaya devam etti. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet."

Land Rover'e doğru yürürken Matt, "Erkek arkadaşının seni daha önce aramamış olması ne kötü," dedi. "Arasaydı, arabanı almak için başka bir çare düşünürdün."

Nicola nedenini bilmediği halde, birden Gordon'u koruma ihtiyacı duydu. "O aramış. Ama telefonu açan olmamış."

Matt olduğu yerde durunca başını kaldırıp, ona bakmak zorunda kaldı.

"Ona çok sadıksın, öyle değil mi Nicola? Acaba o da sana bu kadar sadık mı?"

Bu sözler üzerine kıpkırmızı olan Nicola, aslında Gordon'un ona karşı pek derin duygular beslemediğinin farkındaydı. Onunla köklü bir ilişkileri varmış gibi davrandığı için aptallık etmişti. Bu sadece Matt'ın gözünde kendini düşürmeye yaramıştı.

Bunları düşünürken isteksiz bir şekilde cipe doğru yürüyordu.

Matt onu eve bıraktığında, annesiyle babası ön

bahçede oturuyorlardı. Onları gören annesi ayağa kalkarak, arabanın yanına geldi ve Matt'ı içeri davet etti. Matt da, hiç düşünmeden bu teklifi kabul etti.

Matt orada bir saat kadar kaldı. Nicola bunun, gün boyunca yaşadığı son zorluk olmadığını biliyordu. Asıl sorun o gittikten sonra başlayacaktı.

Gerçekten de, Matt gider gitmez annesi masum bir şekilde, "Ben Gordon'un seni işten alıp, tamirciye götüreceğini zannediyordum," dedi. "Aslında Matt ile tanıştığıma çok memnun oldum. Çok yakışıklı ve akıllı bir erkek."

Nicola annesinin yüzündeki ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak, "Gordon'un annesi biraz rahatsız," dedi.

Gordon'un da yakınlarından en az kendisi kadar sıkıldığını tahmin ediyordu. Zaten Matt söz konusu olmasa, ayrılmalarını çok önce kendisi teklif edecekti ama Nicola onun varlığını bir bahane olarak kullanmak istiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

"Gordon ile Christieler'e bu gece mi gidecektiniz?"

Nicola annesinin sorusuna "Evet," diye cevap verdi.

Matt ile çalışmaya başlayalı iki hafta olmuştu. Büroda işler yoluna giriyordu.

Ama duyguları altüst olmuştu.

Matt'ın onun üzerinde hem fiziksel hem de duygusal bir etkisi olduğunu artık inkar edemezdi. Tek tesellisi, bu duygulardan sadece kendisinin haberdar olmasıydı. Yeni müdür birkaç hafta içinde geleceğine göre, o zamana dek hislerini gizlemeyi başarırsa emniyette olacaktı. Müdür geldiği zaman Matt yönetimi ona bırakarak kasabadan ayrılacaktı.

Gordon'a karşı sabrı hızla tükeniyordu. Onu bürodan almayı unuttuktan sonra, birkaç randevularını daha iptal etmişti. Üstelik, bahaneleri de çok sudandı.

O geceki randevularını da iptal ederse, Nicola

ona ayrılmak istediğini söylemeye karar verdi.

Yedi buçukta telefon çalıp da açtığında, hattın diğer ucunda Gordon'u buldu. Gordon o gece de gelemeyeceğini haber vermek için aramıştı. Dişlerini sıkan Nicola da, bu şartlar altında artık görüşmemelerinin çok daha iyi olacağını söyledi.

Gordon biraz itiraz etse de, onun da bu karardan memnun olduğu açıktı.

Nicola almacı yerine koyduğunda yanına gelen annesi, "Gordon mu aradı?" diye sordu.

"Evet." Nicola duygusuz bir sesle, "Bu gece gelemeyecekmiş," diye ekledi. "Annesi yeniden rahatsızlanmış. Ben de artık görüşmemenin daha iyi bir fikir olduğunu söyledim. En azından baş başa çıkmayız."

Annesi, "Oh, tatlım, çok üzüldüm," dediği zaman kalbi ilk kez burkuldu.

"Üzülme. Ben hiç üzülmüyorum. Zaten ilişkimiz çok da iyi değildi. Onu özleyeceğim, ama kalbim kırılmadı."

"Onun biraz *sıkıcı* olduğunu kabul etmelisin. Zaten onda ne bulduğunu hiç anlayamıyordum. Sessiz ve sıkıcı erkekler beni hiçbir zaman cezbetmemiştir. Ama Matt..."

Nicola kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Sesi de istediğinden çok daha sert çıkmıştı. "Anne, o benim *patronum*. Zaten yakın zamanda buradan ayrılacak."

Birden, annesine fazla tepki gösterdiğini fark ederek sustu. Christine'yi arayıp, iptal etmek için çok

geç kalmıştı ama arkadaşı onun yemeğe tek başına gitmesine aldırmazdı nasıl olsa.

Christine yemeğe Mike'nin birlikte iş yaptığı birkaç kişiyi davet ettiğini söylemişti. Ama yemek resmi bir davet değildi.

Nicola, Gordon aradığında dışarı çıkmaya hazırdı. Asında üzerindeki lacivert ipek elbisesi yeni değildi, ama yine de ona yakıştığını düşünüyordu. Uzun kollu, kapalı yakalı elbisenin erkeklerin bakışlarından kaçmak isteyen bir kadın için uygun olduğunu düşünüyordu.

Ama yumuşak ipeğin incecik vücudunu sararak, düzgün hatlarını ortaya çıkardığının farkında değildi. Böyle bir elbise, dikkat çeken bir giysiden çok daha seksiydi. Erkekler böyle bir elbiseye ikinci kez bakmak ihtiyacını duyarlardı.

Ten rengi çorap ve lacivert ayakkabılar, elbisesini tamamlıyordu. O akşam uzun süredir ilk kez, her zamankinden koyu renk bir ruj sürmüştü. Aslında sürer sürmez de, aklına kırmızı rujla nasıl göründüğü gelmiş ve hemen silmek istemişti. Ama bu arada geç kaldığının da farkındaydı. Eğer diğer konuklardan sonra giderse, arkadaşına, Gordon ile gerçeği anlatamayacaktı.

Bir süre sonra Christineler'e ulaştığında kapıyı çalarken tedirgin olduğunu hissetti. Gerçekten de kapıyı açan Chrissie, Gordon'u göremeyince soru sorarcasına ona baktı. "Gordon nerede?"

Nicola asık bir yüzle, "Gelmeyecek," dedi ve ar-

dından olanları anlattı.

"Zaten ondan kurtulmanın zamanı gelmişti." Christine her zamanki açık sözlülüğüyle ona fikrini söylemişti.

"Ben ondan kurtulmadım. Sadece, onu bir sıkıntıdan kurtardım. Eğer buraya tek başıma gelmiş olmam bir sorun yaratacaksa..."

"Saçmalama. Aslında bakarsan, Mike'nin arkadaşı da yalnız gelecekmiş. Bildiğim kadarıyla adam bekar. Şu sıralarda da kız arkadaşı yokmuş." Nicola'nın yüzünde beliren ifadeyi görünce, "Endişelenme, aranızı yapmaya falan kalkışacak değilim," diye ekledi. "Zaten kim olduğunu bile bilmiyorum."

Diğer konukların da, Mike'nin iş arkadaşları olduğunu anlatarak konuşmaya devam etti.

"Sana nasıl yardım edebilirim, Christine?"

"Yukarı çıkıp, Peter'e bir masal okuyabilirsin. Bu akşam geleceğini duyunca, beni bütün gün soru yağmuruna tuttu. Aslında on on beş yıl beklemeyi göze alırsan, en büyük hayranınla evlenebilirsin."

Bu sözler üzerine kahkahalarla gülen Nicola basamakları çıkmaya başladı.

Aradan yarım saat geçtikten sonra basamaklarda ayak sesleri duyunca Mike'nin geldiğini zannetti. Bu yüzden de, başını çevirip bakmadan konuşmaya başladı. "Selam, Mike. Az önce uykuya..."

Arkadaşının eşine gülümsemek için başını çevirdiği an gelenin Mike olmadığını gördü.

Karşısında Matt duruyordu!

Kalbi deliler gibi çarpmaya başlamıştı. Onu görünce telaşla ayağa kalkıp, sonra yavaşça oturdu.

"Christine yemeğin hazır olduğunu söylemem için beni yukarı yolladı." Matt, Peter'i uyandırmamak için alçak sesle konuşuyordu.

Matt oradaydı! Nicola sanki bir rüya görüyormuş gibi hissediyordu. Tedirgin bir şekilde ayağa kalktığında, bakışlarının onu ele verdiğinden habersizdi.

Christine ona neden Matt'ın da geleceğini söylememişti? Öte yandan, büyük ihtimalle onun yeni patronu olduğunu bilmiyordu.

Uykusunda yürürcesine yemek odasına girince, Mike onları diğer çiftlerle tanıştırdı. Mike'nin iş arkadaşının eşi Lucinda Barrett, onu görmezden gelerek bütün ilgisini Matt'a yöneltmişti.

Nicola kalbinin sıkıştığını hissetti.

Uzun boylu, kızıl saçlı Lucinda'nın dolgun dudakları avını yakalamaya hazırlanıyor gibiydi. Genelde kızıl saçlılara yakışmadığı halde, üzerindeki dekolte kırmızı elbiseyle muhteşem görünüyordu.

Kocasının ona taptığı belliydi. Ama saatler geçtikçe, Lucinda'nın sadece Matt ile ilgilendiği Nicola'nın gözünden kaçmamıştı.

Nicola ise, Lucinda'nın kocasından sadece evet veya hayır cevapları alabiliyordu. Sohbet etmeye çalışırken Lucinda'nın, Matt ile flört edip etmediğini veya Matt'ın ona karşılık verip vermediğini umursamamaya çalışıyordu.

Sıra tatlılara geldiğinde içinde kabarmakta olan

hissin, kıskançlıktan başka bir şey olmadığına karar verdi. Hiç dokunmadığı tatlısını bir kenara iterken Matt ile göz göze geldi.

Patronu ona endişeyle bakıyordu.

Nicola onun ne kadar zamandır kendisine baktığını bilmediğinden yanakları kıpkırmızı oldu. Neler hissettiğini anlamadığını umut ediyordu.

Yemeğin sonunda Christine ile sofrayı toplamaya başladıklarında, Nicola çok durgun görünüyordu.

Arkadaşı endişeyle, "Senin neyin var?" diye sordu. "Daha önce Gordon'dan bahsederken bu kadar üzgün görünmüyordun."

En yakın arkadaşına bile neler hissettiğini anlatamayan Nicola başını sallamakla yetindi.

"Onun hakkında çok kötü sözler sarf ettiğimi biliyorum. Hala da, onun [illegible]ğun olmadığını düşünüyorum. Ama bu konuda konuşmak veya ağlamak istersen..."

Nicola yine başını salladı. Arkadaşına bütün gece Gordon'u değil de, Matt'ı düşündüğünü söylerse nasıl bir tepki alacağını bilemiyordu.

Nicola'ya endişeli bir şekilde bakan Christine, ondan uzaklaşarak, "Matt, zahmet etmeseydin," dedi. Ardından da, onun mutfağa getirdiği kirli tabakları alarak, "Teşekkür ederim," diye ekledi.

Nicola neredeyse elindekileri yere düşürecekti. Matt'ın orada olduğundan haberi yoktu. Kalbi çarpmaya başladı. Christine'ye içini dökse ve Matt onu duysa neler olacağını düşünüyordu.

Öte yandan, neyi itiraf edecekti? Arkadaşına yıllar önce bir gece çok sarhoş olduğunda Matt ile seviştiğini, ama hiçbir şey hatırlamadığını mı anlatacaktı? Yoksa ertesi sabah Matt'ın kendisine seviştiklerini söylediğini ve tekrar sevişmek istediğini mi?

Evine nasıl kaçtığını mı anlatacaktı?

Erkeklerden uzak durmasının sebebinin bu olduğunu, yaptıkları yüzünden kendisinden tiksindiğini ve her normal erkeğin de bu şekilde hissedeceğinden korktuğunu mu anlatacaktı?

Chris'e, Matthew Hunt'u tanıdıkça, onun eskisinden çok farklı olduğunu anladığını ve bu yeni haline tutulduğunu söyleyebilir miydi?

Gözlerini kapadı. Hissettiği baskı bütün enerjisini yok etmişti.

Kendi kendine itiraf etmeye çalıştığı gerçek, Matthew Hunt'a aşık olduğu muydu?

İç çekince Chris ve Matt soru sorarcasına ona baktılar.

Nicola Matt'ın yanından geçip, yemek odasına giderek boş tabakları taşımaya başladı. Bilinçaltının haykırdığı gerçeği mantığı reddediyordu.

Gecenin geri kalanı bir işkenceye dönüşmüştü. Duygularının ne kadar tehlikeli ve zararlı olduğunu bilirse bilsin, Matt'a karşı hassas olduğu gerçeğini kabullenmek zorundaydı.

Aslında bir zamanlar Jonathan'a da aşık olduğunu zannetmişti. Ama o günlerde bir çocuk sayılırdı. Oysa artık yetişkin bir kadındı.

Üstelik Matt'a karşı sadece duygusal açıdan hassas değildi. Fiziksel olarak...

Başını kaldırıp bakmadan bile onun odanın neresinde olduğunu tahmin edebiliyordu.

Kendi kendine Lucinda onunla ilgilendiği için çok şanslı olduğunu telkin etti. Böylece *kendisi* komik duruma düşmüyordu. Onun kendisi üzerindeki etkisini belli etmek istemezdi.

Chris en yakın dostlarından biri olmasa, izin isteyip evine dönerdi. Ama Chris'in onun için endişelendiğinin farkındaydı. Onu daha fazla üzmek istemiyordu. Sofradan kalkmak istediği takdirde, arkadaşı Gordon yüzünden üzüldüğünü düşünecekti.

Aslında ona gerçeği anlatmak istiyordu. Sanki Matt'tan bahsetmek bile, içindeki sızıyı azaltabilirdi. Nasıl olup da, bu kadar [illegible] bir duruma düştüğünü düşünmek bile onu kahrediyordu.

Evine gitmek ve yalnız kalmak istiyordu. Belki bu, şekilde içinde yaşanan fırtınayı dindirmenin bir yolunu bulurdu.

Lucinda'nın tiz sesini duyunca başını çevirip ona baktı. Ayağa kalkmış olan Lucinda, Matt'ın kolunda yürüyordu. Bedenlerinin neredeyse birbirine değdiğini görünce, kalbi burkuldu. O kadar yakın durduklarına göre, Matt büyük ihtimalle parfümünün kokusunu da alabiliyordu.

Çaresizlik içini sardı. Titremeye başlamıştı. Bunun sebebinin kıskançlık değil, kıskandığı için kendisine duyduğu kızgınlıktı.

Frank karısına, çocuk bakıcısı gideceği için eve dönmeleri gerektiğini söyleyince içinin rahatladığını hissetti. Böylece Lucinda Matt'tan uzaklaşmakla kalmayacak, kendisi de evine dönebilecekti.

Barrettler gittikten sonra, on dakika daha bekledi ve Chris'e artık gitmek istediğini söyledi. Kalmaması için ısrar eden Chris sonunda dayanamayıp, "Biraz konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Çok yorgunum."

Bu sözler üzerine bi[illegible]kaha atan Mike, "Umarım, yeni patronun s[illegible] çok ça[illegible]tırmıyordur," dedi. Konuşurken bir yand[illegible]da, Matt'a bakıyordu.

Nicola doğal davran[illegible]ayret ederek, zoraki bir kahkaha attı.

Olanlardan hab[illegible] bulunm[illegible]an Mike, "Demek, Gordon gelemedi," de[illegible]

Nicola göz ucuyla Chris'in kocasına susmasını işaret ettiğini görmüştü.

"Annesi kendisini iyi hissetmiyormuş." Matt yanlarında olduğu sürece Mike'ye, artık Gordon ile görüşmeyeceğini söyleyemezdi.

Bütün gece hissettiği baskı, son haftalarda yaşananların üzerine binince, kendisini çok daha berbat hissetmeye başlamıştı. Arabasına binerken, hayatının kontrolunu yitirmeye başladığını hissediyordu.

Chris ve Mike'nin evi, ailesinin evinden çok uzaktı. Yolun yarısına geldiğinde, tepeden tırnağa titrediğini hissetti. Hiç vakit kaybetmeden arabayı yolun kenarına park ederek başını direksiyona yasladı.

Etrafındaki objeleri net görememeye başlayınca, elini yüzüne götürdü. Parmakları gözyaşlarına değene dek ağladığını fark etmemişti.

Başını yeniden direksiyona yasladığında, yaşlar yanaklarına sel gibi dökülüyordu. O sırada birinin kapıyı açtığını hissedince dehşete kapıldı.

Karanlıkta yol kenarında durarak, belayı kendisi davet etmişti. Sonunda kapıyı açan kişinin Matt olduğunu anlayınca paniği yok oldu.

"Durduğunu görün[illegible]banıñ bozulduğunu zannettim."

Nicola gözyaşların[illegible]ndan saklamakta geç kalmıştı. Ön panelden süzülen ış[illegible]Matt yanaklarındaki yaşları net olarak görmüş olmalı[illegible].

"Arabam bozulm[illegible] Yine d[illegible]çok teşekkür ederim."

"Hımm. Demek sorun, erkek arkadaşın." Matt'ın sesi çok ciddiydi. "İlişkiniz bitti galiba."

Kapıyı kapatıp yürümeye başlayınca, Nicola onun gideceğini zannetti. Ama Matt arabanın etrafından dolaşarak yanına oturdu.

Nicola onun yanında olmanın verdiği keyifle, bu kadar yakın olmalarının hissettirdiği panik duyguları arasında şaşkındı.

"Bunu sana daha önce de söyleyen olmuştur. Ama ben bir kez daha söyleyeceğim. O senin kıymetini bilmiyorsa, buna değmez."

Matt, *Gordon* yüzünden ağladığını zannetmişti. Ona itiraz etmek üzere döndü, ama küçük arabanın

içinde çok yakın oturuyorlardı. Matt uzanıp, yanağındaki yaşları silmeye başladı.

"Buna değmez."

Nicola bir yaprak gibi titriyordu. Matt'ın dokunduğu her nokta yanıyordu. Birden yanağında duran ele bir öpücük kondurma isteğiyle doldu. Giderek daha fazla titremeye başlamıştı.

"Nicki, yapma..."

Nicola ikisinin de hareket ettiğini görmemişti, ama hareket etmiş olmalıydılar. Çünkü aralarında hiç mesafe kalmamıştı. Onu kendine çeken Matt, saçlarını okşuyordu. Bu yumuşacık, şefkat dolu dokunuşla Nicola gözlerini hayr[illegible]tı.

Onun yüzüne sessizce bakarken, kendisi için neden endişelendiğini, ona neden böyle ilgi gösterdiğini anlamaya çalışıyordu.

Ama loş ışıkta, onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Sadece gözlerindeki parıltıyı fark etmişti. Biçimli dudaklarına bakarken, kalbinin deliler gibi çarpmaya başladığını hissetti.

Boğazı kurumuş, kesik kesik soluk almaya başlamıştı. Ne olursa olsun, gözlerini onun biçimli dudaklarından ayıramıyordu.

Kendi dudakları içgüdüsel olarak aralanmıştı. Damarlarında dolaşan kanın ateş gibi olduğunu hissediyordu.

"Nicki..."

Onun boğuk sesini duymak, tenine dokunmuş gibi ürpermesine sebep oldu.

Dudakları birbirini bulduğunda, öpücükleri sadece bir dokunuş şeklindeydi. Buna rağmen tepeden tırnağa titrediğini hissediyordu.

Matt'ın mırıldandığını duyup da, dilini dudaklarında hissettiğinde, ona daha da yaklaşmak istediğini fark etti. Kollarının onun boynuna dolanmış olduğunu fark edince, ne zaman ona sarıldığını düşündü.

Matt'ın dili dudaklarının üzerinde gezindikçe, çok daha tutkulu bir öpücük için kıvranmaya başlamıştı. Onunla öpüşmelerinin daha ateşli bir hal aldığını hayal ederken, bütün vücudu gerildi.

Matt'ın üzerinde ceketi yoktu. Nicola ellerini onun omuzlarında, göğsünde gezdirdikçe kaslarının ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordu.

Onu esir alan arzulardan korkmadan, kendini onun kollarına bıraktı. Bunları daha önce de yapmış olmalıydı. Yoksa bedeni bu kadar özlem dolu olur muydu?

Matt'ın dudakları boynuna dokununca, hafifçe inledi. Tutku bedenini yakıyor, içini kaplayan yakıcı arzu onu altüst ediyordu.

Onun adını fısıldamış olmalıydı. Ama dudakları yeniden birleşince bunu bile hatırlamadı. Matt onu az öncekinden çok daha farklı öpmeye başlamıştı. Dudakları daha ısrarcı olmasına karşın, yumuşacıktı. Nicola başını geri atarak bedenini ona yasladı.

Vücudunun tepkilerine inanamıyordu. Onun kaslı göğsünde ezilen göğüs uçları dikleşmişti. Ama sızlamalarının sebebi, ezilmekten değildi.

Ellerinin vücudunda gezinmesini istiyordu. Sadece ellerinin değil...

Gözlerini kapadı.

O sırada bir sürücünün, kendisini sollayan bir arabaya korna çalmasıyla yerinden sıçradı. O ana dek neler yaptığını birden fark ederek, kıpkırmızı kesilmişti.

Onun kaskatı kesildiğini hisseden Matt, kollarını çekerek, "Çok üzgünüm," dedi. "Bunu planlamamıştım. Arabana binerken böyle bir niyetim yoktu."

Bu kez tenini yakan tutku değil, utançtı. Matt'ın ona söyledikleri utançtan daha beter kıvranmasına sebep oluyordu.

"Arabanı burada bırak. Seni eve ben götürürüm. Şu an araba kullanacak durumda değilsin."

"Yanılıyorsun." Nicole onun yanında biraz daha kalırsa, parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Kendisini teselli etmek için yanına gelen Matt'ın da arzularına yenik düştüğünün farkındaydı. Onun kendisini rahatlatmak için konuşmak üzere peşinden geldiğini biliyordu.

Kendisi parti gecesi de böyle davranmışsa, onun ertesi sabah hayatından memnun olması, tatmin olmuş görünmesi çok doğaldı.

Gözlerine yaşlar dolunca, başını çevirerek, "Lütfen, git," dedi. "Hemen eve dönmek istiyorum."

Onun tereddüt ettiğinin farkındaydı. Ama kendisiyle tartıştığı takdirde, daha fazla dayanamayacağını da biliyordu.

"Git, Matt. Lütfen..."

Onun arabanın kapısını açtığını duyunca, rahat bir nefes aldı. Ama Matt inmeden önce, "Araba kullanacak durumda olmadığını düşünüyorum," diyerek konuşmaya başladı. "Eve kadar seni takip edeceğim. Sakın benimle tartışma. Gerekirse, seni kendi arabama zorla bindiririm."

Onun kendi arabasına gitmesini aynadan izlerken, gaza basıp oradan uzaklaşmamak için kendini güç tutuyordu. Aslında Matt o an araba kullanacak durumda olmadığını söylerken çok haklıydı.

Neyse ki, yollar boştu. Bütün dikkatini araba kullanmaya yönelttiği halde, ellerinin titrediğini hissediyordu. O an tek düşünebildiği konu araba kullanmak değil, Matt ve az önce olanlar idi.

Evin bahçesine girip park ettiğinde, aynadan Matt'ın arabasını gördü.

Eve kadar onunla gelmesinin, onunla bu şekilde ilgilenmesinin sebebi ne olabilirdi? Tabii ki, suçluluk duygusu... ama onun neden suçluluk duyduğunu anlayamıyordu. Ne de olsa, az önce olanların bütün sorumluluğu kendisine aitti.

Yıllar önce olduğu gibi.

Arabadan inerken onu az önce ne kadar arzuladığını düşündü. Yanaklarının kızardığını hissedince, etrafta onu görebilecek kimse olmadığı için sevindi. Hiç kimse onun utancına tanık olmamalıydı.

Matt'ın onu teselli etmek dışında hiçbir amacının olmaması hayal kırıklığına uğramasına sebep oluyor-

du. Dudakları birleştiğinde, bile onu tahrik etmek değil, teselli etmek istemişti.

Eve girerken Matt'ın kendisini ilk karşılaştıklarında hatırlamadığı için üzüldüğünü düşündü. Onu tanımış olsa, kendisinden kaçar ve aralarında hiçbir yakınlık kurulmazdı. Onun kendisine yıllar önce nasıl davrandığını hatırlasaydı, en azından ondan uzak durmayı tercih edecekti.

Matt'ın onu tanıyarak, yıllar önce yaptıklarını herkese anlatacağı korkusunu üzerinden atmıştı. Çünkü Matt öyle bir insan değildi. Az önceki yumuşaklığı, şefkati bile bunu kanıtlıyordu.

Olanların sorumluluğu kendisinde olmasına rağmen, özür bile dilemişti.

Odasında yalnız kalmak ve doyasıya ağlamak istiyordu. Ama odasına girer girmez, böyle bir arzusunun kalmadığını fark ederek şaşırdı.

O gece onu uyku tutmayacaktı. Gözlerini ne zaman kapasa, Matt'ın onu kollarına alıp öptüğü anlar gözlerinin önüne geliyordu.

Matthew Hunt...

Ona karşı neden bu kadar zayıftı? Bunun sebebi geçmiş olabilir miydi?

Yatağında büzülerek, kendi kendine Matt kasabadan gider gitmez onu unutacağını telkin etti. Onu görmedikçe duyguları körelecek, arzuları kontrol altına girecekti. Matt onun Gordon'a aşık olduğunu düşündüğü sürece de, onun için hissettiklerini bilemeyecekti nasıl olsa.

Buruk bir şekilde gülümserken, kaderin onları yeniden karşılaştırmasının ne kadar garip olduğunu düşünüyordu. Ne kadar garip ve acımasız...

Yıllardır inkar ettiği cinsellik, Matt'ın dönüşüyle ortaya çıkmıştı. Ona yabancı olan bu arzular işkenceye dönüşüyordu.

Aradan saatler geçtiği halde, dudaklarının birbirini bulduğu anı düşünmek tutkuyla kıvranmasına sebep oluyordu. Yıllar önce yaşadıkları geceyi hatırlamak istiyordu...

Belki, o zaman onu tamamıyle aklından silebilirdi. Çaresiz bir şekilde gözlerini kapayarak uyumaya çalıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Nicola, bu bey, Tim Ford."

Tim, Nicola ile el sıkışırken, "Ne yazık ki, tanışmamız geçikti," dedi.

On dakika önce buraya gelen Nicola, o sabah Matt'ın yeni müdürü şirkete getirdiğini öğrenmişti. Sağlığı düzelen müdürün işe beklenenden erken dönebilmişti anlaşılan.

Kısa bir süre sonra Matt ile birlikte çalışamayacağını düşünmeye başlayan Nicola, Tim Ford geldiği için minnettardı.

Christine'nin evindeki yemek davetinden ve Matt'ın onu takip ettiği geceden beri, onunla birlikte çalışmak giderek artan bir baskıya dönüşmüştü.

Nicola sürekli kilo veriyordu. Son günlerde çok asabi davranmaya başlamıştı. Ailesinin ve arkadaşlarının onun için endişelendiğinin farkındaydı. Onların, bu asabiyeti Gordon ile ayrılmasını bağladığını biliyor, yine de gerçeği itiraf edemiyordu.

Zaten gerçeği kendisine bile itiraf etmesi çok uzun zamanını almıştı. Artık Matt'a aşık olduğunu biliyordu.

Yeni müdürle konuşmalarını dinlerken, ona kaçamak bir bakış fırlattı. Matt mesai saatlerinde, o gece yaşananlardan hiç bahsetmiyordu. Ama yemek davetinin ertesi günü beklenmedik bir anda onu ziyaret etmişti.

O sırada Nicola üzerinde eski bir kot pantolon ve tişörtle bahçede sebze toplamaktaydı. Tedirgin bir şekilde yanına gelen Matt, bir gece önce olanlar için özür dilemişti.

Hissettiği hayal kırıklığı ve utançtan dili tutulan Nicola, sorumluluğun bir kısmının kendisinde olduğunu söylemek istediyse de, gerekli sözcükleri bulmakta zorlanmış ve sessiz kalmıştı.

Matt onun kendisinden kaynaklanacak bir cinsel tacizden çekinmesine sebep olmadığını, onun Gordon'u sevdiğini bildiğini söylemişti. Olayların, hiç istenmediğini halde kontrolden çıktığını da eklemişti.

Aslında tek söylemek istediği, o gece Nicola'nın arabasında bir sorun olup olmadığını öğrenmek için durduğu ve başka amacı olmadığıydı.

Aslında Nicola bütün bunları biliyordu. Ama onun gerçekleri bir kez daha tekrar etmesi durumu daha da zorlaştırmıştı. Çünkü Matt'a her bakışında, onun kollarında olmanın ve onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

Bu yüzden de, Matt olanları unutmalarını teklif ettiğinde düş kırıklığına uğramıştı.

Tim Ford'un onunla konuştuğunu fark edince, irkilerek düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı.

Otuz yaşlarında, son derece hoş bir erkek olan Tim Ford bekar olduğunu, birkaç yıl önce Matt ile ya-

kın dostluk kurduğunu anlatıyordu.

Şirket yönetimine geçmesini geciktiren kazadan dolayı hala bir bacağı alçıdaydı. Matt Nicola'ya, onun bir süre şantiyeye gitmekte zorlanacağını söylemişti.

Ardından, yeni bilgisayar sistemini nasıl bulduğunu sordu. Nicola, Tim Ford ile tanıştıktan kısa bir süre sonra onunla uyum içinde çalışabileceğini anlamıştı. Hatta onun yanında Matt ile olduğundan daha etkin çalışabilirdi. Çünkü Matt'ı bir patron olarak değil, bir erkek olarak görmeye başlamıştı.

Daha fazla dayanamayıp ona baktı. Onun da kaşlarını çatarak kendisine baktığını görmüştü. Onu tedirgin edecek bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Tim'e, "Seninle konuşmak istediğim bazı konular vardı," dediğinde Matt'ın sesi çok sert çıkıyordu.

Hatta, Nicola ile konuşurken daha da sertleştiği bile söylenebilirdi. "Eminim, senin de yapacak işlerin vardır, Nicola. Daha fazla zamanını almak istemeyiz."

Günlerce ona Nicki diye hitap eden Matt'ın, Nicola demesi kalbini kırıyordu. Kendisinin onlarla kalmasını istemediği belliydi.

Aslında böyle bir konuşmayı kişisel olarak algılaması hataydı. Zaten asıl sorun da, Matt ile giderek daha fazla kişisel bir ilişkiye girmesiydi. Ona karşı hissettiklerinin hiç değişmeyeceğinin farkındaydı.

Ama Matt'a duygularından bahsedemezdi. Geçmişte yaşadığı hayal kırıklığının sorumlusu başka bir erkek olsa, bu konuda Matt ile konuşabilirdi. Ama bu durumda imkansızdı.

Asla gerçekleşmeyecek bir şey için endişelendiği-

nin farkındaydı. Matt onun hala Gordon'a aşık olduğunu zannediyordu. Nicola'nın da kendine olan saygısını kaybetmemesi için böyle düşünmeye devam etmesi iyi olacaktı.

Matt birkaç saat sonra bürosunun kapısını açıp, "Biz öğle yemeğine gidiyoruz," dedi. "Fazla uzun..."

Onun yanında durmakta olan Tim kaşlarını çatarak, "Ben Nicola'nın da geleceğini zannediyordum," diye söze girdi.

"Onun öğle izninde yapmak istediği daha önemli işleri olduğundan e[illegible]mim." [illegible]att'ın sesi buz gibi çıkıyordu.

Nicola ne kadar [illegible]ldığının anlaşılmaması için başını eğip, masadaki evrakla[illegible]akmaya devam etti.

Bütün iştahı kaçmıştı. On [illegible]kika sonra aç olmadığı halde, yemediğ[illegible]kdird[illegible]alışamayacağını bildiğinden ceketini alıp dışarı çıktı.

Kasabanın merkezi on dakikalık mesafedeydi. Çarşamba günleri pazar kurulduğundan meydan çok kalabalıktı. Buna rağmen küçük bir kafede kendine yer buldu. Yemeğini ısmarlamıştı ki, Christine'yi gördü.

"Nicki! Öğle tatilinde seni burada bulabileceğimi düşündüm. Oh, perhiz yapmak zorunda olmaman ne güzel! Ama ben dikkat etmek zorundayım. Çünkü karnım büyüdüğünde yürüyen bir eve benzeyeceğim."

Nicola onu hamileliği için tebrik edince neşeyle güldü. Bir yandan da, Mike'nin de bebek haberini alınca çok sevindiğini anlatıyordu.

"Sen de evlenmelisin..." Bu sözler dudaklarından

dökülür dökülmez pişman olan Christine, "Oh, Nicki, affedersin," dedi. "Sen ve Gordon ayrılmışken böyle..."

"Ben Gordon için üzülmüyorum. Aslında, bunun ikimiz için de en iyi çözüm olduğunun farkındayım. Zaten biz onunla sadece arkadaştık."

"O halde neden dünyan paramparça olmuş gibi görünüyorsun? Bana hiçbir sorun olmadığını söyleme sakın. Kilo verdin, artık neredeyse hiç gülümsemiyorsun. Karşılıksız aşkın bütün belirtileri sende!"

Birden susup, Nicola'nın gözlerinin içine bakmaya başladı. "Oh, Nicki! Sebep Gordon değil, yanılıyor muyum? Asıl sorun, Matthew Hunt."

Tabağındaki yemekle oynamaya başlayan Nicola, "Klasik tuzağa ben de düştüm," dedi. "Sönük ve sıkıcı sekreter, heyecan veren patronuna aşık olur."

Christine, "Kimse senin sıkıcı veya sönük olduğunu iddia edemez," dedikten sonra yüzüne düşünceli bir ifade hakim oldu. "Aşkının karşılıksız olduğundan emin misin, Nicki? Bizde yemek yediğiniz gece senin yanından ayrılmak istemediğini fark ettim."

Nicola neşeli görünmeye çalışarak, "Bence, o sadece Lucinda'nın pençelerinden kaçmaya çalışıyordu," diye karşılık verdi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, Chris. Yakında her şeyi unuturum. Ama senin gibi, başkalarının da gerçeği anlamasından korkuyorum. Bu kadar belli olduğunun farkında değildim."

Christine, "Belli değil," diyerek onu teselli etti. "Sadece ben seni çok iyi tanıyorum."

"Ben etrafımdakilerin gerçeği bilmesindense,

Gordon için üzüldüğümü düşünmelerini tercih ederim. Zaten Matt yakında gidiyor. Yeni müdürümüz bugün geldi. Kısa bir süre sonra Matt şirkete sadece ara sıra uğrayacak."

"Demek, gidiyor." Christine çok şaşırmıştı. "Ama Mike'ye evinin kontratını iptal edeceğini söylememiş. Hatta, uzatmak istediğini söylemiş."

Nicola omuz silkti.

"Bilemem. Belki de, evi Tim Ford için tutuyordur. Ne de olsa, buralarda kiralık ev bulmak kolay değil." Tabağındaki yemekle oynamaya devam ediyordu. "Bundan kimseye, hatta Mike'ye bile bahsetmezsin, değil mi?"

Gözlerine yaşlar dolmuştu.

Bunu gören Christine elini tutarak, "Güven bana, Nicki," dedi. "Mike'ye aşık olduğumda onun benimle ilgilenmediğini sanıyordum. Biri ona aşık olduğumu söylese, utancımdan ölürüm, diyordum. Bu yüzden seni çok iyi anlıyorum. Anlattıklarından kimseye bahsetmem." Şefkatle bakarak, "Belki de, hiçbir şey senin zannettiğin kadar kötü değildir," diye ekledi. "Yemekte seninle çok ilgilendiğini kendi gözlerimle gördüm."

"O sadece kibar olmaya çalışıyordu."

Nicola kimsenin umutlanmasını istemiyordu. Hem, Chris bütün gerçeği bilmiyordu. Şehirde başına gelenleri hiç kimseye anlatmamıştı.

Ayağa kalkarak, "Artık gitmem gerek," dedi. "Bebek için ikinizi de tebrik ederim."

"Bebeğimizin vaftiz annesi olmanı istiyoruz."

"Elbette."

Nicola arkasını dönene dek sıcacık bir şekilde gülümseyen Chris, onun arkasından endişeyle bakarken, bu konuda elinden gelen bir şey olmasını diledi.

Tim Ford'un gelişi Matt ile Nicola'nın arasına mesafe koymuştu. Aslında Matt'ın geri çekilip, dizginleri Tim'e bırakması çok normaldi.

Artık Matt Nicola ile konuştuğu nadir zamanlarda bile ondan uzak durmaya gayret ediyordu.

Oysa eskiden sohb[illegible]rken bedenleri neredeyse birbirine değe[illegible]. O zam[illegible]lar Nicola ona yaklaşmamak için kendin[illegible]üç tuttuğunu hatırlıyordu.

Ama artık kendini ko[illegible]mesine gerek kalmamıştı. Çünkü Matt büroya uğra[illegible]ı zamanlarda nasıl olsa ondan uzak dur[illegible]ordu.

Bürodaki son gün[illegible]tt öğle yemeğinden sonra gideceğini açıkladı. Birkaç gün tatil yapıp, ailesinin yanında kalmaya karar vermişti.

"Kardeşim Canada'dan geldi. İki yıl önce evlendiğinden beri onu görmedim."

"Yeğenleriniz var mı?" Her zaman kalabalık bir ailenin üyesi olmak isteyen Nicola, Matt'a ve kız kardeşlerine imreniyordu.

"Şimdilik beş yeğenim var. Birkaç ay sonra bir tane daha olacak."

Matt'ın bu sözleri söylerken gülümsemesi, içini ısıtmaya yetmişti. Birden onun ailesine duyduğu sevgiyi kıskandığını fark ederek şaşırdı.

Öğle tatilini mümkün olduğunca kısaltarak, onu son bir kez görmek istiyordu. Ama yemekten döndü-

ğünde, Matt'ın arabası park yerinde değildi.

Koşarak büroya daldığında, Tim Matt'ın gittiğini söyledi. Nicola üzüntüsünü gizleyebilmek için başını çevirmek zorunda kalmıştı.

O sırada Tim'in, "Acaba sosyal yaşantımı geliştirmem için neler yapabileceğimi söyleyebilir misin?" dediğini duydu. "Diskolara gitmek için yaşlandım, ama briç kulübüne katılmak için de çok gencim. Golf de oynamam."

Onun için üzülen Nicola, "İstersen, seni arkadaşlarımla tanıştırabiliri[illegible] "Küçük kasabalarda bir çevre edinmek uzu[illegible]üre ala[illegible]r. Cuma akşamı her zamanki gibi arkada[illegible]rımla bir barda buluşacağım. Sen de gelmek ister mis[illegible]

"Gelmemin bir sakıncası yo[illegible]u?"

"Hayır."

Aslında dışarı çık[illegible]ara gitmek o an yapmak istediği en son şeydi. Ama evinde oturup, asla sahip olamayacağı bir erkek için üzüntü çekmenin hiç de mantıklı bir davranış sayılmayacağını biliyordu.

Hem, arkadaşlarına Gordon için üzülmediğini kanıtlamanın zamanı gelmişti. Zaten arkadaş grubunun Gordon'u hiçbir zaman onaylamadığını biliyordu. Cuma akşamları çıktığı gruptakilerin çoğu onunla aynı yaştaydı. Hepsi de meslek sahibi kişilerdi.

Tim onu evinden alabileceğini söylediğinde ilk başta reddetmeyi düşündüyse de, sonradan vazgeçti. Çünkü bara birlikte gitmek, yolu tarif etmekten kolaydı.

O akşam planlarından annesine bahsedince onun kendisine garip bir şekilde baktığını gördü.

"Matt gittiği için üzgünüm, Nicki. Hepimiz onu çok sevmiştik."

Annesinin ses tonu tüylerinin ürpermesine sebep oluyordu. Yoksa annesi onun neler hissettiğini anlamış mıydı? Başkaları da anlamış olabilir miydi?

Birden, beyninde bir şimşek çaktı! Matt'ın kendisinden uzak durmasının sebebi de bu muydu?

Giyinmeye başladığında, Matt gittiği için memnun olduğunu düşünüyordu. Böylece onu unutup, hayatına devam edebilirdi.

Zaten hayatına çekidüzen vermeye başlamıştı bile...

Tim saat sekizde onu almaya geldiğinde, ailesi ile tanışması için onu içeri davet etti. Tim'i gören annesi, bacağındaki alçı için çok üzgün olduğunu söyledi.

Tim ile sohbet etmekten hoşlandığını fark eden Nicola, onunla dışarı çıktığına memnun olmuştu.

Arkadaşları da onunla tanışınca, politik davranarak Gordon'dan hiç bahsetmediler. Birkaçı soru sorarcasına Tim'e baktıysa da, Nicola aralarında sadece iş ilişkisi olduğunu açıklayarak meraklarını giderdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Lucinda Barrett ve eşinin içeri girdiğini görünce, istemese de selam vermek zorunda kaldı.

Yanlarına gelerek bütün dikkatini Tim'e yönelten Lucinda, "Gordon'un yerine yenisini bulmakta gecikmemişsin," diyerek güldü. "Akıllı kız. Bu arada, Matt nerede? Onu uzun zamandır görmedim. En son

geçen hafta bize uğramıştı."

Nicola içten içe öfkelenmeye başlamıştı. Yine de, sakin görünmeye çalışarak, "Tim benim yeni patronum," dedi. "Matt'a gelince, o zaten burada kısa bir süre kalacaktı. Sana söylemedi mi?"

Lucinda'nın Matt ile olduğundan daha samimi görünmeye çalıştığını anladığından, onu zor durumda bırakmak istemişti. Aslında onun kendisini özellikle kıskandırmaya çalışmadığından emindi. Sadece Lucinda'nın karakteri böyleydi.

Mükemmel bir makyajla yapılmış olan yüzünün kızardığını görünce, memnun oldu. Lucinda yeşil gözlerini gruptaki erkeklerden birine çevirmeden önce, ona öldürücü bir bakış fırlatmıştı.

Onun ardından bakan Tim, "Öff," dedi. "Gerçek bir erkek avcısına benziyor. Aslında onunla dost olduğunuza göre böyle konuşmamam gerek."

"O benim arkadaşım değil." Nicola tedirgin bir şekilde, "Seni, erkek arkadaşım olduğunu ima ederek utandırmaya çalıştı. Onun adına özür dilerim," diye ekledi.

"Utanmadım. Sadece umutlanmış olabilirim."

Nicola'nın ona hayretle baktığını görünce, açıklamaya başladı. "Sen çok çekici bir kadınsın, Nicola. Üstelik, çok da zekisin. Herhangi birinin seni kız arkadaşım zannetmesi gururumu okşar. Meraklı davranmak istemem, ama Lucinda'nın sözlerinden anladığım kadarıyla şu an hayatında özel biri yok, öyle değil mi?"

Nicola uyarı sinyallerini algılamaya başlamıştı. Yakışıklı ve dürüst bir erkek ona ilgi gösteriyordu. Onu ne kadar hoş bulursa bulsun, ilişkileri ilerlediği

takdirde, geçmişinden bahsetmek zorunda kalacağının farkındaydı.

Üstelik Tim'den bir dost olarak hoşlanmıştı ve onu kaybetmek istemiyordu.

"Şu an hayatımda biri olmadığı doğru, ama..."

"Ama kimseyle ilişkiye girmek istemiyorsun." Yüzünü buruşturarak, "Çok şanssızım," dedi. "Neyse, bu dost olamayacağımız anlamına gelmiyor, değil mi?"

Nicola başını salladı."*Dost* olabiliriz."

"Nicola, sana daha önce söyleyemedim. Matt haftaya ikimizin de bir seminere katılmamızı istiyor. Seminer, Bournemouth'taki Grand Otel'de yapılacak. Matt'a göre oldukça önemli bir seminer. Çünkü inşaatlarda kullanılan çevre dostu malzemelerle ilgili. Sen gelebilir misin?"

Nicola başını salladı. "Konu çok ilginç. Seminer kaç gün sürecek?"

"Hafta sonu. İki gün sürecek. Cuma öğleden sonra yola çıkıp, pazar akşam üzeri döneceğiz."

Seminerle ilgili konuşmaya devam ederlerken, Evie gelip, Tim'i şantiyeden aradıklarını haber verdi.

O akşam Nicola annesiyle babasına seminerden bahsedince, her ikisi de gideceğine memnun oldular.

Babası, "Matt'ın çevre konularında hassas davranması çok akıllıca," dedi. "Çünkü sadece bu konularda duyarlı olan şirketler ayakta kalabilecekler."

Yemekten sonra odasına çekilen Nicola, Matt'ın da seminere gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Hissettiği özlem artık sızıya dönüşmeye başlamış-

tı. Kendi kendini engellemeye çalıştığı halde, onu düşünmekten, sevmekten ve çılgınca arzu etmekten vazgeçemiyordu.

Seminerden üç gün önce ustabaşı Jackson kendine bir işyeri açacağını bildirerek istifasını verdi.

İstifayı gören Tim, "Giderken kaç adamımızı beraberinde götüreceğini merak ediyorum," dedi.

"Gidenlerin onunla uzun süre kalabileceğini sanmam. Geri dönecekler."

"Umarım, dediğin gibi olur. Ben şantiyeye gitmek zorundayım. Yeni birini bulana dek ustabaşının yerini almam gerekecek. Bunu daha önce de yaptım. Matt işini sıfırdan kurduğu için yöneticilerinin de işin pratik kısmını bilmelerini şart koşar."

Nicola onu ilgiyle dinliyordu.

"Aslında babasının işini sürdürebilirdi, ama bunun yerine okulu bırakıp dünyayı gezmeyi tercih etmiş."

Nicola onun kot pantolonu ile partiye geldiği geceyi düşündü. Çekici bir gülümseme, hayata isyankar bir yaklaşım, sıradan partnerlerle seks...

Ürpermeye başlamıştı. Bir erkeğin gençliğinde yaptığı hatalarla deneyim kazanması hoş karşılanırken, aynı hakkın kadınlara tanınmadığının farkındaydı.

Seminerden bir gün önce, perşembe sabahı, büroya erken gelen Tim yine şantiyeye gitmek zorunda

olduğunu söyledi.

"Daha uzun süre benim orada bulunmam gerek. Buradaki işleri bensiz yürütebilir misin? Ne aptalca bir soru! Tabii ki, yönetirsin. Sen başarılı bir yöneticisin. İstesen çok iyi bir pozisyona gelebilirsin."

Nicola, "Ben halimden memnunum," dedi. "Gençken şehirde yaşamayı denedim. Ama hoşuma gitmedi."

"Böyle düşünen tek sen değilsin. Kadınlar gibi erkekler de, kariyerleri için artık çok fazla özveride bulunmak istemiyorlar. Ben de, birinin tüm yaşamının iş olmasına karşıyım."

Nicola kendisinin başka bir yaşamı olamayacağını düşünüyordu. Bunun acı tarafı, işini geliştirmek gibi bir şansının da olmamasıydı.

"Yarın yola çıkmaya hazırsın, değil mi? Tek arabayla gidebileceğimizi düşündüm."

"Evet. Sabah işe babam bırakacak. Arabamın bütün hafta sonu buradaki park yerinde kalmasını istemiyorum."

Nicola hafta başına iş bırakmak istemediğinden, o akşam geç saatlere kadar çalıştı.

Tim o gün büroya geri dönmemişti. Bürosunun kapısı da kapalıydı.

Nicola Evie gittikten sonra kapıyı açıp, içeri bakmamak için kendini güç tuttu. Odanın boş olmadığını, Matt'ın her zamanki gibi masasının başında çalıştığını hayal etmek istiyordu.

Sonunda dayanamayıp, kapıyı açtı. Boş koltuğa

bakarak, onun büroda olduğunu düşünmeye çalıştı. Boğazını bir yumru tıkamıştı. Hissettiği sızı neredeyse fiziksel acıya dönüşmek üzereydi.

Birden bu kadar aptalca davrandığı için kendine öfkelendi. Böyle yaparak, kendine büyük bir zarar veriyordu. Yaşamaya hakkı olmayan şeylerin peşinden koşmamalıydı artık...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cuma sabahı saat sekizde Nicola büroya geldi. Valizine o hafta sonu ihtiyaç duyacağı her şeyi koymuştu.

Üzerinde eski, ama rahat bir kıyafet vardı. Aslında eteği yıkanınca biraz çektiğinden, olmasını istediğinden biraz kısaydı.

Tayyörünün ceketi uzun ve kırmızı biyeliydi. Çok pahalıya almasına karşın, giysinin her kuruşuna değdiğini düşünüyordu.

Satın aldığının ertesi gün bu kıyafeti işe giydiğinde, Evie de böyle demişti.

"Nicola, harika gerçekten görünüyorsun!" Evie onun kıyafetini tanıyarak ekledi. "Ama içine kırmızı bir bluz giymeliydin. O zaman da sana bunu söylemiştim."

Nicola gülmemeye çalışıyordu. Özellikle krem rengini seçtiğini Evie'ye söyleyemezdi.

Bir kez kırmızıya özenmiş ve ...

Kaşlarını çattı. Olanları hatırlayınca elleri titreme-

ye başladı.

Yanına ikinci bir tayyör ve şantiye çalışması olması ihtimaline karşın bermuda bir şortla, dayanıklı ve gösterişsiz yürüyüş ayakkabıları da almıştı. Çünkü sivri topuklu ayakkabılarla şantiyede yürümenin imkansız olduğunu biliyordu.

Annesi seminerin sonunda bir yemek verilebileceğini hatırlatarak yanına gece elbisesi de almasını da tembih etmişti.

Lacivert ipek elbise, Matt'ın onu nasıl öptüğünü hatırlattığı için, yanına almak istemese de, valizine koymuştu.

On buçukta yola çıkmayı planladıkları halde, Tim gelmeyince, Nicola tedirgin bir şekilde saatine baktı. Aslında onun şantiyede olabileceğini tahmin ediyordu. Yine de, hangi şantiyede olduğunu bilemezdi.

Nicola endişeden içi içini yiyerek onu nasıl bulacağını düşünürken Evie büyük bir telaşla büroya girdi. "Matt... Mr. Hunt geldi."

Kapı açılıp da, içeri Matt girdiğinde Nicola son derece şaşkındı.

Üzerinde pahalı bir takım elbise olan Matt, ipek beyaz gömleği ve şık kravatıyla her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

"Tim'i görmeye geldiyseniz..."

"Onu görmeye gelmedim." Sesi çok sert çıkıyordu. "Evie, kahve var mı? Nicola, büroma gelebilir misin? Seninle konuşmak istiyorum."

Anlaşılan, onu hatırlamıştı. Büyük olasılıkla işten kovacaktı.

Ya da onun hakkındaki hislerini öğrenmişti.

Hissettiği baskı Nicola'yı hasta ediyordu. Onun peşinden büroya girdi. Matt onun içeri girmesini bekledikten sonra kapıyı kapadı.

"Tim dün şantiyede bir kaza geçirmiş. Bacağını yeniden alçıya alacaklar. Aslında önemli bir şey olmamış, ama konferansa katılamayacak. Bu yüzden de, senin katılman daha büyük önem taşıyor. Tim ile konuştum. İkimiz de senin seminerde hangi konuların önemli, hangilerinin önemsiz olduğuna karar verebileceğini düşünüyoruz. Ama gitmek istemezsen, seni kimse zorlayamaz."

Nicola fena halde başının döndüğünü hissetti. Demek ki Matt'ın öfkesi ona yönelik değildi. Sadece, Tim kaza geçirdiği için çılgına dönmüştü. Tim seminere katılamayacağı için onun görüşlerine güvenmek zorunda kalacaklardı. Kendisinden tek başına seminere katılmasını istiyordu.

"Eve gidip, arabamı almalıyım. Tabii ki, seminere giderim. Tim'e olanlara çok üzüldüm. O iyi..."

"Yakında iyileşir." Matt, Evie'nin içeri girdiğini görünce bir süre sustu.

Matt nazik bir ifadeyle ondan kahvesini aldıktan sonra tekrar Nicola'ya döndü ve asık bir yüzle, "Demek, seminere gitmek istiyorsun," dedi. "Buna sevindim, işte. Bu arada, arabana ihtiyacın olmayacak. Çünkü birlikte seyahat edeceğiz."

Onunla mı gidecekti? Elleri şiddetle titremeye başlamıştı. Fincandaki kahveyi neredeyse üzerine döküyordu.

Matt seminere gittiğine göre, *ona* neden ihtiyaç duyuyordu?

"Ben oraya bir konuşma yapmak üzere gidiyorum. Ormanlara verilen zararı en aza indirgemek için kereste imalatındaki değişik seçenekler üzerinde konuşacağım. Bu konuda pek çok gelişme sağlandığını biliyor muydun?" Matt [illegible]erin çevre için önemi üzerinde konuştuğu [illegible]lde, N[illegible]a onun ne dediğini duymuyordu bile.

Elleri hala titriyor[illegible]üzden de, kahve fincanını bir sehpaya koymaya kara[illegible]rdi.

Seminere Tim [illegible]mediğin[illegible] göre, Matt ile gitmek zorunda kalacak[illegible]a bunu düşündükçe göğsü daralıyor, nefesi tıkanıyordu.

Matt, "Geç kalıyoruz," dedi. "Sana acele ettirmek istemiyorum, Nicola. Ama hazırsan..."

Hazır mı? Bunun için asla hazır olamazdı. Onunla bu kadar yakın olma fikrine hazır değildi. Onu her görüşünde içi özlemle doluyordu. Kendini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Nicola, kapıya yöneldiğinde, çok budalaca davrandığına karar verdi. İçinde fırtınalar koparan bütün bu heyecanının sebebi, onunla aynı arabada yolculuk yapacak olmasıydı. Kendini hiç mi kontrol edemiyordu? Duygularını ve ona karşı hissettiği aşkı biraz olsun baskı altında tutamaz mıydı? Onun yanın-

da birkaç saatliğine bile duygularını gizlemeyi başaramaz mıydı?

Aslında, bir an önce buna kendini alıştırması ve bu duygulardan tamamen arınması gerekiyordu. Nicola onun yüzüne bakamadan, Matt'ın açık tuttuğu kapıdan hızla dışarı çıktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Matt arabayı yo[illegible]daki bir tesiste durdurduğunda, yola çıkal[illegible]ir saat o[illegible]uştu.

Sarmaşıklarla ka[illegible]oteli görünce, Nicola ona hayretle bakmaktan kendini a[illegible]dı.

Bunu fark eden Matt, "K[illegible]ve içmemiştin," diye açıkladı. "Seminere [illegible]tiğimiz[illegible], iş yemeğine katılmamız gerekecek. Valizini [illegible] açmaya zaman bulamayacaksın. Dinlenmek için zaman bulduğunda akşam olduğunu göreceksin. O zaman da, yorgunluktan uyumakta zorluk çekeceğinden eminim. Yanında dikte aleti var, değil mi? Not almaktansa, konuşmaları kaydetmen daha kolay olur."

Kapıyı açıp, onun inmesine yardım etmek için elini uzattı. Ona dokunmak istemeyen Nicola, telaşla arabadan indi. Ama zamanlaması pek iyi değildi. Yanlışlıkla elleri birbirine değdi.

"Üşüdün mü?"

Onun kaşlarını çatarak bu soruyu sormasına iyice şaşırmıştı; o gün kahvesini içmediğini fark ettiğine inanamıyordu. Bunu düşünürken, onun bir yanıt beklediğini fark ederek başını salladı.

Matt sadece Nicola'nın kahve içmek isteyeceğini düşünerek durmuş olabilir miydi?

Sessizce onun peşinden otele doğru yürüdü. Restorana girdiklerinde içerinin dolu olduğunu gördüler.

Onlara pencere kenarında bir masa gösteren garson kız, siparişlerini alınca yanlarından uzaklaştı.

Çok geçmeden kahveleri geldiğinde, Nicola kokusunu içine çekti. Taze kahve kokusu nefisti. On dakika önce o an herhangi bir şey içmek istemediğini düşünürken, kahveyi görünce fikrini değiştirmişti.

"Artık kendini daha iyi hissediyor musun?"

Başını kaldırıp ona bakınca, kahvesine hiç dokunmamış olan Matt'ın kendisine dikkatle baktığını gördü. Onunla göz göze gelince yanakları kızarmıştı.

"Tim için endişeleniyorsan durumunun iyi olduğunu bilmelisin."

Nicola yanaklarının daha da kızardığını hissetti. O ana dek Tim'i hiç düşünmediğine inanamıyordu. Öfkeyle, artık sadece kendimle ilgileniyorum, diye düşündü.

Kendisine ikinci bir fincan içmesi için ısrar eden Matt, kendi kahvesine hiç dokunmamıştı. İkinci kahvesini yudumlarken, onun sadece kendisi için mola verdiğini anladı.

Kalbi deliler gibi çarpmaya başlamıştı. Neredeyse soluk almakta zorlanıyordu. Kendi kendine, bu düşündüklerim çok saçma, diye telkin etti. Onun bir fincan kahve içip içmemesinin Matt'ın gözünde ne önemi olabilirdi?

Ama otelden ayrılırlarken, onun kahvesinden bir

yudum bile almadığının farkındaydı.

Nicola kahve içerken onun seminerle ilgili verdiği bilgileri dinledi. Ama bu konuşmayı o araba kullanırken de yapabilirlerdi.

Arabaya doğru yürürken, neler saçmalıyorum, diye düşündü. Kendini Matt için önemli olduğuna inandıracak kadar aptal olabilir miydi?

Matt'ın gözünde, sadece yanında çalışanlardan biriydi.

Arabaya ulaştıklarında uzanıp kapıyı açmaya çalıştı. Matt da aynı zam[illegible] kolunu tutmuştu.

Kısa bir an için onun kaslı kolunun omuzuna dokunduğunu hissetti. Sanki dokunduğu yer yanmıştı.

Matt kendi kapısına doğru yöneldiğinde, Nicola titriyordu. Aynada kendini görünce dehşete kapıldı. Gözleri, solgun yüzünde çok büyük görünüyordu. Başını diğer tarafa çevirirken dudaklarının titrediğini hissetti. Neyse ki, saçları yüzünü gizliyordu.

Matt teybi açmak için ondan izin isteyince rahat bir nefes aldı. Müzik dinlemek, onunla konuşmaya çalışmaktan daha kolaydı.

Başını pencereden yana çevirerek, manzarayla ilgileniyormuş gibi yaptı. Ama çok geçmeden kontrolunu yitirip, Matt'a bakmaya başladı. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Yüzüne, ellerine, vücuduna büyük bir özlemle bakmaya başlamıştı. Ona bakmak bile, kendisine dokunuyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Sanki bütün savunmasını yitirmişti.

Seminerin yapılacağı otele ulaştıklarında, hafta sonunun en az Matt'ın iddia ettiği kadar yoğun geçmesini umut ediyordu. Böylece seminere kendini

meşgul edecek bir şeyler bulursa, ondan belki uzaklaşabilirdi.

Arabada onunla baş başa kalmak gücünü hem fiziksel hem de duygusal olarak tüketmişti. Öyle ki, arabadan indiğinde bacaklarının kendisini taşıyamayacağını zannetti.

Duygularını kontrol etmek için kendini zorladığından onun yanına geldiğini fark etmemişti. Matt kolunu beline dolayarak, "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

Nicola tepeden tırnağa titrerken, başını kaldırıp ona bakamazdı. Matt'ın bakışlarından, her şeyi anlamasından korkuyordu.

Başını sallayarak, "Otomobille seyahat edince midem bulanır," diye bir yalan attı. "Birazdan kendime gelirim."

Matt'ın kaşlarını çatarak ona baktığını görünce, kalbini çelik bir pençe sıkıyormuş gibi hissetti. Acaba neler düşünüyordu? Büyük ihtimalle ona seminere gelmesini teklif ettiği için pişmanlık duyuyordu. Ne de olsa, o an hiç de başarılı bir işkadını gibi görünmüyordu.

Matt tedirgin bir şekilde ona bakınca korkularının gerçek olduğunu anladı. "Eğer kendini iyi *hissetmiyorsan...*"

"Birazdan geçer." Lobiye doğru yürürken, semineri düşünmeye çalışarak duygularını kontrol altına almaya çalıştı.

İçeri girip de, sağa sola koşuşturan kalabalıkla karşılaşınca, gözlerini kırpıştırdı. Küçük bir kasabada çalıştığı için, kalabalığın ne kadar ürkütücü olabilece-

ğini unutmuştu. Onun tereddüt ettiğini gören Matt, yanına gelerek koluna girdi.

Matt'ın dokunuşu kendisine cesaret verse de, teninin alev alev yanmasına sebep oluyordu.

"Burada bekle. Ben kayıt yaptırayım. Sonra, doğruça seminerin yapıldığı salona gideriz."

Aslında kayıt işlemlerini kendisinin yaptırması gerektiğini bilen Nicola, onun resepsiyona doğru yürümesini çaresizce izledi. O kadar heybetli ve güçlüydü ki, insanlar adeta ona yol vermek için kenara çekiliyorlardı.

Matt bankoya ulaşır ulaşmaz resepsiyonist bütün ilgisini ona yöneltti. Nicola kıskançlıktan midesine bir ağrı saplandığını hissediyordu.

Böyle davranmasının çok anlamsız olduğunu düşünerek başını çevirdi. İçinden keşke toplantıya Matt değil de, Tim ile gelseydim, diye geçiriyordu.

Onunla birlikte olmak zevk değil, acı vermeye başlamıştı.

"Anahtarın..."

Matt'ın ona doğru geldiğini ve anahtarını uzattığını gördü. O sırada biri ona arkadan çarpınca dengesini yitirerek, Matt'a doğru bir adım attı.

Onu kolundan yakalayan Matt, düşmesine engel olmuştu. Nicola, onun etrafına bakarken kaşlarını çattığını fark etti.

"Burası sirke dönmüş. Hadi, toplantı salonuna gidelim." Saatine bakarak, "Zaten orada olmamız gerekiyor," diye ekledi.

Toplantı salonuna doğru yürürlerken, Matt'ın ko-

lunu tutan elinin hala tenini yaktığını hissediyordu. Zaten yanında yürürken, ondan başka bir şey düşünmesine imkan yoktu.

Salona girince, dosyalarını alıp yaka kartlarını taktılar. O sırada garsonlar da açık büfe hazırlıkları yapıyorlardı.

İçeri girer girmez, Matt'ı gören bir iş arkadaşı yanına çağırdı. Nicola onun kendisini bırakacağını zannettiği için aksi yöne yürümeye başlamıştı. Bu yüzden de, Matt'ın onu bırakmadığını görünce şaşırdı.

"Bu hanım, Nicola [illegible]. Kendisi yardımcım."

Nicola elini uzattı. Tanıştığı kişinin inşaat mühendisi olduğunu öğrenmişti.

İki erkek derin bir sohbete daldıkları halde, Matt onu konuşmaya dahil etmek için özen gösteriyordu.

Oysa Nicola çevreye zarar vermeyen inşaat malzemelerinin kullanımı ile ilgili hiç bilgisi olmadığından, sessiz kalmayı tercih ediyordu.

Ama toplantı temposunun giderek hızlandığını fark etti. Anlaşılan Matt, nefes almaya bile zamanlarının kalmayacağını söylediğinde, haklıydı.

Toplantı bittiğinde, saat altı olmuştu. Artık odalarına gidebilirlerdi.

Asansöre binerlerken Matt, "Bu akşamki yemek resmi olacak," dedi. "İstersen yemekten önce barda buluşalım. Saat yedi buçuk uygun mu?"

Nicola yorgun bir şekilde başını salladı.

Teyp kayıtlarından yüzlerce not almak istiyordu. Çünkü not almazsa, hiçbirini hatırlamayacağının far-

kındaydı. Zaten duş yapıp üzerini değişmesi en fazla yarım saat sürerdi.

Toplantı salonunun havası sürekli temizlense de, açık havaya çıkma gereği duymuştu. Asansörden inerken uzun bir yürüyüş yapmanın ona iyi geleceğini hissediyordu.

Bir saat sonra saatin alarmı çalınca, teybi kapatarak, ayağa kalktı. Aslında seminerin karmaşasından sonra odasında huzursuz olmuştu.

Odaya ilk girdiğinde, etrafına bakarken hayret etmekten kendini alamamıştı. Ona verilen odanın bu kadar lüks olacağını sanmıyordu. Açık sarı ve mavi renklerle bezenmiş olan odanın kısa bir süre önce dekore edildiği anlaşılıyordu. Penceresinden otelin bahçesini görebiliyordu. Odadaki bütün mobilyalar çok başarılı antika taklitleriydi.

Asansör çok dolu olduğu halde, o katta sadece Matt ve kendisi inmişlerdi. İkisinin diğerlerinden çok daha iyi odalarda kaldığından şüpheleniyordu. Bu da, Matt'ın elemanları söz konusu olduğunda ne kadar cömert davrandığının bir göstergesiydi.

İsteksiz bir şekilde pencereden uzaklaşırken, hazırlanması gerektiğini düşünüyordu. Aslında, o geceyi sabırsızlıkla bekliyordu... Matt ile birlikte olacaktı... sevdiği erkeğin yanında olacaktı.

Öte yandan, akşamki yemeğin Matt için sıradan bir iş toplantısından başka bir şey olmadığını bildiğinden dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi.

Derin bir nefes aldı. Gözlerine yaşlar dolmuştu.

Ne yazık ki, o akşam da kendi duygularıyla savaşması gereken başka bir gece olacaktı.

Keşke Tim kaza geçirmeseydi, diye düşündü. Matt'ın onun yerine gelmesi çok kötü olmuştu.

Kendini toparlamaya çalışarak banyoya girdi.

Yarım saat sonra tuvalet masasının aynasında kendine bakarken, yüzünün çok solgun göründüğüne karar verdi. Matt'a araba yolculuğu yüzünden sarsıldığını söyleyebilirdi. Matt gözlerinin içine bakmadığı sürece, böyle sarsılmış görünmesinin fiziksel bir rahatsızlıktan kaynaklandığını iddia edebilirdi.

Saçlarını yıkayıp kurutmuş, lacivert ipek elbisesini giymişti. Artık bara gidip, Matt ile buluşmaya hazırdı.

Odasının kapısını kilitlerken, Matt'ı kuşkulandıracak bir davranışta bulunmamak için dua ediyordu.

Bara girdiğinde, saat sekize yirmi beş vardı. Gözlerini kısıp, loş ışıklara alışmak için biraz bekledi.

Az sonra, kendisine yönelen ilgili bakışları görmezden gelerek etrafına bakmaya başladı. Barda çok şık kadınlar vardı. Annesinin sözünü dinleyerek şık bir elbise getirdiği için memnun olmuştu.

Birden, gözü Matt'a takıldı. Yanındaki uzun boylu bir esmerle derin bir sohbete dalmış görünüyordu. Kadın onun tüm dikkatini üzerinde toplamak için elini kolunun üzerine koyunca, Nicola kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti.

Böyle hissettiği için kendinden nefret ediyordu. Kontrolunu yitirmek hiç hoşuna gitmemişti. Bar çok sıcaktı. Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi telaşla bardan çıkmaya çalışırken, Matt'ın ona seslendiğini duydu.

Başını çevirip, ona bakarken gülümsemek için kendini zorladı. Matt tek başına duruyordu. Az önce yanındaki esmer dilberi gitmişti.

Yanına gidince Matt, "Ne içersin?" diye sordu.

Kendini toparlamaya, onu yiyip bitiren duygulardan kurtulmaya çalışan Nicola, "Soda içerim," diye karşılık verdi.

"Sanırım, başka davetlilerle aynı masayı paylaşacağız." Siparişlerini verdikten sonra, "Genelde seminerlerde delegeler birlikte otururlar," diye ekledi. "Böylece herkes kısa sürede kaynaşır. Bu öğleden sonra hakkında neler düşünüyorsun? Yoksa fikir yürütmek için henüz erken mi?"

Derin bir nefes alan Nicola başka bir konudan bahsedeceği için çok memnundu. Matt'ı bir erkek olarak değil de, patronu olarak görerek, profesyonelce davranmalıydı.

Seminerden bahsetmeye başlayınca derin bir sohbete daldılar.

Sonunda, gerginliğinin azalmaya başladığını hissediyordu.

Hafta sonunu bu şekilde atlatmayı başarabilirse, hiç sorun yaşamazdı. Ancak bu şekilde Matt'tan duygularını gizleyebilir, komik duruma düşmekten kurtulurdu.

Yemek salonuna geçtiklerinde, bara girdiği an hissettiği sıkıntıdan eser kalmamıştı. Yine de, Matt koluna girince, kaskatı kesildiğini hissetti. Ne zaman ona dokunsa, elektrik çarpmış gibi hissediyordu.

Ondan uzaklaşmaya çalışınca, Matt'ın kaşlarını çattığını gördü. Yemek salonuna doğru yürüyen kala-

balık ondan uzaklaşmasını imkansız hale getiriyordu.

Matt uzun boyu sayesinde kalabalığı yararak, onu da beraberinde götürdü. Aslında yanındaki herhangi bir kadını kalabalıktan korumak amacıyla aynı şeyi yapardı, ama bu dokunuşun Nicola üzerindeki müthiş bir etkisi olmuştu. İçinde kopan fırtınadan kaçmak istercesine onun koluna tutundu. Ne yaptığını anlayıp geri çekilmek istediğinde ise, çok geç olduğunu gördü. Matt onu sıkıca tutup, kendine çekmişti.

"Kalabalığın azalmasını bekleyelim."

Matt onun kulağına eğilip konuştuğundan, ılık nefesi boynunu yalıyordu. Nicola ipek elbisesinin altından göğüslerinin kabarıp, [illegible]larının dikleştiğini hissetti. Ona yaslanm[illegible] çenes[illegible], boynunu öpmek istiyordu.

Bu arzuyu bastırabilmek için güçlükle yutkundu. Suçluluk duygusu onu pençesine almıştı. Nefes almakta zorlanıyordu. Ama Matt onu kollarından bırakana dek yerinden kımıldamaya cesaret edemedi.

"Artık içeri girebiliriz."

Onun yanında dururken yüzüne bakamıyordu. Kalabalığın neden bu kadar sabırsız davrandığını anlayamadığından bahseden Matt'ın ne dediğini duymaya çalışıyordu.

Ona göre, yemek nasıl olsa pek de iştah açıcı olmayacaktı. Diğer davetliler de bunu daha önceki deneyimlerinden biliyor olmalıydı.

Masalarına ulaşıp da oradaki tek kadının kendisi olduğunu görünce paniğe kapıldı.

Masadaki erkekler çok eğleniyorlardı. Eski kafalı davrandığını bildiği halde, Matt'ın iri bedeninin arkasına saklanmak kendini emniyette hissetmesini sağlıyordu. Ama çok geçmeden oturması için sandalye çeken Matt'ın önüne geçmek zorunda kaldı.

Onun geldiğini gören erkekler derin bir sessizliğe gömülmüştü. Nicola bu durumu çok can sıkıcı buldu. Ama o an hissettiği sıkıntı, biraz sonra olacakların yanında hiç kalırdı.

"Bu ne tesadüf! Demek ikiniz yine birliktesiniz. İlişkiniz ciddi mi? Yo[illegible] tek bir gecelik mi? Nicola bu konuda çok rahattır."

Jonathan!

Jonathan Hendry ikisini de tanımıştı!

Nicola olanlara inanamıyordu. Birden başının dönmeye başladığını hissetti. Aslında, o an Matt hariç kendisine merakla bakan erkeklerin hiçbiri umurunda bile değildi.

En korkunç kabuslarında bile başına böyle bir olay geleceğini hayal edemezdi. O Matt'ın bir gün kendisini tanıyacağı korkusuyla yaşıyordu. Oysa beklediğinden de kötüsü olmuş, bu gerçeği ona bir başkası söylemişti.

Sandalyesini itip, ayağa kalktı. Matt'ın ona seslendiğini duymamıştı bile. Oradan ve düştüğü durumdan bir an önce kurtulması gerektiğini düşünüyordu.

İçeri girmeye çalışan davetlileri iterek salondan çıktı. Hemen arkasından ayağa fırlayan Matt ise, onun nereye gittiğini görmeye çalışıyordu.

O sırada yanına gelen Jonathan hiç de içten olma-

yan bir şekilde, "Üzgünüm, dostum," dedi. "Bunun seni rahatsız edeceğini..."

Matt'ın öfkeyle kendisine döndüğünü görünce sustu.

"Seni eskiden de sevmezdim, Hendry. Zaten artık bu yüzden şirketinizle iş yapmıyorum. Dua et ki, şiddetten nefret ederim. Ama senin yerinde olsaydım şansımı fazla zorlamazdım."

Masadaki diğer erkekler yerlerinde huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladılar. Bir kavga olduğu takdirde, kimin galip geleceği belliydi. Daha fazla konuşma gereği duymayan Matt, arkasını dönüp masadan uzaklaştı.

Arkasından seslenen Jonathan, "Şaka yapıyordum, dostum," dedi. "Neden kızıyorsun? Ne de olsa, Nicola o geceyi seninle geçirdiğini inkar etmedi. Zaten ertesi sabah işe geldiğinde, bir gece önce ne yaptığı belliydi. Şaşırdığımı bilmelisin. O zamana dek çok tutucu davranıyordu. Bana karşı ahlaklı kız rollerindeydi. Sonra, babamın partisinde seninle çekip gitti. Hala birlikte olmanıza da şaşırdım. Ne de olsa bir erkek..."

Matt geri dönerek, "Yeterince konuştun," dedi. Bu sözler Jonathan'ı susturmaya yetmişti.

Masadan uzaklaşırken Matt'ın kaşları çatılmıştı. Demek, Nicola yıllar önce Hendry'ye aşık olan o küçük kızdı. Kızın bütün makyajına ve o garip elbisesine karşın, bir çocuk olduğunu hatırlıyordu.

Onu ne kadar arzu ettiğini, ama çok genç olduğu için kendini durdurması gerektiğini düşündüğünü de hatırlıyordu.

Nicola onu tanımış olmalıydı. Oysa kendisi Jonathan saçma sapan konuşana dek onun kim olduğunu bilmiyordu.

O zaman Nicola'yı kız kardeşi gibi gördüğünü ve Hendry'den korumaya çalıştığını hatırladı. Ama partinin ertesi sabahı ona karşı hissettiği arzular aklını karıştırmıştı. Ona bir açıklama yapmasına fırsat kalmadan, Nicki'nin kaçtığını, New York dönüşünde de adresini bulamadığı için ona ulaşamadığını anımsıyordu.

Hiç vakit kaybetmeden resepsiyona yöneldi. Resepsiyonist ilk başta onun dileğini yerine getirmekte tereddüt ettiyse de, sonunda istediğini verdi.

Odasına giden Nicola, çılgına dönmüş bir haldeydi. Eşyalarını toplarken eve nasıl gideceğini düşünüyordu. Bir yolunu bulmalıydı. Çünkü orada daha fazla kalmaya katlanamazdı.

Bu berbat durumdan bir an önce kurtulmalıydı. Jonathan kaba bir şekilde konuşmaya başladığında, Matt'ın yüzüne bakmaya cesaret edememişti.

Eşyalarını toplarken, hala ellerinin titrediğini hissediyordu. Jonathan'ın da seminerde olabileceğini *nasıl* tahmin edememişti?

Bilseydi...

Bilseydi, ne yapabilirdi?

Seminere gitmeyi red mi edecekti?

Keşke onu tanıyan Matt olsaydı. Onun kim olduğunu başkasından duyunca şok geçirmiş olmalıydı. Aslında, onu endişelendiren başkalarının ne düşün-

düğü değildi. Matt gerçeği bu şekilde öğrendiği için çok üzgündü.

Acaba Matt o geceyi hatırlayınca neler hissetmişti? Onun artık olanları hatırladığından *emindi.*

Her şey sona ermişti. Matt'ın vakit kaybetmeden birlikte çalışamayacakları söyleyeceğini tahmin ediyordu.

Nicola ailesine ne diyecekti? Gerçeği anlatmalıydı. Zaten artık yalan söyleyecek gücü kalmamıştı.

Matt'ın bir gün onu hatırlamasından korkarak yaşamak, bir yalanı yaşamak onu tüketmişti.

Düşüncelere dal[illegible]ken, k[illegible]tte dönen anahtarın sesini duymadı. Bir s[illegible]e sonra arkasını dönünce, üzgün bir şekilde kendis[illegible]kan Matt ile karşılaştı.

"İyi, eşyalarını toplamışsın."

Yanakları kıpkı[illegible]zı olan N[illegible]ola, bir gün bu anın geleceğini tahmin ett[illegible]dü. Ama Matt'ın peşinden gelerek onun gittiğinden *emin* olmak isteyeceğini tahmin edemezdi.

Matt yavaşça kapıyı kapatarak, "Hepsini topladın mı?" diye sordu.

Nicola ağlamamak için dudağını ısırarak, başını evet anlamında salladı.

Elleri o kadar titriyordu ki, valizini kapamayı bir türlü başaramıyordu. Onu kenara iten Matt'a bir an değmek bile suçluluk duygusuyla kıvranmasına sebep olmuştu.

Matt valizi kapatarak, yataktan indirdi. Nicola ise, hala başını kaldırıp ona bakamıyordu.

Sadece onun ellerine baktı. Bir zamanlar o güçlü ellerin kendisini okşadığını düşündü. Oysa, o gece-

den geriye bir anı bile kalmamıştı.

"Hazırsan..."

Hazır mı?

Kovulmaya hazır mıydı?

Matt valizi bırakmıyordu. Anlaşılan, onun otelden gittiğini görmek için sabırsızlanmaya başlamıştı.

Hala konuşamıyordu. Konuşsaydı, ne diyecekti ki?

Asansörde ondan olabildiğince uzak durmaya gayret gösterdi. Ondan, çekiciliğinden, teninin sıcaklığından hala etkileniyordu.

Lobi neredeyse bomboştu. Nicola'nın çıkış kapısına doğru yöneldiğini görünce Matt, "Burada bekle," diyerek onu durdurdu.

Nicola'nın beklemekten başka çaresi yoktu. Çünkü valizi hala Matt'taydı. Anlaşılan, Matt resepsiyondan taksi çağırmalarını isteyecekti.

Bournemouth'a ulaştığı takdirde, oradan trene binebilirdi. Aslında, evine giden bir tren yoktu. Ama aktarma yapabilirdi.

Girdiği şoktan kurtulup düşüncelerini düzene sokmaya çalışırken, Matt yanına döndü.

Dışarı çıkması için kapıyı açınca, böyle bir anda bile kibar davranabildiğine hayret etti. Dışarı çıktıklarında taksi henüz gelmemişti. Matt park yerine doğru yönelince, peşinden gitti. Zaten ona karşı koyacak halde değildi. Gücü tükenmişti.

Arabanın bagajına valizini koyduktan sonra, incecik elbisesiyle titremekte olan Nicola'ya döndü. "Üşüyorsun. Bin hadi."

"Arabaya mı bineyim?"

Onun kendisinden bir an önce kurtulmak istediğini biliyordu. Anlaşılan gittiğinden emin olmak için yapmayacağı şey yoktu.

Olanlardan sonra kendisinin kalmak isteyeceğini nasıl düşünebilirdi? Geçmişte sorumsuzca davranmış olabilirdi, ama artık o bir yetişkindi.

"Buna hiç gerek yok. Taksiye binebilirim. Gitmemi istediğinin..."

Matt sert bir ses tonuyla, "İkimiz de gidiyoruz," diyerek sözünü kesti.

İkimiz mi?

Nicola'nın suçluluk duygusu daha da arttı. Anlaşılan, Jonathan'ın sözleri sadece onu küçük düşürmemişti. Matt da kendini aşağılanmış hissediyor olmalıydı.

Ne de olsa, o da sekiz yıl öncesinin kot pantolonlu delikanlısından çok farklıydı. Saygı duyulan bir işadamıydı. Herhangi bir skandal ününe leke düşürebilirdi. Bir seminere şirket elemanlarından biriyle değil de, geçmişte hafifmeşrep olduğunu kanıtlamış bir kadınla geldiği duyulursa, onun için iyi olmazdı.

Düşüncelere daldığından Matt'ın yanına geldiğini görmemişti.

"Arabaya bin, Nicola." Yüz ifadesinden, sözünü dinlemediği takdirde, onu arabaya zorla bindirebileceği anlaşılıyordu.

Nicola dizleri titreyerek arabaya bindi. Gelirken yaptıkları yolculuk onu çok sarsmıştı. Bu durumda eve kadar onunla gitmenin vereceği ıstıraba nasıl katlanacaktı?

Aslında yol boyunca ikisinin de tek kelime konu-

şacağını sanmıyordu. Zaten böyle bir durumda söz-cükler ne işe yarardı?

Matt semineri terk ettiğine göre, kendini çok kö-tü hissediyor olmalıydı. Bunu bilmek suçluluk duy-gusunu daha da artırıyordu.

Matt saatine baktı. Nicola ile konuşmak için acele ettiği halde, bunu otelde yapamazdı. Araba kullanır-ken de bu kadar önemli bir konudan bahsetmek iste-miyordu.

Saat dokuza geliyordu. Eve dönmeleri üç saatleri-ni alırdı.

Dönüp Nicola'ya baktı. Uyuyamayacak kadar ger-gin görünüyordu. İpek gibi yumuşak saçları yanakla-rına dökülmüştü. Permalı saçları ve de o korkunç makyajını hatırlayınca gülümsemekten kendini ala-madı. Onu tanıyaması normaldi.

Aslında bedeni onu tanımış olmalıydı. New York'tayken onu ne çok düşündüğünü anımsıyordu. Geri döndüğünde, Nicki'nin çalıştığı şirketi aradığı halde, adresini bulamamıştı.

Partide onun Jonathan'ı kıskandırmak istediğini anlayınca, kendisi de ona karşılık veriyor gibi davran-mıştı. Çünkü onun yaşındaki kız kardeşlerinin de aşık olduklarında nasıl hareket ettiklerini biliyordu. Bu yüzden de, Nicola'ya karşılıksız bir aşk yüzünden üzüldüğü için, acımıştı.

Üstelik o zaman da Jonathan Hendry'den pek hoşlanmazdı.

Nicola pencereden dışarı bakarken yolculuğun bir an önce bitmesini diledi. Eğer şanslıysa, eve ulaş-tıklarında annesiyle babası yatmış olurdu. Çünkü er-

tesi sabaha dek hiç kimseye açıklama yapabilecekmiş gibi hissetmiyordu. Ertesi sabah...

Buruk bir şekilde gülümsedi. O an başka bir zamanda yerde başka bir yerde olabilmeyi dilerdi. Öte yandan, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin ve nerede olursa olsun, o akşam yaşadığı acıyı unutmayacağını biliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

"Nicola."

Tanıdık bir ses duyunca gözlerini açtı. Matt'ın arabasının içinde olduğunu fark edince, neler olduğunu hatırladı.

Araba duruyordu.

Ama pencereden görülen küçük evin, annesiyle babasının evine benzer bir tarafı yoktu.

Matt'a soru sorarcasına bakıp, başını pencereye doğru çevirdi.

"Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Konuşmak mı?

Konuşacak ne vardı? Hem, gecenin o saatinde mi konuşacaklardı?

Matt'ın ondan istifa etmesini isteyeceğini tahmin ediyordu. Kendisi ne kadar özür dilerse dilesin, onun bu kararını değiştiremezdi.

Bu düşüncelerini dile getirmesine fırsat kalmadan, Matt arabadan indi. Anlaşılan, onun itiraz etmesini beklemiyordu.

Nicola'nın kapısını açıp inmesini beklediğini görünce, Nicola onun kaçmaması için tedbir aldığını dü-

şündü.

Matt onu eve götürürken, "Burada otelden daha rahat konuşabileceğimizi düşündüm," dedi.

Aslında ona itiraz etmeyi ve evine gitmek istemediğini söylemeyi arzu ediyordu. Ama Matt anahtarı kilide sokup çevirdi.

İçeri girip ışıkları yakınca koridorun çok dar olduğunu gördü. Koridora açılan birkaç kapı vardı. Matt ilkini açarak, içeri girmesini işaret etti.

Gözlerini ışığa alıştırmak için kırpıştıran Nicola da, sessizce kendisinden istenileni yaptı.

Oturma odası olduğu anlaşılan oda, son derece sade ve rahat döşenmişti. Duvarlardaki raflar kitap doluydu. Nicola evin, kiralık bir ev için çok sevimli olduğunu düşündü.

"Okumayı, televizyon seyretmeye tercih ediyorum." Ona oturmasını işaret ederek, "İkimiz de sıcak içecek getireceğim," dedi.

Nicola ona içecek bir şey istemediğini söylemek istedi. Ama hala rüyada gibiydi. Artık olayların kontrolunu yitirmişti. Sadece Matt'ın isteklerine uyuyordu.

Bu garip duygunun sebebi, yaşadığı şok olmalıydı. Kendini çok uyuşuk hissetmesine rağmen, istediği an evden çıkıp gidebileceğinin de farkındaydı.

Bunları düşünürken, elinde iki fincanla Matt içeri girdi. Şöminenin yanındaki deri koltuklardan birinde oturmakta olan Nicola onu görünce, elinde olmadan irkildi. Aslında ondan değil, kendi duygularından ve sebep olduğu olaylardan kaçmak istiyordu.

Uzunca bir süre onu süzen Matt sonunda, "Ben-

den korkmuyorsun, öyle değil mi Nicki?" dedi.

Nicola boğazına bir yumru tıkanmasının sebebinin, onun ses tonu mu, yoksa *Nicki* diye hitap etmesi mi olduğunu anlayamadı. Konuşamayacak kadar sarsılmış olduğundan, sadece başını salladı.

"Bu gece olanlar için çok üzgünüm. Seni daha önce tanımadığım için de çok üzgünüm." Matt'ın yüzünde garip bir ifade vardı. "Belki de duyularıma daha fazla kulak verseydim, seni tanırdım."

Nicola ona hayretle bakarken, neden bu kadar sevimli ve kibar davrandığını anlamaya çalışıyordu. Onun kendisine çok fazla öfkeleneceğini sanmıştı.

Matt önünde eğilip Nicola'nın ellerinden tuttu.

Karşı koyamayacak kadar şaşkın olan Nicola, ona tutunarak ayağa kalkarak kanepeye doğru yürüdü.

Matt ona gülümsüyordu. "Sanırım, burada daha rahat ederiz. Ne dersin?"

Ama konuşmaya devam edince gülümsemesi kayboldu. "Hendry çok kaba sözler sarf etti. Senin neden üzüldüğünü anlıyorum, ama..."

Nicola titrek bir sesle onun sözünü kesti. "Ama sana baştan dürüst davranıp kim olduğumu anlatsaydım, bunlar yaşanmazdı. Aslında ben..." Gözleri dolmuştu. Sabırsız bir şekilde başını salladı. O an ağlamak istemiyordu. Zaten Mat'ın bu kadar düşünceli davranması onu altüst etmişti.

"Aslında, bu koşullarda neden böyle davrandığını anlayabiliyorum. Benden uzak durmanın sebebi o gece yaşananlar mıydı, Nicki?"

Konuşma, hiç de Nicola'nın beklediği gibi gelişmiyordu.

Ona hayretle baktıktan sonra, "Beni bu konuda suçlayabilir misin?" dedi. "Seninle o geceyi birlikte geçirdikten sonra ertesi gün işe gidince, Jonathan bana..." Dudakları titremeye başlayınca, cümlesini bitiremedi.

"Jonathan tam olarak ne dedi?"

Nicola konuşmaya devam edemezdi. Ama anlatması gerektiğini biliyordu. Matt'a en azından bu kadarını borçluydu.

"Bana dedi ki... geceyi seninle geçirdiğime göre, aynı şeyi onunla da yapabileceğimi söyledi. Benim gibi, tanımadığı erkeklerle bir gecelik ilişkilere giren kızlara ne dendiğini de söyledi."

Onun yüzüne bakamasa da, hiçbir gerçeği sır olarak saklamamakta kararlıydı.

"Ben de bu sözlere dayanamadım. Onun söyledikleri yetmezmiş gibi, dedikodular başladı. Ben de istifamı verdim. Evime döndüğümde de, bir daha hiçbir erkeğin bu şekilde konuşmasına izin vermemekte kararlıydım.

"Ne yazık ki, olanlar kolayca unutulmuyor. Ben hep bir gün..."

Daha fazla konuşamayacağını anlayınca sustu.

Bunun üzerine Matt şefkatle, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Ama ilk kez biriyle seviştiğinde, o gece aramızda bir şey geçmediğini anlamış olmalısın. Ben o sabah sadece seni korkutarak, bir daha asla partideki gibi davranmaman için böyle yaptım. Seninle seviştiğimizi iddia edersem, hareketinin tehlikeli sonuçlar doğurabileceğini sana anlatmaya çalışmıştım. O gece senin ne kadar saf ve masum olduğunu

anlamıştım. Ayrıca benimle flört etmenin asıl sebebinin, Jonathan olduğunun da farkındaydım. Benim üç tane kız kardeşim var. Bana onları hatırlatmıştın. Bir erkeğin onlardan faydalanmak isteyebileceğini düşünerek, seni de korumaya karar verdim.

"O gece bana adresini söylemeden arabada uyuyakalınca, yapabileceğim tek şey seni evime götürmekti. Kendi kendime, ertesi sabah uyandığında sana iyi bir söylev çekmeye söz vermiştim. Ama o sabah geç kalktım ve uçağa yetişmem gerekiyordu."

Birden onun kendisine inanmadığını fark etti. Kaşlarını çatan Nicola'nın yüzü çok solgun görünüyordu.

"Neyin var? Nicki, ne oldu?"

Ancak bu soruyu birkaç kez tekrarladıktan sonra bir yanıt alabildi.

Sonunda Nicola titrek bir sesle, "O gece aramızda bir şey geçmedi, derken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Bu kez kaşlarını çatma sırası Matt'a gelmişti.

"Az önce söyledim. Biz seninle sevişmedik. Nicki, sen daha çocuk sayılırdın. Benim sarhoş bir genç kıza..." Cümlesini tamamlamadan başını sallamaya başladı.

"Benden önce bir başkası olmadıysa bile, sen ve Gordon mutlaka..."

Nicola'nın yüzündeki ifadeyi görünce sustu.

Nicola çılgına dönmüştü. "Bunu nasıl yapabilirdim? O gece yaptıklarımdan sonra, bir erkekle nasıl birlikte olabilirdim? O erkeğe nasıl açıklardım? Yalan söylemem gerekirdi." Omuz silkerek, "Zaten bir

yalanı yaşıyordum," diye ekledi. "Olmadığım bir kişiymişim gibi davranıyordum. Kimseye aşık olamadım. Buna izin veremezdim. Bu yüzden de, sürekli rol yaptım."

Güçlükle yutkunuyordu.

"Sen erkeksin. Beni anlayamazsın. Ama o geceden sonra, seninle yaşananlardan sonra... Jonathan demişti ki... benim başka erkeklerle de..."

Matt öfkeyle, "Jonathan ne diye seni bu kadar etkiliyordu?" diye bağırdı. "Bana o *olay* yüzünden cinselliğini yaşayamadığ[illegible] mı so[illegible]emeye çalışıyorsun?"

Nicola bu soruy[illegible]evet demeyi çok aptalca buluyordu.

"Ama Nicki, hiçbir şey ol[illegible]ı ki! Sana dokunmadım bile." Onu omu[illegible]arından s[illegible]maya başladı.

"Ama o sabah ba[illegible]"

Matt Nicki'nin ağladığını görünce kendine lanet okuyarak, "Ah, evet. Aslında onu planlamamıştım. Diyelim ki, ben de en az senin kadar şaşkındım. Ama ben şaşkınlığımı senden daha iyi gizliyordum." Gözlerinin içine bakarak, "Amerika'dan döndüğümde seni aradım," dedi. "Ama bana senin şirketten ayrıldığını söylediler... Gordon'dan da *bu yüzden* mi ayrıldın? O seninle..."

Nicola başını sallayarak onu susturdu. "Hayır, sebep bu değildi. Gordon'un benden istediği en son şey seks idi. Hayır, o..."

"Ama onu hala seviyorsun, değil mi?"

"Onu *sevmek* mi?" Matt'a bakarak, "Ben onu hiç sevmedim," dedi. "Biz sadece arkadaştık. Aslında dost bile değildik. Sadece birlikte görünmek ikimiz

için de iyi oluyordu." Sesi buruklaşıyordu. "Böylece emniyette oluyordum."

"Gordon sevişmek istemeyeceği için mi? Oh, Nicki, ben sana ne yapmışım?" Sesinden pişman olduğu anlaşılıyordu. "Ben bunu asla tahmin edemezdim."

Nicola başını salladı.

"Bu senin değil, benim suçumdu. O partide çok yanlış adımlar attım. Jonathan..."

Matt'ın homurdandığını duyunca sustu.

"Sen henüz çocuk sayılırdın. Eğer seninle sevişseydim, sarhoş olsan d[illegible]da, bunu hatırlardın."

Nicola tepeden tırnağa ürperdiğini hissediyordu.

Matt, "Ama istedim," diye ekledi. "Sana öfkelenmemin asıl sebebi de buydu. Senin benimle ilgilenmediğini bildiğim halde, seni arzuladım. Aslında, hala arzuluyorum."

Nicola ona hayretle bakarak, "Ama bu imkansız. Olanlardan sonra beni nasıl arzulardın? Jonathan ve o seminerde olanlar..."

"Onların canı cehenneme. Şu an asıl önemli olan sensin... ve de sana karşı hissettiklerim. Seninle sevişmek istiyorum, Nicki."

Nicola öfkeyle, "Bana acıdığın için mi?" diye sordu. "Çünkü kendini..."

"Seni o kadar arzuluyorum ki, artık buna karşı koyamıyorum." Matt onu öpmeye başlamadan önce, "Çünkü seni seviyorum," diye mırıldandığını işitti. Ama bu sözleri doğru duyduğundan emin değildi.

Ona durmasını söylemeye çalışmak çok zordu. Ona karşı duyduğu arzuyla ayaklarının yerden kesildiğini hissetmişken, onu durduramazdı.

Matt onu yavaşça öperken, ellerini saçlarının arasına sokarak başını sıkıca tuttu. Onu kendine çekerken, Nicola öpücüklerinin giderek daha da tutkulu bir hal aldığını hissediyordu.

Matt başını geri çekerek, "Eğer beni istemiyorsan, bunu söylersin, değil mi?" dedi.

Onu *istememek* mi?

Onu ne kadar arzuladığı belli değil miydi?

Matt'a sıkıca sarılarak, tırnaklarını sırtına batırdı. Matt göğsüyle onu kanepeye bastırıyordu. Onun ne kadar güçlü olduğun[illegible] Nicola, gözlerini kapatarak geçmişi haya[illegible]tti.

Titremeye başla[illegible] Bunu yanlış yorumlayan Matt, uzaklaşmak isteyince [illegible]una sıkıca sarıldı.

Matt bu sessiz çağrıya hem[illegible] karşılık verdi. Boynuna ve omuzlarına [illegible]pücükl[illegible]kondururken, belinden tutup kendine çekiyordu. Matt'ın dudaklarının değdiği noktalar alev alevdi.

Nicola artık üzerlerindeki giysilerin onlara engel teşkil ettiğini hissediyordu. Matt'ın çıplak tenine dokunmasını arzuluyordu. Dilini dudaklarında hissedince, inleyerek başını geri attı. Bu hareketi Matt'ı çılgına çevirmişti.

Nicola ona dokunmak, onu okşamak istiyordu. Matt'ın dudakları boynuna inince daha fazla dayanamayarak inlemeye başladı.

Elleri göğüslerini bulduğunda ise, giysilerini çıkarmak için büyük bir isteğe kapıldı. Bunu haykırarak söylemek istiyordu. Ama Matt ne istediğini anlamışçasına, elbisesinin fermuarını açmaya başladı.

"Seninle o gece sevişseydim, böyle yavaşça sevi-

şirdim. Seni korkutmamak için kendi tepkilerini kontrol ederdim."

Elleri çıplak teninde gezinirken mırıldanmaya devam etti.

"O zaman sen de böyle yumuşacık ve istekli olurdun."

Elleri göğüslerinde geziniyordu.

"Daha önceden bu zevki hiç tatmadığını anlardım. Bir erkeğin, kadınının bedenini elleriyle, diliyle okşamasına sebep olan arzuları sana öğretirdim."

Sütyenini bir kenara iterek çıplak göğüslerine baktı. Loş ışıkta bembeyaz göğüslerinin uçları ona yalvarırcasına dikleşmişti.

"Sen de bana şu an olduğu gibi bakardın. Göğüslerin o zaman da beni baştan çıldırtırdı. Beni o kadar çok çıldırtırdı ki, şu an olduğu gibi onlara dokunmak, onları tatmak isterdim."

Matt başını eğip göğüslerini öpmeye başlayınca, Nicola gözlerini kapadı. İçinde fırtınalar kopuyordu. Onun başını tutup, göğsünün üzerine bastırmamak için kendisiyle savaşıyordu. Matt onun neler hissettiğini anlamışçasına, önce bir göğsünü sonra diğerini öpmeye başlamıştı.

Nicola zevkten kıvranırken, daha fazla dayanamayarak çığlık attı. Kendini bir törende kurban ediyormuş gibi, boyun eğerek, bedenini geriye yaslamıştı.

"Çok güzelsin."

Matt dudaklarını sızlayan göğüslerinden çekmeden mırıldanıyordu. Nicola çok geçmeden ılık bir zevk denizinde kaybolduğunu hissetti.

Ona dokunmak için hissettiği arzu giderek artınca, daha fazla dayanamayarak Matt'ı itti. Onu incittiğini zanneden Matt, özür dilemeye kalkışacakken, Nicola üzerindeki giysileri çıkarmasını istediğini fısıldadı. Aslında söyledikleri anlaşılmıyordu. Ama Matt onun ne demek istediğini anlamıştı.

Ellerini gömleğinin düğmelerine götürerek açmasına yardım etti. Nicola büyük bir açlıkla gömleği pantolonunun içinden çıkarıp göğüslerini öpmeye başlamıştı. Onun kaslı göğsünde ve göğüs uçlarında dudaklarını gezdiriyordu. Çünkü Matt'ın da kendisi kadar tahrik olup olmadığını görmek istiyordu. Zaten onun verdiği sözl[illegible]at ettiği zevkler aklını başından almıştı.

On sekizinde olsa, tutkunun şiddeti onu korkuturdu. Ama artık on sekiz yaşında değildi. Ve hissettiklerinin korkuyla ilgisi yoktu.

Onun, kemerine uzandığını fark eden Matt boğuk bir sesle, "Buna devam edersen geri dönemeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?" dedi.

Nicola onun soyunmasını izliyordu. Ona bir süre bakan Matt, kollarını çekti. Anlaşılan, bir karar vermesini bekliyordu. Nicola isterse, vazgeçebilirdi.

Şöminenin önünde duran Matt ile aralarında sadece birkaç adım vardı. Ona doğru titrek adımlarla yürümeye başlayan Nicola, bu birkaç adımın hayatının en zor adımları olduğunu biliyordu.

Ona ulaşıp da kollarını boynuna sarınca, sadece zevkten değil, aynı zamanda da hissettiği rahatlamadan dolayı titrediğini anladı.

Ona gidebilecek kadar cesareti olduğu için rahat

bir nefes almıştı. Matt onu gelecekte istemese bile, bir gecenin ona yeteceğini bilmek içini rahatlatıyordu. Onunla seviştiğine asla pişman olmayacaktı.

Bu, sekiz yıl önceki geceden çok farklıydı.

Matt onu sadece arzu ediyor olabilirdi. Ama en azından bu arzu, dürüst ve açıktı. Bu kadar şiddetli bir tutku, içinde kötülük barındıramazdı.

Gelecekte utanmayacak ve pişman olmayacaktı. Çünkü Matt'ın onu arzulaması ilişkilerini kutsal hale getirecekti.

Onun için olma[illegible]le, k[illegible]disi için böyle olacaktı.

Matt onu yavaşç[illegible] bedenlerinin ısıları birbirine karıştığında, mutluluk[illegible] içi içine sığmıyordu. Başını kaldırıp, du[illegible]klarını a[illegible]ayarak öpücüklerini davet etti. Dilini ağ[illegible]e hissetmek, onun ne kadar tahrik olduğunu bilmek ayaklarını yerden kesiyordu.

Matt'ın elleri bedeninde bir tüy hafifliğinde gezinirken, korkularından kurtularak cinselliğini keşfediyordu. Onun kendisini ne kadar arzuladığını fısıldadığını duydu.

Matt onu yavaşça yere yatırırken, sırtının acıması için kanepenin yastıklarını da yere çekmişti. Onun çıplak tenini hissetmek Nicola'yı çılgına çeviriyordu. Daha fazla dayanamayarak inlemeye başlayınca, dikkatli olması gerektiğini unutan Matt ona sahip oldu.

Hareketleri o kadar erotikti ki, Nicola bir zevk denizinde kaybolduğunu hissetti. Ona sıkıca sarılarak durmaması için yalvarıyordu. Sonunda doruğa ulaştı-

ğında, yaşadığı hislerin yoğunluğuna inanamayarak çığlık attı.

Bu çılgın yarışı izleyen tatmin hissi onu esir aldığında, Matt'a sıkıca sarılmıştı. Alnındaki nemli saçları geri iten Matt, Nicola'nın şakaklarını, yanaklarını, burnunun ucunu öptü. Dudakları birbirini bulduğunda ise, uzunca bir süre orada kaldı.

Nicola'nın gözleri dolmuştu. Matt buna hiç şaşırmadan yaşları sildi. Ardından ıslak yanaklarını öptü. Nicola hem fiziksel hem duygusal bir yorgunluğun onu esir aldığını hissediyordu. Buna direnmesine rağmen, daha fazla dayanamayarak gözlerini kapadı.

Onu seyreden Matt'ın da gözleri yaşarmıştı. Bunca yıldır onun acı çekmesinin tüm sorumlusu kendisiydi. Bunun için kendini hiç affetmeyecekti. Yine de, onun ilk sevgilisi olduğunu bilmek tarifsiz bir mutluluğa kapılmasını sağlamıştı.

Nicola içgüdüsel olarak ona muhteşem tepkiler vermişti. Bu yüzden, kendine hakim olamayıp, onu hayal kırıklığına uğratmaktan bile korkmuştu.

Ayağa kalkarak, onu yavaşça kucağına aldı ve odasına götürerek, çift kişilik yatağa yatırdı.

Şöminenin yanına geri döndüğünde ise, mutluluğu uçup gitmişti. Onunla tutkulu bir şekilde sevişen Nicola, sevdiğini söylememişti. Aslında kendisi de ona bu kadar çabuk aşık olduğu için şaşkındı. Belki de, bunda bedeninin onu içgüdüsel olarak tanıması da rol oynamıştı. Artık sevgili olduklarına göre, ondan arzudan çok daha fazlasını istiyordu.

Yatağa uzanınca ona doğru dönen Nicola, sıkıca sarıldı. Matt onun zannettiği kadar derin uyumadığı-

nı anlamıştı. Bu kez sevişirken çok daha yavaş hareket ediyordu. Nicola'nın bir kadın olarak kendine güvenmeye başladığını hissetti.

Matt'a dokunmanın yıllardır içinde biriktirdiği acıları yok ettiğini hissediyordu. Onu, Matt'ın kendisini tahrik ettiği kadar tahrik ettiğini anlamak çıldırtıcı bir zevk veriyordu. Parmakları onun bedeninde dolaştıkça, Matt da kendini kaybediyordu.

Nicola onun kaslı göğsünü öpüp, göğüs uçlarını diliyle ıslattı. İnlemesinden, Matt onun zevkten çılgına döndüğünü anlıyordu.

Ama çok geçmeden onun bedeninin verdiği tepkileri gördükçe kendisi de zevkten titremeye başladı.

Daha fazla dayanamayan Matt yerinden doğrularak, "Hissettiklerini sana da yaşatacağım," dedi. "Zevkten kıvranmanın ne olduğunu sen de anlayacaksın."

Soluğunu tutan Nicola, onun kendisine dokunmasını bekledi. Onun ellerinin kendisine hissettirdiği zevklere teslim olmaya hazırdı?

Hayatında ikinci kez, zevkin doruğuna ulaşınca, çığlık atarak ona sarıldı. Matt da ona katılmıştı. Ona sıkıca sarılarak, öpmeye devam etti. Bedenlerinin birlikte doruğa ulaşmasının verdiği zevkle, Nicola çok özel bir şeyler paylaştıklarını anlıyordu.

Az sonra uyumak üzere olan Nicola, yıllar önce böyle sevişse neler oldurdu, diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ama ertesi sabah uyandığında, onu kaybedeceğini düşününce gözleri yine doldu.

Onun kendisiyle neden seviştiğini hala anlaya-

mamıştı. Tek bildiği, onu çılgınca sevdiğiydi. Ne fiziksel ne de duygusal olarak bu kadar güçlü bir duygunun var olduğuna inanmak çok güçtü.

Evet, onu çok seviyordu.

Ama ondan uzaklaşabilecek kadar da güçlüydü. Ondan daha fazlasını beklemeden, o ana dek sahip olduklarıyla yetinebilirdi.

Uykuya daldığında yanakları ıslaktı. Anlaşılan, bu gözyaşları son olmayacaktı.

"Nicki, uyan."

Bu ses ve ona dokunan eller o kadar tanıdıktı ki, uyanmadan önce bile Matt'ın adını fısıldadı.

Gözlerini açınca onun yarı çıplak olduğunu gördü. Saçları da, göğsündeki kıllarda ıslaktı.

Tıpkı sekiz yıl önce olduğu gibi, diye düşündü.

Elinde bir fincan tutan Matt'ın bakışlarından, yaptıklarına pişman olduğu anlaşılıyordu.

Onun gözlerine daha fazla bakamayacağını anlayarak Nicola başını çevirdi. Ama Matt çenesinden tutarak gözlerinin içine bakması için zorladı.

"Bana sırt çevirme."

Sesindeki duygu seli dönüp ona bakmasına sebep oldu.

"Seni zorlamak istemiyorum, ama dün geceden sonra seni ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha anladım."

Nicola şaşkın bir şekilde ona bakıyordu.

"Beni seviyor musun? Ama bu *imkansız*. Bana asla... sen beni..."

"Sana aşkımı göstermedim, öyle değil mi? Eğer seni sevmeseydim, böyle sevişebilir miydim?" Birden sustu. "Kendi kendime sana baskı yapmayacağıma söz vermiştim. Oh, bir aptal gibi davranıyorum. Nicki. Çok üzgünüm. Bunun sebebi, aşkın yaşattığı gerginlik olmalı. Eğer şimdi gitmene izin verirsem, bir daha dönmeyeceğinden korkuyorum. Belki sekiz yıl önce ne kaybettiğimi bilmiyordum. Ama artık biliyorum. Eğer beni sevmiyorsan ve asla sevemeyeceksen hemen söyle. Kendimi daha fazla aptal yerine koymama izin verme. Eğer be[illegible]orsan..."

Nicola konuşamı[illegible]r, sade[illegible] Matt'ın gözlerinin içine bakıyordu.

Matt, "Beni seviyor mu[illegible]" diye çaresizce sordu.

Olanlara inanam[illegible]n Nic[illegible] hala konuşamıyordu. Bu yüzden de başını s[illegible]makla yetindi.

"Beni seviyorsun... beni gerçekten de seviyorsun!"

Onu kollarına alan Matt, yüzüne öpücükler yağdırmaya başlamıştı. Bu öpücükler giderek daha da tutkulu bir hal aldıkça, ona olan sevgisini haykırmaya devam ediyordu.

Uzunca bir süre sonra ayakları yeniden yere bastığında, mırıldanarak gelecekle ilgili planlar yapmaya başladılar.

Matt, "Seni asla üzmek istemezdim," dedi. "Kendimi suçlu hissediyorum. New York'a gitmeden önce sana gerçeği anlatmalıydım. Ama senin bu kadar etki-

leneceğini düşünemedim. Sadece bir daha öyle davranarak kendini tehlikeye atmanı istemiyordum."

Nicola şefkatle, "Bu senin suçun değildi," dedi. "Jonathan..."

"Şşt. Ondan bahsetmek istemiyorum."

Nicola gülerek, "Ama o olmasaydı, bunu asla yaşayamayabilirdik," dedi.

Matt başını sallayarak, "Sonunda mutlaka birbirimizi bulurduk," diye itiraz etti. "Belki de bu kadar çabuk olmazdı. Ama ben seni dün geceden çok önce sevmeye başladım. Ne zaman sana yaklaşmaya çalıştığım her sefer beni reddettin. Ben de bunun Gordon yüzünden..."

Nicola, "Sadece korkuyordum," diyerek sözünü kesti. "Kendimi çok suçlu hissettiğim için sana karşılık verirsem, olacaklardan korkuyordum."

Matt yüzünü ellerinin arasına alarak, "O gece benimle sevişseydin," dedi. "Bu, sana olan hislerimi değiştirmezdi. Çünkü o zaman çocuk sayılırdın. Ne yaptığının farkında bile değildin. Sadece Jonathan'ı kıskandırmaya çalıştığını anlamıştım."

Nicola, "Bu doğru değil," dedi. Yanakları kızarmıştı. "İlk başta onu kıskandırmak istemiştim, ama seninle dans edince..." Gözlerinin içine bakarak, "Seni arzu ettim," diye ekledi. "Belki de sevgili olduğumuza kolayca inanmamın sebebi buydu. Çünkü içimden bir ses sevgili olmamızı *istediğimi* fısıldıyordu."

Matt onu kollarına alarak öptü. Bir yandan da, ne çok sevdiğini fısıldıyordu. Onu sonsuza dek arzulayacağını da eklemeyi ihmal etmedi.

"Bu duyguyu bulabilmek için çok uzun süre bek-

ledim. Artık seni bulduğuma göre, daha fazla beklemek istemiyorum. Benimle evlenir misin, Nicki?"

Nicola başını sallayınca, eğilip dudaklarından tutkuyla öptü.

Bu kez, sevişmeyi başlatan Nicola oldu. Matt'ı sevgiyle okşayarak, kendisine karşılık vermesini sağlıyordu.

"Evet, Mrs. Hunt. Kadehlerimizi bunun gerçekleşmesini sağlayan [illegible] şerefine kaldıralım mı?"

Karayipler'deki adaya ulaşalı sadece yarım saat olmuştu. Villanın terasından büyük bir altın topa benzeyen güneşe bakıyorlardı.

Onları karşılayan görevli, buzdolabında şampanya ve yiyecek bir şey olduğunu söylemişti. Ona teşekkür edip, yolladıktan sonra nihayet baş başa kalabilmişlerdi.

Matt'ın kendisine uzattığı şampanya kadehini alarak bir kahkaha attı.

"Jonathan'ın şerefine içiyorum."

Matt da gülüyordu. "Ben de." Nicola'ya sarılarak, "Burada hava erken kararıyormuş," dedi.

"Hem de çok erken." Nicola ciddi görünmeye özen gösteriyordu. "Aslına bakarsan, yatma zamanımız geldi de geçiyor bile."

"Ben de aynı şeyi söylemek üzereydim." Matt konuşurken bir yandan da, onun kulak memesini ısırıyordu.

Nicola ona karşı koyuyormuş gibi yaparak, "Peki, ya akşam yemeğimiz ne olacak?" dedi.

"Daha sonra yeriz. Çok sonra. Şu an aklımda yemekten daha önemli şeyler var."

Nicola, "Hem de, çok daha önemli," diye mırıldandı. "Çok, çok daha önemli..."

SON